

www.okumayISEV.com

ELEANOR H. PORTER

POLLYANNA

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

Eleanor H. Porter

Eleanor Hodgman Porter (19 Aralık 1868 - 21 Mayıs 1920) ABD'li yazar. 1892 yılında John Lyman Porter evlendi ve Massachusetts taşındı.

Onun en ünlü romanı Pollyanna 1913 yılında yazdı, 1915 de film olarak yayınlandı.

1920 yılında Massachusetts'de öldü.

POLLYANNANIN GELİŐİ

Bayan Polly Harrington güneşli bir Haziran sabahı telaşlı bir Şekilde mutfağa girdi.

BulaŐıkları durulayan Nancy, bu duruma çok Şaşırdı. İŞe baŐlayalı sadece iki ay olmuştu. Nancy oraya on kilometre uzaklıktaki kasabalarından gelmişti. Bayan Polly Harrington onun için sadece Büyük Harrington Köşkü'nn hanımıydı.

— Nancy, iŐlerini bitirdikten sonra, tavan arasındaki kk odada duran sandıkları dışarı çıkar, sonrada orayı gznelce spr, temizle, karyolayı kur.

— Emredersiniz, efendim. ıkardığım sandıkları nereye koyayım?

Bayan Polly:

— n tarafa yerleŐtir! dedi. On bir yaşında olan yeğenim Polly Anna Whittier buraya gelecek, artık ona ben bakacağım. DzenleyeceĐin odayı ona vereceğim.

Nancy, kardeŐlerinin evi nasıl neŐelendirdiklerini düşünerek, sevinçle:

— Buraya kk bir kız mı gelecek, Bayan Harrington? Harika!

Bayan Polly sert bir sesle:

— Harika mı? Gerçeği söylemek gerekirse bu kıza bakmak bana göre değil ama elimden geleni yapacağım. Çünkü hayırsever biriyim, ayrıca akrabalık görevlerime de bağlıyım.

Genç kız kızardı.

— Tabii ki efendim, dedi. Şey... Evde küçük bir kızın yaşaması hayatınıza renk getirir, ışık verir diye düşünüyorum.

Bayan Polly çalılımlı bir şekilde çenesini yukarıya kaldırarak:

— Gerçeği öğrenmek istersen Nancy, kız kardeşim evlenmek gibi bir edepsizlikte bulundu, çocuk dolu olan bu dünyaya işe yaramayacak çocuklar getirdi; onun kızına niçin benim bakmam gerektiğini bir türlü anlayamıyorum. Fakat az öncede söyledim, ben görevini yerine getiren bir kadını. Boş ver artık... Nancy, dikkat et, ortalıkta bir şey kalmasın.

Bayan Polly konuşmasını bitirdikten sonra mutfaktan dışarı çıktı. Nancy bir kısmı kurulanmamış sürahiyi eline alırken:

— Baş üstüne, efendim! dedi.

Bayan Polly odasına giderek iki gün önce gelen mektubu tekrar okudu. Gelen mektup onun için hiç beklenmeyen, moral bozucu bir gelişme olmuştu. Uzak Doğu'daki bir şehrin mührü olan mektup şöyle yazılmıştı:

"Hanımefendi,

İki hafta önce Sayın Papaz John Whittier'in öldüğünü üzümlere size bildirmek zorundayım. John Whittier'in on bir yaşında bir kızı vardı. Zavallı kız yetim kaldı. Bildiğiniz üzere kendisi buradaki küçük eğitimci kilisesinin papazı olduğu için birkaç kitabından başka da bir şeyciği yoktu.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, John Whittier sizin ölen kız kardeşinizin kocasıydı. Rahmetli bana aileniz arasındaki anlaşmazlıktan da

bahsetmişti. Bununla beraber kendisi ölürse, kardeşinizin hatırı için, çocuğu yanınıza alarak bakacağınızı da söylemişti. İşte bu konuşmalara dayanarak size bu mektubu yazıyorum.

Mektubu alır almaz bana bir cevap yazmanızı rica edeceğim. Çünkü burada bir karı koca var, yakında Batı'ya gidecekler. Çocuğu yanınıza almak isterseniz onlar Boston'a kadar götürüp oradan da Bellingsville trenine bindirecekler. Bu öneriyi kabul ederseniz Pollyanna'nın, buradan hareket edeceği, oraya geleceği günü, saati de ayrıca bildireceğim."

Saygılarımla

Jeremiah O. White

Bayan Polly, suratını asarak, kâğıdı hırsla zarfa koydu. Mektubun cevabını bir gün önce göndermiş, çocuğu tabii ki yanına almak isteyeceğini bildirmişti. Şimdi ise koltuğunda otururken geçmiş günlerin hatıraları gözlerinin önüne geliyordu.

Jennie'nin, yirmi yaşındayken, ailesinin baskısına aldırış etmeden aldırmadan, papazla evlenmek konusundaki inadını anımsadı. Jennie ile evlenmek isteyen o dönemde bir başkası daha vardı. Son derece zengin, olgun bir adamdı bu... Jennie'nin evlenmek istediği papaz ise çok genç, çok toydu. Ailesinin beğendiği damat adayının olgun, bol para sahibi olmasına rağmen genç papazda amaçlarla dolu bir beyinden, aşkla yoğrulmuş kalpten başka bir şey yoktu. Fakat, Jennie, zengin adamla değil yakışıklı papazla evlenmiş, bir din adamının eşi olarak Güneye gitmişti.

Bu aileler arasındaki soğukluk daha o günlerde başlamıştı. Bayan Polly o zamanlarda daha on beş yaşında bir kızdı. Ablası evden ayrıldıktan sonra, aile onunla görüşmemişti. Önceleri Jennie, her şeye karşın bıkmadan, yorulmadan eve sık sık mektup göndermişti. Bir süre sonra da ilk çocuklarının öldüğünü, ikinci doğan çocuğuna

iki kız kardeşinin isimlerini verdiğini, yazmıştı. Böylece, Jennie'nin kızının ismi Pollyanna olmuştu, işte ondan gelen son mektup bu oldu. Doğudaki küçük şehirlerden birinden, bir iki sene sonra gelen, papazın imzasını taşıyan, çok üzücü kısa bir mektup Jennie'nin ölüm haberini eve bildirmişti.

Bayan Polly şu anda kırk yaşındaydı. Ailesinde herkesin ölümünden sonra hayatta tek başına kalıvermişti. Senelerdir bu kocaman köşkün ve babasından kalan büyük servetin tek sahibiydi. İçinden, "Her şey güzel de fakat şu Pollyanna da ne komik bir isim!" diyordu.

II

TOM BABA

Nancy, çatı katındaki odayı süpürürken odanın temiz olmasına dikkat ediyordu. Kızcağız, ucu sivri temizleme sopasıyla yerleri silerken bir yandan söyleniyor, sopayı şiddetle hareket ettirirken sinirini ondan çıkarıyordu.

— Ah, ne olurdu sanki bu odanın değil de hanımın kalbinin köşelerindeki pislikleri kazıyarak temizleyebilseydim! Onun temizliğe ne kadar çok ihtiyacı var! Zavallı kızcağızı kışın soba kurulmayan, yazın da hamam gibi sıcak olan bu odaya yerleştirmek doğru mu ya? Koca köşkte başka boş oda mı yok? Onun gözünde çocukların hiç önemi yok!

Hizmetçi kız o gün öğleden sonra bahçeye çıktı. Emektar bahçıvan Tom'u buldu:

— Bay Tom! Küçük bir kızın Bayan Polly ile yaşamak için buraya geleceğini biliyor musunuz? Yeğeniymiş. On bir yaşındaymış...

Bay Tom zorlukla belini doğrulturken suratını buruşturdu.

— Herhalde Bayan Jennie'nin küçük kızıdır bu, dedi. Evet, kesinlikle odur. Aman Nancy, bu yaşında daha nelerle karşılaşacağım!

— Bay Tom, Bayan Jennie kimdi?

Zavallı adam içi içine sığmaz bir şekilde anlatmaya başladı:

— Bayan Jennie bir melekti. Fakat, hanımla bey onu sadece ailenin büyük kızı olarak görüyorlardı, cennetten inme bir melek olduğunun farkında değillerdi. Seneler önce evlenip evden ayrıldığında daha yirmi yaşındaydı. Biçarenin son doğan bebeğinden önceki çocuklarının hepsi ölmüş. Demek ki buraya gelecek olan kız o zavallı yavrucak.

— On bir yaşındaymış.

— Doğrudur, öyle olmalı.

Bahçıvan tuhaf bir şekilde tebessüm etti. Çalışmaya başlarken, kısık sesle:

— Anladığım kadarı ile sen Bayan Polly'nin aşk hikâyesini duymamışsın, dedi.

— Aşk hikâyesi mi? Bayan Polly'nin mi? Sanırım bunu kimse duymamıştır. Böyle bir şey duyan olmamıştır tabii ki.

Tom başını salladı:

— Duyan oldu, oldu! Hem sevdiği erkek şehirde oturuyor.

— Peki, kim bu adam?

Bahçıvanın eve doğru dönerek dimdik duran vücudunda, bulanık mavi gözlerinde yıllarca bu aileye severek, isteyerek hizmet etmiş olmanın verdiği gururla:

— İşte onu söyleyemem, böyle bir sırrı söylemek bana hiç yakışmaz.

O sırada içeriden sert bir ses duyuldu:

— Nancy?

Nancy korkuyla içeriye doğru koşarken:

— Geliyorum, efendim! diye bağırmayı unutmadı.

III

BİR HATA

Günün birinde, beklenen telgraf geldi. Bir gün sonra yani 25 Haziran günü saat dörtte Pollyanna'nın Bellingsville'e geleceğini yazıyordu.

Bayan Polly asılmış bir suratla telgrafı okuduktan sonra hemen çatı katındaki küçük odaya bakmak için çıktı. Odayı gördükçe suratı daha çok asılıyordu. Odada gerekli olan her şey neredeyse tamamlanmış durumdaydı. Küçük bir yatak, iki sandalye, bir küçük lavabo, aynası olmayan bir masa, bir de çalışma masası vardı. Duvarlar bomboş, pencerelerde perde yoktu. Güneş bütün gün çatıyı gördüğü için oda fırın kadar sıcaktı. Bir sinek, vızıldayıp duruyordu.

Bayan Polly birkaç dakika sonra mutfağın önüne gelmiş, şöyle diyordu:

— Nancy, Pollyanna'nın odasında bir sinek gördüm. Bir ara pencereler açık kalmış olmalı. Ismarladığım tel kafesler gelinceye kadar pencerelerin kapalı kalmasına özellikle dikkat edeceksin. Yarın dörtte yeğenim geliyor. İstasyonda onu senin karşılamayı istiyorum. Timothy'ye söylersin, seni açık arabayla istasyona götürür. Telgrafta yeğenim; açık sarı saçlı, kırmızı çizgili elbiseli, hasır şapkalı, diye tarif edilmiş, bildiklerimin hepsi bu kadar. Sanırım onun hakkında bu bilgiler onu bulman için yeterli olur.

— Tabii ki, efendim, ama siz de...

Bayan Polly, Nancy'nin yüzünden onun ne demek istediğini anlamıştı. Sert bir sesle ekledi:

— Hayır, ben gitmeyeceğim, dedi. Karşılımaya neden ben gideceğim?

Nancy ile arabacı Timothy ertesi gün saat tam dörde yirmi kala beklenen küçük misafiri karşılamak üzere istasyona gittiler. Timothy bahçıvan Tom'un oğluydu. Çok iyi huylu, yakışıklı bir gençti.

Hizmetçi kız küçük istasyondaki kalabalığın arttığını görünce heyecanlandı. Tren gelmişti. Biraz sonra Nancy küçük Pollyanna'yı gördü. Çok hareketli, küçük bir kızdı bu; yüzü çilliydi, kalın upuzun sarı iki örgü saçları sallanıyor, kırmızı çizgili elbisesinin içinden vücudu narin görünüyordu, samimi bir tavırla, birini arıyormuş gibi bakınıyordu. Nancy çocuğu tanımişti fakat, heyecandan dizleri o kadar çok titriyordu ki bir adım daha atacak cesareti kendinde bulamadı. Nihayet biraz sakinleşince küçük kızın yanına gitti.

Nancy:

— Bayan Pollyanna siz misiniz? diye sorar sormaz...

İki küçük kol aniden kendisini sımsıkı sardı. Sonra Pollyanna'yı arabaya bindirip eve doğru aceleyle yola çıktılar.

IV

POLLY TEYZE

Bayan Polly, yeğenini karşılamak için kalkmak zahmetinde bulunmuştu. Genç hizmetçi ile küçük kız oturma odasının kapısında görününce okuduğu kitaptan başını kaldırdı, soğuk bir hareketle uzattığı elinin her bir parmağında da sanki büyük harflerle “görev” kelimesi yazılıydı.

— Hoş geldin, Pollyanna. Nasılsın? Ben...

Konuşması yarım kaldı, çünkü Pollyanna bir rüzgâr gibi teyzesinin kucağına atlamış, ağlıyordu.

— Ah teyzeciğim! Beni yanınıza almanıza ne kadar çok sevindim bilemezsiniz.

Bayan Polly:

— Bir bavulun var, değil mi Pollyanna?

— A, evet, Polly Teyze, yardımsever Bayan Jor bana bir bavul almış. Fakat içinde bana ait bir şey yok. Sadece babamın kitapları var. Bayan White gelirken onları da yanıma almam gerektiğini söylemişti. Biliyor musunuz, babam...

Bayan Polly sert bir şekilde yeğeninin sözünü kesti:

— Pollyanna, seninle aramızda bir konuyu halletmemiz lazım. Hem de hemen; bana babandan bahsetmeyeceksin, anlaşıldı mı?

Küçük kız titreyerek içini çekti:

— Yani, teyze, şey... Söylemek istediğim...

Teyzesi kızın daha çok konuşmasına imkan vermedi.

— Şimdi senin odana gideceğiz. Bavulunu çıkarmışlardır. Hadi bakalım, Pollyanna, arkamdan gel.

Küçük kız hiç konuşmadan teyzesinin arkasından gidiyordu. Gözleri dolmuştu. Teyzesinin bu davranışının, onun iyi kalpliliğinden kaynaklandığını düşününce rahatladı. Uzun koridorlardan yürüdükten sonra nihayet Pollyanna için hazırlanan odanın önüne gelmişlerdi. Pollyanna teyzesinin sağdaki odanın kapısını açtığını gördü.

— Pollyanna, işte senin odan burası, bavulun da burada. Anahtarın yanında mı?

Küçük kız yavaşça başını salladı. Gözleri kocaman açılmış, ürkek bir şekilde bakınıyordu. Teyzesi kaşlarını çattı:

— Pollyanna, sana bir şey söylediğimde başını sallayarak değil, konuşarak cevap vermeni isterim, anlaşıldı mı?

— Olur, Polly Teyze.

Bayan Polly üstünde bir sürü havlu olan askı ile su ibriğine bakarak:

— Sana lazım olabilecek her şey var burada sanırım. Akşam yemeği altıda unutma!

Teyzesi odadan çıkınca, Pollyanna bir an onun arkasından bakkaldı. Sonra neredeyse her tarafı boş olan odaya göz gezdirdi. En sonunda da, daha kısa bir süre önce, kendi evinde karşısında duran bavuluna baktı. Ona doğru yürümek istedi. El yordamıyla yürüyen körler gibi kendini sandığının yanında buldu. Dizlerinin üstüne yere çöktü, yüzünü elleriyle örttü.

Bir süre öylece kaldıktan sonra ayağa kalktı ve pencereden görünen müthiş manzarayı izlemeye koyuldu Pollyanna. Eliyle camın çerçevesine şöyle bir dokundu. Odanın bunaltıcı sıcaklığına artık dayanamayacaktı. Derken, bir de baktı ki parmaklarının altında pencere açılmış. Hemen yarı beline kadar dışarı sarktı, dışarıdaki tertemiz, mis gibi havayı içine çekmeye başladı. Daha sonra da diğer pencereyi hemen açtı. Bu arada Pollyanna'nın burnunun dibinden kocaman bir sinek geçti. Sesli bir şekilde vızıldayarak odanın içinde uçmaya başladı derken, arka arkaya sinekler içeriye girmeye başladı. Sinekler onun umrunda bile değildi.

Pollyanna pencerenin kasasına bastı, oradan ağacın pencereye en yakın dallarından birine geçti, bir maymun gibi daldan dala geçerek aşağıya inmeye başladı. Sonra yumuşak otların üzerine atladı.

Yerden kalkarak etrafına şöyle bir bakınca evin arka kısmında olduğunu anladı. Önünde kocaman bir bahçe, yüksek bir tepenin doruğu, kocaman bir kaya, kayaya bekçilik eden bir çam ağacı, o çam ağacına giden dimdik daracık bir patika vardı. Bahçenin bir ucunda yaşlı bir adam çalışıyordu. O an Pollyanna için o dik tepeye tırmanmaktan başka daha güzel ve zevkli bir şey olamazdı. Tepeye giden patikayı tırmanmaya başladı.

Saat altı olmuş, yemek saati gelip çatmıştı. Bayan Polly yemek masasında sabırsızlanmaya, sinirlenmeye, terliklerini yere vurmaya başlamıştı. Yemek masasından Nancy'ye sert bir sesle:

— Nancy, yeğenim yemeğe geç kaldı. Hayır, hayır, onu çağırman yararsız. Kendisine yemek saatini söylemiştim. Bu davranışının cezasını çekmesi gerekiyor. Sofraya zamanında gelmeyi öğrensin. Aşağıya geldiğinde ona sadece sütle ekme ver, mutfakta yesin.

— Peki, efendim.

Nancy yemekten sonra ilk fırsatta Pollyanna'nın odasına koştu. Odada kimsenin olmadığını görünce, üzüntüsünün yerini korku aldı.

“Neredesin, Pollyanna? Nereye gittin? diye heyecanla bağıra bağıra ufacak odanın içinde dönüp durdu. Dolabın içine karyolanın altına baktı, su dolu sürahi ile bavulun içine varıncaya kadar bakmadık yer kalmadı. Pollyanna’yı odada bulmaktan umudunu kesince de büyük bir hızla aşağıya indi. Hemen bahçeye, bahçıvanın yanına gitti. Soluk soluğa konuşmaya başladı:

— Bay Tom, Bay Tom! O zavallı çocuk kayboldu! Kesinlikle geldiği yere yani cennete uçmuştur. O meleklerin sofrasında onların yemeklerinden yerken, kendisine sadece sütle ekmek verilmesi söylenmişti.

Yaşlı adam elleriyle kapattığı, batmakta olan güneşe baktı. Bir yandan da:

— Gitmiş mi? Cennette mi? diye sorup duruyordu.

Sonra gözleri uzaktaki bir noktaya takıldı, bir an hareket etmeden o tarafa baktı. Dudaklarında gizli anlamlı bir tebessümle:

— Gerçekten, Nancy, dedi. Küçük kız bu gece gökyüzüne çıkmak istemişe benziyor şu tarafa baksana!

Uzakta kıpkırmızı gökyüzünün önünde çizgileri daha da keskin görünen sarp, büyük bir kayanın en sivri noktasında rüzgardan neredeyse uçacakmış gibi duran incecik bir gölgeyi Tom’un parmağı işaret ediyordu.

Nancy dik patika yolu tırmanmaya başladı. Son bir kez başını arkaya çevirip omuzlarının üstünden eve doğru baktı. Bugün için bu kadar heyecan yeterdi...

V

MUTLULUK OYUNU

Hizmetçi kız, büyük kayanın en sivri yerinden aşağıya inen çocuğa yaklaşırken nefes nefese:

— Pollyanna, beni gerçekten çok korkuttun! diye söylendi.

— Seni korkuttum mu? Çok üzüldüm. Ama, hiçbir zaman benim için kendini bu kadar sıkıntıya sokmamalısın, Nancy. Önceden babam da, Yardımseverler Derneği'ndekiler de aynı senin gibi beni merak ederlerdi. Sonra, benim kendime zarar vermeden geri döndüğümü görünce alıştılar.

Hizmetçi kız, Pollyanna'nın elini koltuğunun altına alarak aşağı hızla indirmeye başladı. Heyecanı henüz geçmemişti.

— Tamam da, ben senin dışarı çıktığını bile görmedim. Hiç kimse de görmemiş. Sen pencereden uçarak mı dışarı çıktın?

Pollyanna, tatlı bir gülüşle:

— Hemen hemen öyle oldu, dedi. Sadece bir farkla: Yukarı değil de, aşağıya uçtum. Ağaçtan yere indim.

Nancy birden doğruldu:

— Ne, ne yaptın?

— Ne yapacağım! Pencereimin önündeki ağaca atlayıp ağaçtan aşağıya indim.

Nancy tekrar hızlandı, bir taraftan da:

— Aman Tanrım diye söyleniyordu. Teyzen bunları öğrenince kim bilir ne söyleyecek!

Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Etraf iyice kararmıştı. Küçük kız yeni arkadaşının koluna girdi, ona iyice sokuldu, fısıltılı bir şekilde:

— Beni merak ediyor olmana sevindim, dedi. Beni düşünmeseydin, şimdi yanımda olmazdın.

Nancy tatlı bir sesle:

— Ah, benim canım yavrum! dedi. Karnın da ne kadar çok acıkmıştır. Ama teyzen bu akşam benim yanımda sütle ekmek yemeni söyledi. Yemek saatinde yemeğe gelmemen onu biraz gücendirdi de.

— Yemek saatinde orada olmam mümkün değildi. Çünkü o saatte ben buradaydım.

— Teyzen bu durumu bilmiyor tabii ki. Fakat, ben senin süt ve ekmek yiyecek olmana çok üzüldüm.

— Ben hiç üzülmedim. Çok sevindim.

— Sevindin mi? Neden?

— Çünkü öncelikle sütle ekmek yemeyi çok severim. Ayrıca yemeğimi seninle birlikte yiyeceğim içinde çok seviniyorum. Tanrı aşkına, bunların sevinilmeyecek bir tarafı var mı?

— Durum ne olursa olsun mutlu olacak bir şey bulmakta zorluk çekmiyorsun, Küçükhanım.

Pollyanna güldü:

— Oyunun temeli de bu zaten.

— Oyun mu dedin? Ne oyunu kuzum?

— Mutluluk oyunu.

— Kuzum, neler söylüyorsun sen böyle?

— Çok basit. En kötü şeylerden bile mutlu olacağın çıkarımlar yapmak. Kötü gibi görünen olaylarla bile mutlu olmayı becerebilmek yani...

Sonunda eve geldiler. Küçük kız mutfakta sütle ekmeği iştahla yedi. Sonra Nancy'i kıramayarak, Polly Teyzesinin oturduğu büyük odaya gitti.

Bayan Polly, Pollyanna'nın yanına geldiğini görünce soğuk bir tavırla başını elindeki kitaptan kaldırdı.

— Yemeğini yedin mi, Pollyanna?

— Evet, Polly Teyze yedim.

— Daha ilk günden seni mutfağa gönderip sütle ekmeği yemek zorunda bıraktığıma gerçekten çok üzüldüm.

— İyi de neden üzüldünüz Polly Teyze? Ben aksine çok sevindim. Sütle ekmeği de Nancy'yi de seviyorum. Bunun için kendinizi üzmenize gerek yok.

Bayan Polly'nin koltukta gevşemiş vücudu birden kas katı oldu. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

— Pollyanna, bu saatte sen çoktan uyumuş olmalıydın. Bugün çok yoruldun, yarın ise işimiz çok. Burada günlerini nasıl geçireceğini kararlaştırıp bir program hazırlamamız gerekiyor. Ondan sonra da, getirdiğin elbiseleri gözden geçirmeliyiz. Sana neler almam gerektiğini ancak bu şekilde kararlaştırabilirim. Şimdi git, Nancy sana mum verecek. Mumu çok dikkatli taşıyarak odana git. Kahvaltı yedi buçukta. Yedi buçukta aşıya inmeyi de unutma. Hadi, iyi uykular!

Pollyanna samimiyetle kollarını teyzesinin boynuna doladı, derin bir nefes aldı.

— Şu ana kadar çok güzel zaman geçirdim, teyzeciğim. Ben hissediyorum, sizinle birlikte yaşamak bana mutluluk getirecek. Zaten daha buraya gelmeden önce de aynı şeyi düşünmüştüm. Teyzeciğim, size de iyi uykular.

Küçük kız çıktıktan sonra Polly Teyze kendi kendine, “Hey Yüce Tanrım! Ne garip bir çocuk bu! Kendisini cezalandırdım diye sevindi. Bak sen bu yumurcağa!” dedikten sonra kaşlarını çatarak tekrar kitap okumaya başladı.

VI

POLLYANNA VE POLLY TEYZESİ

Pollyanna saat yediye doğru uyandı. Bahçede teyzesinin gezinmekte olduğunu gördü. Hemen onun yanına gitmeye karar verdi. Pollyanna mutluluktan, heyecandan koşarak onun boynuna sarıldı:

— Sevgili Polly Teyzeciğim bu sabah hayatta olduğum için o kadar çok mutluyum ki!

Polly Teyze, boynuna sarılan küçük kızın ağırlığına karşın dimdik durmayı başararak, sert bir sesle:

— Pollyanna! Günaydın deme tarzın bu mu? Büyüklerine böyle mi günaydın diyorsun?

— Hayır teyzeciğim. Sadece, etrafımda çok sevdiğim insanlar bulunduğu zamanlar sakın olamıyorum. Az önce sizi pencereden gördüm, Yardımseverler Derneği'nin bir üyesi değil de benim gerçek, özbeöz teyzem olduğunuzu düşününce sevinçten çıldırarak gibi oldum. Uzaktan öylesine güzel, öylesine iyi bir insan olarak görünüyorsunuz ki bir an önce yanınıza gelerek boynunuza sarılmaktan başka bir şey düşünemedim.

Orada bahçe işleriyle uğraşmakta olan bahçıvan birden teyze ile yeğene arkasını döndü. Polly Teyze her zamanki gibi kaşlarını çat-

mak istedi fakat, bu kez nasıl olduysa başaramadı. Ona yakışmayan bir şekilde:

— Pollyanna, sen şey... Ben, Thomas... diye mırıldandı. Thomas bu sabah için bu kadar yeter. Söylediklerimi anladın, değil mi?

Sonra, bahçevanın yanıtını beklemeden hemen sık adımlarla oradan uzaklaştı. Pollyanna bahçeyi dolaşıp oynadıktan sonra eve döndüğünde, teyzesinin sinirli suratıyla karşılaştı:

— Pollyanna, senin odanın pencereleri için sineklik sipariş etmiştim, dedi. Fakat bana öyle geliyor ki Pollyanna, sen görevini unutmuş gibisin.

— Görev mi?

— Tabi ya! dedi. Havanın sıcak olduğunu biliyorum. Fakat, o sineklikler gelinceye kadar pencereleri açmamak da senin sorumluluğundu. Bunu kabul etmen gerekiyor. Pollyanna, sinekler yalnız sinir bozucu, pis olmakla kalmazlar sağlık bakımından da son derece tehlikeli yaratıklardır. Kahvaltı bitince sana bu konuyla ilgili küçük bir kitap vereceğim, okursun.

— Polly Teyze o kitabı okumamı mı istiyorsunuz? Ah, okumayı o kadar çok severim ki teyzeciğim!

Yeğenine birkaç saniye göz gezdirdikten sonra Polly Teyze:

— Okula gidiyordun değil mi? diye sordu.

— Evet, gittim. Evde babam... şey yani... Özel dersler aldım.

Bayan Polly:

— Önümüzdeki dönem buradaki okula başlayacaksın, dedi. Hangi sınıfa girebileceğini de okulun müdürü Bay Holl kararlaştıracak. Fakat, okula başlamadan önce her gün bana yarım saat yüksek sesle kitap okuman gerekiyor.

— Teyzeciğim okumayı hakikaten çok seviyorum. Siz beni dinlemek istemerseniz de ben kendi kendime yüksek sesle okuyabilirim.

Polly Teyze, yüzünü buruşturarak:

— Müzik biliyor musun bari? diye sordu.

— Çok az. Birazcık piyano çalmasını öğrenmiştim. Ben müziği çok severim ama kendi çaldıklarımı değil. Bayan Gray'den... Lisede öğretmenlik yapıyordu... Bana da... Her neyse, ders almama karşın hiç faydası olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Bayan Polly, yeğenine bakmadan:

— Müziğin ana hatlarını sana öğretmek benim görevim, dedi. Dikiş dikmesini biliyorsundur herhalde, öyle değil mi?

Küçük kız biraz buruk bir şekilde:

— Evet, teyzeciğim, dedi. Fakat o konuda da pek becerikli olduğumu sanmıyorum.

— Bundan sonra dikiş dersini de benden alacaksın. Yemek pişirmesini de bilmiyorsun sanırım. Yoksa, biliyor musun?

— Yavaş yavaş öğrenmeye çalışıyorum.

Polly Teyze birkaç dakika düşündü. Sonra anlatmaya başladı:

— İyi... Sabahları dokuzda bana gelersin, yarım saat kitap okursun. Bana gelmeden önce bu odayı toplayacaksın. Çarşamba, cumartesi günleri sabah saat dokuz buçuktan sonra mutfağa gider, Nancy'den yemek pişirmesini öğrenirsin. Öteki günler öğleden önce benimle dikiş dikeceksin. Hiç zaman kaybetmeden sana bir piyano öğretmeni bulmalıyım. Öğleden sonraları ise müzik dersleri için çok zamanın olacak.

Polly Teyze konuşmasını bitirir bitirmez ayağa kalkmıştı. Pollyanna panik içinde bağırdı:

— Polly Teyze, tamam ama yaşamak için zaman bırakmadınız ki bana!

— Ne demek istiyorsun yani? Yaşamak mı dedin? Bu söylediklerimi yapmak yaşamak değil mi?

— Bu söylediklerinizi yaparken nefes alacağım, hareket edeceğim tabii ki fakat yaşamak denmez ki buna. İnsan uykudayken de soluk alıp verir. Ama, o zaman da yaşıyor muyuz? Bence yaşadığımız zamanlar istediklerimizi yaptığımız zamanlardır. Dışarıda oyun oynamak, kendi kendime kitap okumak, tepelere tırmanmak, bahçede Bay Tom'la, içeride Nancy ile konuşmak... İşte bunları yapabilmeye yaşamak derim ben, Polly Teyze. Sadece nefes almak yaşamak değildir ki.

Polly Teyze şaşkın şaşkın başını kaldırarak:

— Pollyanna çok tuhaf bir çocuksun! dedi. Oyun oynamaya da zaman bulacaksın tabii ki. Fakat şunu hiç unutma: Senin eğitimine okumana dikkat etmek nasıl benim görevimse, çalışıp benim çabalarımı boşa çıkarmamak, sana sağlanan imkanları nankörce ziyan etmemek de senin görevindir.

Küçük kız, şaşırarak:

— Polly Teyze, diye mırıldandı, ben hiç size nankörlük edebilir miyim? Hey şeyden önce sizi çok seviyorum.

— Tamam o zaman, bugünden sonra sana sağlanan bu imkanlara lâıyk olmaya çalışmalısın.

VII

ÇATIDA DURAN BİRİ VAR!

Timothy saat bir buçukta Bayan Polly ve yeğenini, evden oldukça uzakta olan büyük mağazaların olduğu çarşıya götürdü. O gün, akşama kadar Pollyanna için alışveriş yaptılar.

Pollyanna o akşam, odasına yatmak için sekiz buçukta çıktı. Pencerelerin sineklikleri daha gelmediği için yatak odası kızgın bir fırından farksızdı. Pencereleri açmaya elleri bir türlü varamadı. Ağır ağır soyundu. Üzerinden çıkardıklarını büyük bir titizlikle astı, uyku duasını yaptı, mumunu söndürüp yatağına girdi.

Bir süre sonra sessizce karyoladan inip odasının kapısını açtı. Uyuyamıyordu! Sanki yatağına girdiğinden beri saatler geçmiş gibi geliyordu. Pencerenin önüne yürüdü. Dışarısı peri masallarındaki o sihirli ülkeleri andıran büyüleyici bir güzelliğe bürünmüştü. Küçük kız bu güzelliğin yanı sıra, dışarıda sıcaktan mahvolmuş vücudunu biraz olsun serinletecek temiz havanın da olacağını düşündü.

Biraz daha cama yaklaştı. O zaman pencerenin hemen biraz aşağısında teyzesinin yazlık salonunun çinko kaplı geniş damını gördü. Kalbi, bir anda engellenemez bir arzu ile kabardı. Ah, şimdi o damın üzerinde olabilseydi! Başını geriye çevirdi, korkuyla odasına şöyle bir göz attı. Odasıyla yatağı arasında, zifiri bir çöl vardı sanki, insan ancak kollarını açıp etrafına dokuna dokuna el yordamıyla yürürse odayı,

yatağı bulabilirdi. Ama dışarı öyle miydi ya? Hemen pencerenin önündeki o geniş çinko damda ay ışığı, serinlik gecenin o tadına doyum olmaz tatlı havası vardı. Küçük kız birden tavandaki çivilerde asılı duran onlarca beyaz torbayı anımsadı. Nancy bu torbaların içinde temizlenip kaldırılmış kışlık giysilerin olduğunu söylemişti.

Küçük kız, korkak bir şekilde torbalara yaklaştı, aralarında en büyük olanını seçti, çividen alarak koluna astı. Bu torba pek yumuşak, kalınca idi, pekâlâ yatak olarak kullanılabilirdi. Torbanın içinde Bayan Polly'nin ayı balığı derisinden yapılmış paltosu vardı. Küçük kız, torbalardan biraz daha incisini ikiye katlayıp yastık, bir üçüncüsünü de örtü olarak kullanmak üzere ayırdı. En son aldığı torba tüy kadar hafifti, neredeyse içi boştu.

Pollyanna, torbaları alarak ay ışığının içeri girdiği pencerenin önüne gitti. Camı yukarı kaldırdı. Önce elindekileri birer birer dama attı sonra da kendisi aşağıya atladı. Dışarı çıkınca camı tekrar kapatmayı unutmadı çünkü; sinekler hakkındaki kitabı okumuştur. Onların, ayaklarında taşıdıkları mikropları artık öğrenmişti.

Dışarıda inanılmaz ve çok güzel bir serinlik vardı! Dam çok fazla geniş olduğu için aşağıya düşme olasılığı neredeyse hiç yoktu. Pollyanna kısa bir süre sonra, damda yürümekten yorulmuş, ayı balığı derisi yumuşak paltosu altına yatak yapıp yatmış, ikiye bükülü torbayı yastık diye başının altına yerleştirmiş, ince torbayı da üstüne örtmüştü, tatlı bir uykuya hazırlanmıştı.

Küçük kız güzel rüyalarla dolu keyifli bir uykuya dalmak üzereyken teyzesinin yatak odasında büyük bir telaş görünüyordu. Bayan Polly, ayağında terlikleri, sırtında geceliği, yüzü korkudan bembeyaz kesilmiş bir halde dışarıya çıkmaya hazırlanıyordu. Biraz önce Timothy'yi telefonla aramış, titreyen bir ses tonuyla şunları söylemişti:

— Hemen yukarı babanla birlikte gel. Gelirken fenerleri de getirmeyi sakın unutmayın. Yazlık salonun damında biri var. Mutlaka

göl çardağından, ya da o taraftan bir yerden dama tırmanmış olacak. Çatının penceresinden içeriye de girebilir. Çatı katının merdiven kapısını kilitledim fakat, siz de çabuk olun.

Küçük kız uykusunun en güzel yerinde, ta gözlerinin içine giren sert bir el feneri ışığıyla uyandı. Gözlerini açınca karşısında şaşkına dönmüş üç kişiyi gördü: Timothy dama uzatılan merdivenin son basamağına çıkmıştı; Tom Baba pencereden atlamaya çalışıyordu; Polly Teyze ise Tom'un arkasından şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Sonra, Pollyanna'ya sert bir sesle sordu:

— Bu da ne demek, Pollyanna?

Küçük kız, uykulu gözlerini ellerinin tersiyle ovuşturarak yatağının içine oturdu, kekeleyerek:

— Polly Teyze... Tom Baba diye mırıldandı. İçerisi çok sıcaktı da...

Timothy ile Tom manzarayı gördükten sonra hiçbir şey söylemeden merdivenden aşağıya inip gözden kayboldular. Polly Teyze gayet sinirliydi:

— Pollyanna diye seslendi, onların hepsini al ve yanıma gel.

Polly Teyze biraz sonra, elinde şamdan, küçük yeğeni ile beraber merdivene doğru yürümeye başlamıştı. Dışarıdaki o serin temiz havadan sonra içerisi Pollyanna'ya daha da boğucu, daha da sıcak geliyordu. Fakat, hiçbir şey söylemedi, sadece iç çekmekle yetindi.

Merdiven başına geldiklerinde Bayan Polly çok asık bir yüzle:

— Benim yatağında, benimle beraber gecenin kalan kısmını geçireceksin, Pollyanna, dedi. Sineklik yarın gelecek. O zamana kadar da seni gözümün önünde ayırmamalıyım.

Pollyanna:

— Sizinle aynı yatakta mı uyuyacağım? diye bağırdı. Ah, Polly Teyze, çok iyi kalplisiniz! Uzun zamandır gece birisiyle aynı yatakta

uyumayı ne kadar çok istiyordum bir bilseniz! Sineklikleri daha getir-medikleri için o kadar çok mutlu oldum ki! Siz mutlu olmadınız mı?

Küçük kız bu sorusuna cevap alamadı. Teyze, o her zamanki mağ-rur tavrı ile önde yürüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kadın-cağız garip bir çaresizlik içinde kıvranıyordu. Küçük yeğeni eve ayak bastığından beri onu üç kez cezalandırmıştı. Pollyanna ise kendisine verilen cezaları her defasında aynı neşe, sevinç havası içinde karşıla-mıştı. Hal böyle olunca Bayan Polly'nin vazgeçilmezlik içinde kıvran-maktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

VIII

KARANFİL

Harrington Köşkü'nde kısa bir süre sonra hayat yavaş yavaş yoluna giriyordu. Küçük Pollyanna piyano derslerini çalışıyor, yüksek sesle kitap okuyor, dikiş dikiyor, belirlenen saatlerde mutfakta yemek pişirmesini öğreniyordu. Neredeyse her gün saat ikiden altıya kadar, Bayan Polly'nin yasakladığı şeylerin dışında istediği gibi zaman geçirebiliyordu.

Her gün öğlenden sonra Pollyanna dışarıdan alınacak bir şeyin olup olmadığını soruyordu. Bunu sormasının nedeni belliydi. Ancak alışverişe çıktığı zamanlar dilediği gibi bir sağa bir sola giderek, istediği gibi araştırma yaparak gezebiliyordu.

Bu gezintiler esnasında Adane ile karşılaştı. Pollyanna içinden ona "Adam" adını takmıştı. Pollyanna'nın "Adam"ı uzun siyah bir palto giyiyordu, başında da siyah silindirik biçimi bir şapka vardı. Bu ayrıntılar sokaktaki her adamda sıklıkla rastlanmayan ayrıntılardı. Bir gün Pollyanna, gayet neşeli bir şekilde yabancıya doğru gitmiş;

— Nasılsınız, efendim? diye sormuştu. Bugün hava güzel, değil mi?

Adam ters ters:

— Ah...e...hıı... diye söylendi. Sık adımlarla oradan uzaklaştı. Pollyanna, yabancıнын arkasından güldü. Ne tuhaf bir adam!.. diye düşünmekten de kendini alamadı.

Bir sonraki gün tekrar karşılaştılar. Pollyanna, hemen konuştu:

— Dünkü kadar olmasa da bugün de hava güzel, değil mi efendim?

Adam önceki gibi “A...e...hıı...” diye tuhaf sesler çıkararak oradan uzaklaştı. Üçüncü karşılaşmalarında adam çok sert bir şekilde onun önünde aniden durdu.

— Küçük bana baksana! Sen kimsin? Neden sürekli benimle konuşmaya çalışıyorsun?

— Ben Pollyanna Whittier'im. Sizin çok yalnız olduğunuzu düşündüğüm için konuşmak istedim, şimdi ise benimle konuşmanıza çok sevindim. Şimdi birbirimizle tanışmış sayılırız. Fakat ben henüz sizin adınızı bilmiyorum.

Adam: “İyi fakat...” diye bir şeyler söylemek istedi; daha sonra büyük bir telâş içinde, koşarcasına oradan uzaklaştı.

Bayan Polly haftada bir Bayan Snow'ya yiyecek bir şey gönderirdi. Kadıncağız hastalıklı, üstelik yoksul olduğu için Bayan Polly ona yardım etmeyi kendine görev edinmişti. Her perşembe öğleden sonra Nancy ile yiyecek gönderirdi. Onun inancına göre bütün insanlar yoksullara yardımı görev bilmeliydiler, işte o gün de Bayan Snow için hazırlanan paçayı Pollyanna götürmek istemişti. Nancy de, Bayan Polly'den izin aldıktan sonra bu işini seve seve Pollyanna'ya vermişti.

Eski küçük kulübenin bahçe kapısından içeri girerken küçük kız heyecanlıydı. Heyecanının nedenlerinden biri de, bu kadının çok aksi ve sinirli birisi oluşuydu. Her şey için bir bahanesi mevcuttu.

Kapıyı sarı yüzlü, yorgun bakışlı bir kız açtı. Kız, Pollyanna'ya yolu göstermek için, koridorun sonundaki kapıya doğru yürürken:

— Onu ziyaret etmek isteyen birisiyle ilk kez karşılaşıyorum, diye mırıldandı.

Pollyanna ise, kendi kalbinin sesinden başka bir şey duymuyordu. Pollyanna Bayan Snow'un odasına girdikten sonra öbür kız dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Pollyanna odanın loşluğuna alışmak için birkaç defa gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Gözleri alıştıktan sonra da odanın diğer ucundaki yatakta bir kadının yarı oturur vaziyette olduğunu görür gibi oldu.

Hemen, o yana doğru yürüyerek:

— Bayan Snow nasılsınız? diye sordu. Polly Teyze'm bugün her zamankinden daha iyi olmanız ümidiyle size paça gönderdi.

Bayan Snow, ters bir tavırla:

— Aman, paça mı? diye söylendi. Bugün kuzu haşlaması geleceğini tahmin ediyordum.

Pollyanna şaşkın bir şekilde. Sadece bir şeyler söylemiş olmak için:

— Fakat, siz kuzu haşlamasını pilic getirdiklerinde istemiyor muydunuz? Hasta aniden döndü:

— Ne dedin?

Küçük kız hemen:

— Önemli değil efendim, diye özür diledi. Gerçekten hiç önemi yok, efendim. Sadece Nancy'nin söylediği kadarı ile siz pilici paça getirdiğimiz zaman, kuzu haşlamasını da pilic getirdiğimiz zaman istemişsiniz.

Kadın, aniden yattığı yerden kalkarak oturdu. Küçük kız bir şeyin farkında değildi fakat gerçekten çok önemli bir olaydı bu.

Bayan Snow:

— E, söyle bakalım, küstah hanım kimsin sen? diye homurdandı.

Küçük kız kadının bu sözlerine bir süre güldükten sonra:

— Benim ismim küstah değil efendim, dedi. Bayan Polly Harrington'm yeğeniyim ben, adım da Pollyanna Whittier. Teyzem ile birlikte yaşamak için buraya geldim. İşte bu sabah elimde bir kase paçayla burada olmamın sebebi de budur.

Kadın konuşmasının ilk kısmını büyük bir alâka ile dinlediği halde paça kelimesi geçer geçmez kafasını yastığına bıraktı:

— Teşekkür ederim! dedi. Teyzeniz hakikaten çok iyi kalpli kir bayan tabii ki fakat benim hiç iştahım yok. Üstelik, bugün de kuzu haşlaması bekliyordum? Kuzu haşlaması olsaydı belki de...

Bayan Snow konuşmasını bitirmeden aniden susuverdi. Sonra konuyu değiştirdi:

— Dün gece hiç gözümü kırpmadım... Bir saniye bile!

Küçük kız elindeki paça kasesini masanın üzerine bırakarak sandalyeye oturdu:

— Keşke ben de uyumamış olsaydım, dedi. İnsan uykuyla ne kadar çok vakit harcıyor değil mi? Siz de aynı fikirde misiniz?

Hasta kadın kelimeleri heceler gibi konuştu:

— Uykuda vakit harcamak mı?

— Evet ya, çünkü uykuyla geçirdiğimiz o kadar vakti, uykuda değilken o kadar güzel değerlendirebiliriz ki! Ömrümüzün yarısı uykuyla ziyan olup gidiyor. Ben geceleri de uyanık olmadığımızı o kadar çok üzülüyorum ki!

Bu konuşmayı duyunca hasta kadın yatağında bir kez daha doğruldu, sanki kendi kendine söyleniyormuş gibi:

— Aman, ne tuhaf bir çocuk bu! dedi

Sonra küçük misafirine döndü:

— Perdeyi açar mısınız? Yüzünüzü görmek istiyorum.

Pollyanna hemen ayağa kalktı. Pencereye doğru yürürken acı acı içini çekti:

— Ah, ne katar kötü çillerimi göreceksiniz. Çillerimi göremeyeceksiniz diye, odanın loş olmasına mutlu olmuştum, işte, bakın!

Pollyanna böyle üzüntüyle konuşurken birdenbire değişti. Neşe içinde yatağa döndü, sevinçle:

— O kadar çok sevindim ki yüzümü görmek istemenize! dedi. Çünkü şimdi ben de sizi görebiliyorum. Fakat bana bu kadar güzel olduğunuzu hiç kimse söylemedi!

Kadın acı bir sesle sordu:

— Ben mi güzelim?

— Tabii ki güzelsiniz. Yoksa, aynı fikirde değil misiniz? Gözleriniz öyle iri ve siyah ki! Saçlarınız ise hem gözleriniz kadar siyah, hem de dalgalı. Bayan Snow, siz hakikaten güzelsiniz. Aynaya baktığınız da bunu sizinde görmüş olmanız lazım.

— Son zamanlarda aynaya hiç bakmadım ki. Siz de benim gibi sürekli sırt üstü yatsaydınız, hiç aynaya bakmak aklınıza gelmezdi. Pollyanna çok sempatik bir şekilde başını salladı.

— Doğru söylüyorsunuz. Ama, bir saniye bekleyin! Koşarak odanın diğer ucundaki masanın yanına gitti, üzerinde duran küçük aynayı aldı, hastanın yanına geldi. Bayan Snow'un yüzünü dikkatlice inceledikten sonra:

— Sizin için bir sakıncası yoksa, aynayı elinize vermeden önce saçlarınızı biraz düzeltmek istiyorum, dedi. Müsaade edecek misiniz?

— Evet, müsaade ediyorum fakat benim saçlarım durmaz ki. Hemen bozulur.

Küçük kız etrafına bakara tarak ararken bir taraftan da konuşuyordu:

— Ah, başka birinin saçlarını taramaya da bayılırım çok teşekkür ederim! Yalnız şimdi çok uğraşmayacağım tabii ki, çünkü ne kadar güzel olduğunuzu size göstermek için sabırsızlanıyorum. Başka bir gün saçlarınızla detaylı bir şekilde ilgilenip çok eğlenceli zaman geçireceğim.

Pollyanna küçücük yumuşak parmaklarını dalgalı saçların üzerinde gezdirmeye başlamıştı. O kadar çok uğraşmıştı ki, aynayı eline alıp Bayan Snow'a uzattığında, onun kendisini beğeneceğinden neredeyse emindi.

Bayan Snow aynada kendisini izlerken, aynaya güzel bir kadın olarak en son ne zaman baktığını hatırlamaya çalıştı. Fakat hatırlamıyordu. Bu küçük kızı sevmiştii doğrusu. Çoktandır ona hissetmediği duyguları hissettirmiş ve aynaya yeniden güzel bir kadın olarak bakabilmesini sağlamıştı.

IX

KONUŞMAYAN ADAM

Küçük kız, Adam'la tekrar karşılaştığında hava yağmurluydu. Hemen arkasından giderek:

— Nasılsınız? Hava dün çok kötüydü. İyi ki bugün, dün değil! Siz de aynı fikirde misiniz?

Adam aniden durdu.

— Bana bak, küçük! dedi. Bu konuyu hemen halletmeliyiz. Benim havadan başka düşünecek bir sürü sorunum var. Havanın nasıl olduğunun hiç farkında değilim.

Adam şaşkın bir halde tekrar yürümeye başladı. Sonra durdu, Pollyanna'ya döndü:

— Sen neden yaşına uygun birini bulup onunla ilgilenmiyorsun?

— Arkadaş bulmak istedim, fakat Nancy bu çevrede hiç benim yaşımda çocuk olmadığını söylüyor. Zaten ben de pek arkadaş aramıyorum. Çünkü yaşlılarımdan çok büyükleri severim. Sanırım ki Yardımseverler Derneği üyelerine alıştığım için böyle düşünüyorum.

— Yardımseverler Derneği üyeleri mi dedin? Ay! yoksa sen bu yüzden mi peşimi bırakmıyorsun?

Pollyanna tebessüm ederek.

— Hayır efendim, dedi. Siz onlara hiç benzemiyorsunuz. Bir kere, onlardan çok daha iyisiniz. Görüldüğünüzden daha da iyi bir insan olduğunuza eminim.

Adam:

— Keşke beni görmez olsaydın! dedi.

Sonra, telâşlı adımlarla oradan uzaklaştı. Küçük kız daha sonra bu adamla karşılaştığında neşeli bakışlarla kızı süzdü. Gözlerinin içi gülüyordu. Sertçe bir sesle:

— Nasılsın? diye Pollyanna'yı selamladı. Sen söylemeden söyleyeyim: Bugün güneşin çok güzel olduğunu biliyorum.

Bugünden sonra ne zaman karşılaşsalar Adam, Pollyanna ile konuştu. Önce kendisi söze başlamayı da alışkanlık edinmişti. İlk zamanlar sadece "iyi akşamlar" diyor veya bunun gibi kısa cümleler söylüyordu.

Pollyanna ile Nancy, bir akşamüstü dışarıda yürürken Adam'ın böyle konuşmalarını duyunca şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Tanrı aşkına, Küçükhanım bu adam size bir şey mi söyledi? diye sordu.

Pollyanna tatlı bir tebessüm ile:

— Niye sordun? dedi. Bu adam artık benimle sürekli konuşuyor.

Nancy'nin iyice şaşırmıştı:

— Aman Tanrım Küçükhanım! Sen adamın kim olduğunu bilmiyor musun?

Pollyanna'nın yüzü Nancy'nin bu konuşmasından sonra asıldı, canı sıkılmış bir halde:

— Tahmin ettiğim kadarıyla ismini bana söylemeyi unuttu, dedi. Çünkü daha önce ben kendimi ona tanıtmıştım. O ismini söylemedi.

Nancy'nin gözleri fal taşı gibi büyüdü, yerlerinden fırlayacakmış gibi oldu:

— Küçükhanım anlıyorum fakat o adam kimseyle konuşmaz. Senelerden beri zorda kalmadıkça ağzını açmaz. Ancak bir iş isteyecekse, ya da başka herhangi bir isteği varsa onu açıklamak için konuşur. Adı John Pendleton. Şu Pendleton Korusu'ndaki büyük evde tek başına yaşıyor. Yemeğini pişirecek birini de istemediği için günde üç kere otele gidip yemek yiyor. Otelde garsonluk yapan Saliy Miner adında bir kız var. John Pendleton'a da hep o hizmet eder. O kız benim arkadaşımıdır. Sally'nin anlattığına bakılırsa bu garip adam hangi yemeği istediğini söylemekten bile hoşlanmıyormuş. Sally artık onun sevdiği yemekleri bildiği için ne istediğini bulabiliyormuş. En önemlisi de, Bay Pendleton yemek fiyatlarının ucuz olması taraftarıymış. Sally'nin bildiği en iyi huylarından birisi.

Pollyanna çok sevimli bir şekilde kafasını salladı:

— Bilirim, dedi. İnsan parasız olunca canı hep ucuz yemekler ister. Böyle davranmak zorundadır zaten. Babamla ben de çoğu zamanlar dışarıda yemek yedik. Gittiğimiz lokantalarda hep fasulye ile balık isterdik. Hele gözlerimiz listedeki hindi kızartmasına kayınca fasulyeyi ne kadar çok sevdiğimizi, bundan ne büyük sevinç duyduğumuzu birbirimize söyler dururduk. Hindi kızartması da, öteki et kızartmaları da çok pahalıydı. Bay Pendleton acaba fasulyeyi sever mi?

— Sevip sevmemesi neden önemli olsun ki? John Pendleton parasız değil ki, Küçükhanım. Babasından ona çok para kaldı. Burada onun kadar zengin kimse yoktur. İsterse paracıklarını çıtır çıtır yiyebilir. Ama, nerede!

Pollyanna kıkır kıkır güldü:

— Yemek yerine “çıtır çıtır para yiyen” birini gördün mü hiç? Parayı çığnendiğini düşünsene!

Nancy de güldü:

— Parayı harcayabileceğini söylemişim, diğer anlamda değil tabii ki. Bay Pendleton çok zengindir ama parasını harcamaz. Pollyanna düşünceli bir şekilde konuştu:

— Parasını yardım yapmak için biriktiriyordur, besbelli. Aman, ne güzel şey bu! Biliyor musun, babam bana anlatmıştı. Bay Pendleton’un fikri, birinin kendini hiç düşünmeden insanlığa yardım etme çabasını gösterir.

— Küçükhanım, size bir şey söyleyeyim mi, dedi. John Pendleton’un sizinle konuşması gerçekten çok tuhaf çünkü o hiç kimseyle konuşmaz. Kimisi onun delinin biri olduğunu, kimisi de sadece hayata küstüğü için bu şekilde davrandığını söylüyorlar. Bütün herkes onun çok gizemli bir adam olduğuna inanıyor. Bazen uzak ülkelere gider, haftalarca görünmez.

Pollyanna çok bilmiş bir şekilde başını salladı:

— Söylesene, bu adam da bir misyoner.

Nancy garip bir şekilde gülümsedi.

— Pollyanna, öyle bir şey söylemedim. Sadece, Bay Pendleton gezilerinden dönünce kitap yazıyormuş, inanılması güç konulu, gezdiği gördüğü ülkelerden topladığı masallarla dolu, tuhaf kitaplarmış bunlar. Adam yine de burada para harcamak istemiyor. Zorunlu ihtiyaçları için bile gerekli olan parayı bile neredeyse harcamıyor desene.

— Tıpkı Bayan Snow gibi çok tuhaf bir adama benziyor, değil mi?

— Sanırım öyle.

— Bay Pendleton’un benimle konuşuyor olmasına şimdi daha çok mutlu oldum.

X

POLLYANNA'NIN OYUNU

Pollyanna, ikinci kez Bayan Snow'u görmeye gittiğinde, kadını önceki gibi loş bir odada yatıyor buldu. Pollyanna içeri girince:

Yataktan kadının o ters, mutsuz sesi duyuldu:

— Sizi anımsıyorum; zaten, sizi bir kez gören bir daha unutmaz. Keşke dün gelseydiniz. Sizi dört gözle bekledim!

Pollyanna:

— Beni mi beklediniz? O zaman, ben de bugünün düne çok yakın olmasından çok mutlu oldum. Şimdi size ne getirdim tahmin edin bakalım.

Kadın kaşlarını çattı, içini çekerek mırıldandı:

— Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Hem, yemeklerin hepsinin aşağı yukarı tadı bir.

Pollyanna güldü:

— Yani, hangi yemeği yemek isterdiniz?

Kadıncağz, bunu kendisi de bilmiyordu durakladı. Uzun zamandan beri evinde bulunmayan, getirilmeyen yiyecekleri istemeye kendini öylesine alıştırmıştı ki, şimdi de şu sepetin içinde ne bulunduğunu bilmeden aksi davranmak ona zor görünüyordu. Yine de bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Bu garip kız cevap bekliyordu. Kaşlarını çatarak:

— Mutlaka kuzu haşlaması vardır! dedi.

— Evet, var.

— Ben piliç bekliyordum.

Pollyanna yine güldü:

— O da var!

Kadın, şaşkın şaşkın, küçük misafirine döndü:

— İki de mi var?

— Evet, ayrıca paça da getirdim. Hiç değilse bir defa istediğinizi yiyebileceğiniz diye hepsinden getirdim.

Hasta kadın buna cevap veremedi. Bir şeyler anımsamaya çalışıyor gibiydi. Pollyanna, sepetinden çıkardığı kâseleri dikkatle masanın üzerine yerleştirdi.

— Tahmin ediyorum yarın kuzu haşlaması istersiniz, dedi ve arkasından ekledi. Oyun oynamaya ne dersiniz Bayan Snow?

Bayan Snow sordu:

— Oyun mu dedin?

Pollyanna neşe ile güldü:

— Evet! dedi. Ben sizi mutlu edecek bir şey buldum bile. Yalnız, çok zor bir şey bu. Şu var ki, bulduklarınız ne kadar zor olursa bu oyunu oynamak da o derece zevkli oluyor, inanın bana, sahiden söylüyorum.

— Demek buldun ha? Söyle bakalım neymiş?

Pollyanna yutkunarak söze başladı:

— Şöyle düşündüm... Şey... Herkesin sizin gibi hasta, yatakta olmadığına aklınıza getirmiş olsaydınız, belki mutlu olurdu.

Bu sırada Milly odanın kapısında göründü:

— Bayan Pollyanna, teyzeniz sizi bekliyor, dedi. Karşıda oturan Hariow'lara telefon edip hemen eve dönmenizi söylemiş. Hava karmadan önce piyano çalışmalıymışsınız.

Pollyanna zoraki yerinden kalktı:

— Tamam, diye içini çekti. Eve koşarak giderim.

Pollyanna, kapıyı açarken başını arkaya çevirdi, omuzlarının üzerinden:

— Hoşçakalın, diye seslendi. Bugün saçınızı taramadığım için çok üzüldüm. Sonraki gelişimde tararım.

Temmuz ayı bitti. Pollyanna için gerçekten mutluluk dolu bir aydı. Neşe içinde oradan oraya koşuşurken teyzesine de ne kadar mutlu olduklarını hatırlatıyordu. Teyzesinden bu sözlere aldığı karşılık da hep şu oluyordu:

— Senin mutlu olmana tabii ki ben de çok mutlu oluyorum Pollyanna. Yalnız, insanın hayatının sadece mutlulukla değil, yararlı işlerle, başarılarla da dolu olması gerekir.

Pollyanna genellikle teyzesinin bu sözlerini, içinden gelen bir sevgiyle ona sarılıp, yanaklarını öpücüklerle boğarak karşılırdı.

Bir gün Bayan Polly, Nancy'ye şunları söyledi:

— Nancy, bu sabah Pollyanna'nın odasını tam altındaki odaya taşımamı istiyorum. Pollyanna'yı şimdilik orada kalmasına karar verdim.

Nancy, hanımına:

— Peki, efendim... Emredersiniz, efendim derken içinden de: "Ah, ne iyi!" diyordu.

Biraz sonra da yukarıya çıkıp küçük kıza müjdeli haberi verdi:

— Küçükhanım, artık aşağı katta, bu odanın tam altındaki odada yatacaksın.

— Nancy, neler söylüyorsun! diye bağırdı Pollyanna. Nasıl olur! Doğru mu?

Hizmetçi kız dolaptan çıkardığı elbiselerle çamaşırları bavula doldurmuştu. Bunun üzerinden başını sallayarak:

— Evet, doğru söylüyorum, dedi. Eşyanı aşağıya taşımamı söylediler. Belki de teyzen bu kararından vazgeçer diye hemen eşyanı aşağıya indirmek istiyorum.

Küçük kız bu konuşmanın sonunu bile beklemedi. Düşüp bir tarafını acıtma ihtimalini düşünmeden, basamakları ikişer, üçer atlaya atlaya aşağıya adeta uçtu. Polly Teyze'ye ulaşınca kadar ise iki kapıyı çarptı, bir sandalyeyi devirdi. Onu görür görmez de:

— Polly Teyze, teyzeciğim gerçekten öyle mi söylediniz? diye bağırdı. O odanın her şeyi tamam, perdeleri, halıları... Üstelik, üç tane de tablosu var. Bir de pencereden görüneni sayarsak etti dört. Yeni odanın penceresi de o tarafa bakıyor. Ne kadar mutlu oldum!

— Yeni değişiklikten mutlu olmana tabii ki ben de sevindim Pollyanna. Fakat, o odaya iyi bakmalısın. Şimdilik sana başka bir söyleyeceğim yok. Şimdi lütfen yere düşen o sandalyeyi kaldır, şu son iki dakika içinde iki kapıyı hızla çarptığını da unutma.

Bayan Polly, sebebini bilmemesine rağmen, canı ağlamak istiyordu. Bu yüzden de çok sert konuşuyordu. Bu kadar çok duygulandığını son zamanlarda hiç hatırlamıyordu.

XI

KİMSESİZ ÇOCUK

Ağustos ayı ile birlikte gayet ilginç ve beklenmedik olaylar meydana gelmeye başlamıştı. Gerçekte bunların hiçbiri Nancy için beklenmedik bir şey değildi. Çünkü Pollyanna'nın eve ayak bastığı günden beri her an bir değişiklikle karşılaşmaya artık kendini alıştırmıştı. İlk olarak bir kedi yavrusu bulundu.

Pollyanna günün birinde yolun kenarında acı acı miyavlayan bir kedi yavrusu ile karşılaşınca hiç düşünmeden hayvancağızı kucaklamış, sahibini bulmak için de bütün komşuları sorguya çekmişti. Hiç kimse sahiplenmeyince de hayvancağızı kucakladığı gibi eve getirmiş, teyzesine de kendinden emin bir şekilde:

— Yavru kedinin sahibinin bulunmamasına çok mutlu oldum. Çünkü daha kediyi görür görmez onu alıp eve getirmek istemiştim. Kedi yavrularını çok severim ben. Zaten kedinin burada kalmasına sizin de mutlu olacağınızdan çok emindim.

Bayan Polly, Pollyanna'nın kucağındaki o gri renkteki, kimsesiz zavallıya bakarak ürperdi. Teyzecik, değil böyle hastalıklı kedileri, sağlam, güzel, temiz kedi yavrularını bile sevmezdi.

— Ah, Pollyanna! diye inler gibi haykırdı. Ne kirli bir hayvan bu! Kesinlikle hastadır. Piresi de vardır.

Pollyanna küçük yaratığın korku dolu gözlerinin içine bakarak:

— Biliyorum, dedi. Zavallı hayvancağız öyle de korkmuş ki bütün vücudu titriyor. Biliyor musunuz, yavrucak kendisine burada bakacağımızı henüz bilmiyor da ondan.

Bayan Polly:

— Sadece kedi değil, bu evde yaşayanların hiçbiri bilmiyor! dedi.

Pollyanna, teyzesinin ne söylemek istediğini anlayamadığı için onun yanıldığını anlatmaya çalıştı:

— Bu evde yaşayanlar hiç bilmez olurlar mı? Tabii ki biliyorlar. Kedinin sahibi bulunmazsa onu yanımıza alacağımızı herkese söyledim. Sizin de bu işe çok sevineceğinizi daha önceden anlamıştım. Biçare yavrucak!...

Bayan Polly, yeğeninın isteğine karşı koyabilecek gücü kendinde bulamayacağını anlayınca bitkin bir halde koltuğa yığıldı.

Pollyanna, sonraki gün kedisinden daha zavallı, daha pis, daha zayıf bir köpekle eve geldi. Bayan Polly yeğeninın isteğine bu sefer de karşı koyamadı. Pollyanna onu iyi kalpli bir koruyucu, bir iyilik perisi olarak görüyordu. Teyzesi de onun bu düşüncelerini yalanlayacak gücü kendinde bulamamıştı. Oysa kadıncağız köpekleri hiç mi hiç sevmezdi. Öyleyken, kedinin eve alınışında olduğu gibi, köpeğin eve alınışında da yeğenine itiraz edemedi sessizce her şeye boyun eğmişti.

Bir hafta sonra, Pollyanna eve üstü başı son derece berbat küçük bir oğlan çocukla gelip de teyzesinden kediyle köpeğe olduğu gibi bu çocuğa da yardım etmesini isteyince iş değişti. Polly Teyze yeğeninın isteğini ret edecek gücü kendinde buldu. Bakın nasıl oldu bu iş:

Güzel bir perşembe sabahı, Pollyanna tekrar Bayan Snow'a paça götürmek üzere evden çıkmıştı. Artık bu kadınla iyice dost olmuş-

lardı. Küçük kızın hasta kadına oyununu anlattığı o üçüncü gelişimden sonra Bayan Snow, bu iyi kalpli yavrucağa karşı içinde bir yakınlık duymaya başlamıştı. Hem Pollyanna'nın oyunu onun da hoşuna gidiyordu artık. Doğrusunu söylemek gerekirse kadıncağız bu oyunda çok da başarılı olamıyordu ama bunun ne önemi vardı? Her şeyin kötü yanını görmeye iyice alışmışken şimdi de aniden her şeyin iyi taraflarını bulabilmek çok da kolay bir iş değildi tabii ki. Ne var ki, Pollyanna'nın o neşeli öğretmenliği, güzel kahkahaları kadıncağızın oyunu başarılı bir şekilde oynamasına yardım ediyordu.

Sabah da, Pollyanna'nın paça getirdiğini görünce, buna çok sevindiğini çünkü; canının paça istediğini söylemişti. Küçük kız buna çok şaşırır. Çünkü daha kapıdan içeri girerken Bayan Snow'un kızı Milly az önce papazın karısının büyük bir kase dolusu paça getirdiğini söylemişti. Bayan Snow'nun ise küçük kızın bunları öğrendiğinden haberi yoktu.

Küçük kız Bayan Snow'nun evindeki olayları düşünürken aniden o zavallı oğlana gözleri takılıvermişti. Çocuk yolun kenarında oturmuş çok üzgün bir halde elindeki sopayla oynuyordu.

Pollyanna karşısındakine cesaret veren tatlı bir gülümseyişle:

— Merhaba! dedi.

Oğlan, Pollyanna'ya şöyle bir baktıktan sonra başını diğer tarafa çevirdi.

— Merhabanı kendine sakla! dedi.

Pollyanna oğlanın tam karşısına geçti.

— Sanırım şu anda bir kâse paça dahi ikram etsem seni mutlu edemem, dedi. İsmim Pollyanna, dedi. Senin ismin, ne?

Çocuk tekrar canı sıkılmış bir halde kıpırdandı, hatta bir ara kal-kıp gitmeye bile yeltendi fakat sonra vazgeçip oturdu, çok kaba bir şekilde:

— Benim ismim Jimmy Bean, dedi.

— Güzel! Ben Harrington'ların köşkünde yaşıyorum. Sen nerede yaşıyorsun?

— Hiçbir yerde.

— Hiçbir yerde mi dedin? Ama, nasıl olur? Herkes bir yerde oturur benim bildiğim.

— Öyledir fakat, benim şu anda yaşadığım bir yer yok. Kendime yeni bir yer aramaya çıktım.

— Ya? Peki nereye gideceksin?

— Ahmak, sen de!.. Gideceğim yeri bilseydim burada ne işim olurdu?

Küçük kız yavaşça başını salladı. Anlaşılan, bu iyi bir çocuk değildi. Hele yabancı çocuğun ona "ahmak" demesini bir türlü sindirememiştir. Ne var ki, bu çocuk da bir insandı.

— Peki, daha önce nerede yaşıyordun?

— Aman, sen de insana ne çok soru soruyorsun!

Küçük kız çok sakın bir şekilde:

— Tabii ki sorarım, dedi. Hiçbir şey sormazsam senin hakkında hiçbir şey öğrenemem. Ama, sen de birazcık olsun konuşmaya gayret etsen ben de bu kadar çok sormam.

Çocuk kesik kesik güldü. Konuşmaya başladığında yüzünde asilzadelere özgü ciddi bir ifade ortaya çıkmıştı.

— Tamam o zaman diye söze başladı, şimdi hikâyemi anlatıyorum. Adım Jimmy Bean, yakında on bir yaşıma gireceğim. Geçen yıl Öksüzler Yurdu'ndan çıkıp buraya geldim. Şimdi artık orada bana yer yokmuş. Yer olsa da ben artık ora da daha fazla kalmak istemiyorum. Benim isteğim, içinde gerçek annesi olan mutlu bir yuva, sert bir müdürün yönettiği Öksüzler Yurdu değil, işte bu yüzden de Ök-

süzler Yurdu'ndan kovuldum. Tam dört yere başvurduğum. Ev sahiplerine hizmet edeceğimi de söyledim ama bir türlü beni evine almak isteyen çıkmadı. Başka merak ettiğin bir şey var mı?

Küçük kız o kadar çok etkilenmişti ki, içinden geçenleri çocuğa söyleyiverdi:

— Aman, ne büyük hata yapmışlar! Başvurduğun evlerin hiçbirinden seni isteyen olmadı ha? Senin şimdi neler düşündüğünü çok iyi anlıyorum. Çünkü benim babam da öldükten sonra Yardımseverler Derneği'nden başka gidecek yerim kalmamıştı... Yani, Polly Teyzem beni evine almayı kabul edinceye kadar, demek istiyorum. Aniden sustu. Aklına iyi bir fikir gelmişti. Fikrini kafasında iyice geliştirdikten sonra:

— Sana bir ev buldum! diye sevinçle bağırıyor. Polly Teyzem seni de yanına alır. Hadi gel, Polly Teyze'nin yanına gidelim. Polly Teyzemin ne kadar iyi kalpli, yumuşak biri olduğunu tahmin bile edemezsin!

Küçük oğlanın yüzü sevinçten aydınlandı.

Eve geldikleri zaman Pollyanna çocuğu hemen Polly Teyzesinin yanına götürdü. Kadıncağыз Pollyanna'nın bir yabancıyla odaya girdiğini görünce şaşkınlıktan donakalmıştı. Küçük kız ise çok iyi bir iş yaptığından emin, başarı kazanmış bir komutan gibi görünüyordu, içeri girer girmez:

— Ah, Polly Teyze! diye konuşmasına başladı. Lütfen bir defacık buraya bakın. Size Pamuk'la Boncuk'dan bin kere daha iyi daha güzel bir şey buldum. Onu büyütüp yetiştirmek sizi kim bilir ne kadar mutlu edecektir! Gerçekten canlı bir oğlan çocuk. Biliyor musunuz, çatı kadındaki odada yatmayı da kabul etti. Elinden geldiği kadar, bizim işlerimizi de yapacaktı... O aslında benim oyun zamanlarımda işe yarayacak.

Polly Teyzenin yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı oldu. Küçük kızın anlatmaya çalıştığı konuyu aniden tam anlamıyla anlayamamıştı fakat, anladıklarında ona yetiyordu. Çok sert bir sesle:

— Pollyanna! diye söylendi, bu da ne demek oluyor yani? Bu küçük pis oğlan da kim?

Kendisinden söz edilen “küçük pis oğlan” da gözlerini kapıya çevirip bir adım geri çekildi. Pollyanna ise neşeli neşeli gülererek teyzesine konunun detaylarını anlatmaya başladı:

— Sahi, size onun adını söylemeyi unuttum. Arkadaşımın ismi Jimmy Bean.

— İyi de, burada ne işi var?

Küçük kızın gözleri şaşkınlıkla büyüdü:

— Polly Teyze! Az önce anlattım ya: Onu size getirdim. Bizim yanımızda yaşasın diye. Onun da bir eve, o evin insanlarına ihtiyacı varmış. Ben de kendisine sizin bana da, kedim Pamuk’la köpeğim Boncuk’a karşı da ne kadar cömert davrandığınızı anlattım, kendisini görünce kesinlikle yanınıza almak isteyeceğinizi söyledim, çünkü Jimmy tabii ki bu hayvanlardan daha faydalıdır.

Polly Teyze bütün vücudunun uyuşmaya başladığını hissediyordu. Sandalyesini arkaya doğru çekti, titreyen ellerini boğazına götürdü. Bir iki dakika duygularıyla cebelleştikten sonra ayağa kalktı.

— Yeter, Pollyanna! diye bağırdı. Şu ana kadar yaptığın mantık dışı hareketlerin en büyüğü bu oldu! Sokaktan toplayıp getirdiğin topal köpeklerle uyuz kediler yetişmiyormuş gibi şimdi de üstü başı perişan dilenci çocuklarını evime getirmeye başladın!

Jimmy cılız küçük ayaklarıyla iki adım attı, hiç korkmadan Pollyanna’nın teyzesine yaklaştı.

— Sizden bir şey istemiyorum. Ben dilenci değilim! dedi. Bu küçük kız sizin çok iyi, yumuşak kalpli olduğunuzu, beni yanınıza almak

isteyeceğinizi söylemeseydi şu eski yıpranmış evinize adımımı bile atmazdım. Hepsi sizin olsun!

Jimmy, kendinden emin, onurlu bir şekilde hızla odadan çıktı.

Çocuk gidince Pollyanna:

— Polly Teyze, ah! diye ağladı. Jimmy'nin de burada yaşamasından mutlu olacağınızı sanmıştım.

Bayan Polly küçük kızı susturmak için hemen bir işaret yaptı. Bu kız artık çok oluyordu! Kendini toplamaya çalışarak:

— Pollyanna! diye öfkeyle bağırdı. Şu ardi arkası kesilmeyen mutluluk sözünü bırakacak mısın, yoksa ben seni susturayım mı? Her gün sabahtan akşama kadar “mutluluk, mutlu olmak” sözlerini dinleye dinleye sanırım oynatacağım!

Küçük kızın korkudan gözleri büyüdü, sonra titrek bir sesle:

— Polly Teyze iyi de, dedi. Beni mutlu görmek sizi de mutlu eder... Konuşmasını bitirmeden elleriyle ağzını kapatarak koşu koşu odadan çıktı.

Jimmy daha bahçe kapısına varmadan Pollyanna ona yetişti. Kollundan tutup:

— Buna çok üzüldüğümü bilmeni isterim, dedi.

— Bunda üzülecek bir şey yok ki. Sadece, ben dilenci değilim. Teyzen bunu bilmeli.

— Tabii ki değilsin. Fakat, teyzeme de suç bulma. Sizi tanıştırdıktan ben bir yanlışlık yapmış olacağım. Oysa teyzem gerçekten çok iyi kalpli bir kadındır. Kesinlikle bu işte benim suçum var. Teyzem de sana bir yer bulmayı o kadar çok isterdi ki!

Çocuk, bu sözleri aldırmadan, omuzlarını silkerek yürümeye hazırlandı.

— Önemli değil, dedi. Kendime bir yer bulabileceğimi düşünüyorum. Sadece, sen benim bir dilenci olmadığımı bil, yeter.

Pollyanna, bir dakika kadar derin derin düşündü, sonra gözleri yeniden parladi.

— Buldum, buldum! diye bağırdı. Bak ne düşündüğümü sana da anlatabilirim. Yardımseverler Derneği üyeleri bugün öğleden sonra toplantı yapacaklar. Polly Teyze söylerken duymuştum. Ben de bugün gider senin durumunu onlara anlatırım. Kiliseye yeni bir halı almak, başıboş bir çocuğu okutmak için para bulmak gerekince babam da öyle yapardı.

Çocuğun yüzünde öfkeli bir ifade belirdi:

— Ben başıboş da değilim! dedi. Neyse, şu senin söylediğin Yardımseverler Derneği de neymiş bakalım?

Pollyanna büyük bir şaşkınlık içinde:

— Aman, Jimmy Bean! diye bağırdı. Tanrı aşkına, sen nerede büyüdün de Yardımseverler Derneği'nin ne olduğunu bilmiyorsun?

Çocuk yine omuzlarını silkti.

— Canın anlatmak istemiyorsa anlatma, bana ne! dedi, hızlı bir şekilde yürüdü.

Pollyanna:

— Dur, dur! Yardımseverler Derneği demek bir sürü kimsenin toplanıp dikmiş dikmesi, yoksullara yemek vermesi, gerektiği zaman para toplaması demektir. Hepsisi de çok iyi kalpli olurlar... Yani, benim tanıdıklarımın çoğu iyiydi demek istiyorum. Buradakileri görmedim ama sanırım ki onlar da iyidirler. Öğleden sonra senin durumunu hepsine anlatacağım.

— Ama fazla bir şey anlatmayacaksın! O kadar insanın bana dilenci demesine dayanamam. Sanki bir tanesinin böyle düşünmesi yetmedi mi? Hayır, olmaz! Buna izin vermeyeceğim!

— Ben anlatırken sen olmayacaksın ki. Derneğin toplantısına yalnız gideceğim.

— Gerçekten, tek başına gidebilir misin?

Pollyanna, Jimmy'nin yüzündeki o sert ifadeyi bir an önce gidebilmek için:

— Tabii ki tek başıma gidebilirim! dedi. Hem, bu kez konuyu daha da iyi anlatmaya çalışacağım. Dernek üyelerinden bazılarının seni yanlarına almayı isteyecek kadar yumuşak kalpli, iyiliksever olduklarını sanıyorum. İçlerinden biri sana o istediğin evi temin eder bence!

— Kimin yanı olursa olsun, kesinlikle çalışmak istediğimi söylemeyi sakın unutma.

Küçük kız oğlana isteğini kabul ettirebildiğini görünce mutlu bir tebessüm ile:

— Bak, buna çok mutlu oldum! dedi. Sonucu sana yarın anlatırım.

— Nerede buluşalım?

— Yolun kenarında. Bayan Snow'un evinin yanında. Az önce seni bulduğum yerde...

— Tamam, yarın oraya gelirim.

Jimmy gitmeden önce:

— Sanırım bu akşam tekrar Öksüzler Yurdu'na gitmek zorunda kalacağım, dedi. Biliyor musun, benim gidecek başka yerim de yok. Sokağa ise ilk kez bugün yalnız çıktım. Bugün Öksüzler Yurdu'ndan ayrılırken bir daha dönmeyeceğimi söylememiştim. Söylesem de aldıran olmaz ya. Beni merak eden olmamıştır.

Pollyanna çocuğun sözlerini pek iyi anladığını belli eden kaygılı bakışlarla onu süzdü:

— Öyle olduklarını biliyorum dedi. Fakat, tahmin ediyorum ki yarın seni merak edecek, senin yokluğundan kaygılanacak insanlarla dolu bir ev bulmuş olarak gelebileceğim. Hadi, şimdilik hoşçakal.

Pollyanna eve doğru koşmaya başladı.

Bayan Polly o sırada oturma odasının penceresinden iki çocuğu bakıyordu oğlan gözden kayboluncaya kadar gözleriyle onu izledi. Sonra içini çekti üzgün bir halde odasına çıktı. Çocuğun, alaylı alaylı: “Sizin iyi, yumuşak kalpli olduğunuzu...” diye söylemesi hâlâ kulaklarında uğulduyordu. Kadıncağz kalbinin ta derinliklerinde büyük bir boşluk hissetti. Sanki çok önemli bir şeyi kaybetmiş gibiydi.

XII DÜŞ KIRIKLIĞI

Harrington Köşkü'nde dernek üyelerinin toplantı yapacakları gün öğle yemeği çok sessiz geçiyordu. Pollyanna, dört kez girişimde bulunup, sessizliği bozmaya çalışmıştı ama dördünde de başarısızlığa uğramıştı. Çünkü lafın ortasında aniden ortaya çıkiveren “mutluluk” kelimesi hemen susmasına, yüzünün kızarıp büyük bir huzursuzluk duymasına sebep oluyordu.

Beşinci deneme de böyle sonuçlanınca teyzesi, yorgun bakışlarını yeğenine çevirerek:

— Tamam kızım, dedi. Bu üzüntüler o bir tek kelimedenden oluyorsa onu söylemeni tabii ki daha doğru bulurum.

Pollyanna'nın kaygılı yüzü aniden aydınlandı.

— Çok teşekkür ederim, dedi. Sanırım ki bu oyundan vazgeçmek benim için çok zor olacaktı. Uzun süredir o kadar çok alışmıştım ki!

— Neye alışmıştın?

— Oyun oynamaya, babamın öğrettiği...

Küçük kız tekrar üzüntüyle kızarak sustu. Kendini yasak sözlerin ortasında buluvermişti.

Yemek bitince küçük kız teyzesinin telefonda bir konuşmasını duydu. Bayan Polly papazın karısına başı ağrıdığı için Yardımseverler toplantısına katılmayacağını bildiriyordu: Pollyanna bunu duyunca çok sevindi. Hele teyzesi yukarıya odasına çıkıp kapısını kapayınca bu baş ağrısına üzülmesi gerektiğini biliyordu ama, Jimmy Bean konusunda toplantıda bulunmamasının büyük bir şans eseri olduğunu düşünmekten de kendini alamıyordu, içinde sadece sevinç vardı. Polly Teyzenin Jimmy'ye "dilenci" demesini de hiç unutamıyordu. Teyzesinin Jimmy Bean'i hırpalamasını da hiç istemezdi tabii ki.

Genellikle toplantıların kilisenin yanındaki küçük binada yapıldığı, öğleden sonra ikide başladığını Pollyanna biliyordu. Orası evden dört kilometre kadar uzaktaydı. Yola çıkacağı saati üçte orada olacak şekilde kararlaştırdı.

Küçük kız küçük binanın merdivenlerini çekingen adımlarla çıkarken kulağına salondan kadın kahkahası geldi. Herkes bir ağızdan konuşuyordu. Birkaç saniye gürültüyü dinledi. Sonra yürüdü kapılardan birini itip içeri girdi. Salonda aniden konuşmalar kesildi, herkes şaşkındı.

Küçük kız ürkek adımlarla salonun ortasına doğru yürümüştü. Tam konuşmaya başlaması gerektiği sırada garip bir utanma duygusuyla sarsıldı. Salondaki yarı yabancı, yarı tanıdık insanlar Pollyanna'nın her zaman rahatlıkla konuştuğu sevgili Yardımseverler Derneği üyeleri değildi.

Pollyanna kendini toparlar toparlamaz çok terbiyeli, oldukça ürkek bir sesle:

— Sayın üyeler nasılsınız? diye sordu. Benim ismim Pollyanna Whittier. Sanırım ki içinizden bazıları beni tanıyorlardır. Bir kısmınızı da ben tanıyorum.

Salon iyice sessizleşmişti. Gerçekten de kadınlardan bazıları üye arkadaşlarının bu garip yeğenini tanıyorlardı. Bazıları ise küçük kıızı hiç görmemişlerdi ama onun hakkında bir sürü hikâye dinlemişlerdi. Fakat o sırada herkes tek söz söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Biraz sonra Pollyanna tekrar konuşmaya başladı. Babasından duyduğu farkında olamadan ezberlediği sözlerdi bunlar:

— Sizin huzurunuzda bir konuyu konuşmak için buraya geldim.

Sonra, acele yanıt arayan gözlere karşı ürkek bir şekilde konuşmasını sürdürdü Pollyanna.

— Jimmy Bean için geldim, efendim. Zavallının Öksüzler Yurdu'ndan başka gidecek yeri yok. Oysa, Öksüzler Yurdu olduğu için orada kalmasını istemiyorlarmış. Zaten kendisi de istemiyor. Öksüzler Yurdu'ndaki bakıcılar arasında değil de içinde gerçek anne bulunan bildiğimiz evlerden birinde yaşamak istiyor. O evin içinde kendisine önem verecek, onunla ilgilenecek insanlarda olacak. Jimmy yakında on birine girecektmiş. Belki aranızdan biri ona acır da evinde yaşamasına izin verir diye düşündüm.

Küçük kız konuşmasını bitirince, heyecandan büyümüş gözlerini kendisini merakla izleyen gözlerde gezdirdi. Sonra, acele acele:

— Ah, az kalsın unuttuyordum, dedi. Jimmy gittiği yerde çalışacak da.

Salon hala sessizdi. Derken, üyelerden birkaç kişi soğuk bir şekilde Pollyanna'yı sorguya çekti. Bu da bitince konuyu hiç de hoş gitmeyecek bir şekilde tartışmaya başladılar.

Pollyanna, bu konuşmaları her an artan heyecan içinde büyük bir dikkatle dinliyordu ama pek de bir şey anlayamıyordu. Bir hayli uğraştıktan sonra konuşmalardan şu sonucu çıkardı: Orada küçük oğlanı evine almak isteyen kimse yoktu.

Gayet üzgün bir halde dışarı çıktı.

XIII

YARALI VAR!

Küçük kız oradan çıkar çıkmaz, eve gitmek yerine, Pendleton Tepesi'ne doğru yürümüştü. O gün tatil günüydü ama Pollyanna çok yorgundu. Sadece Pendleton ağaçlıklarının yeşil sessizliği onu huzura kavuşturabilecekti.

İşte sebepten kızgın güneşe arkasını dönüp yavaş yavaş tepeyi çıkarken kendi kendine: "Nasıl olsa saat beş buçuğa kadar işim yok" diyordu. Ağaçlıklarda şöyle bir yürümek ne kadar güzel olacak!

Pollyanna, gideceği yere doğru tırmanırken bir köpeğe rastladı. Hayvanda bir tuhaflık vardı. Kulağa garip gelen kısa, kesik sesler çıkarıyordu. Sanki birinin tehlikede olduğunu, yardım istediğini anlatmaya çalışıyordu. Önlerinde uzanan dar yolda, durmadan koşa koşa, bir öne bir arkaya gidip geliyordu. En sonunda, anayoldan ayrılıp aşağıya saptı, uçar gibi koşarak gözden kayboldu. Kırk saniye sonra tekrar aynı hızla, bu kez uluyarak geri geldi.

Köpekçik çılgına dönmüştü. Pollyanna ile aşağıya giden yol arasında havlayarak ve uluyarak, bir öne bir arkaya gidip geliyordu. Sonunda Pollyanna da durumu anladı, hayvanın peşinden gitti. Köpek, boşluğu yarmak istiyormuş gibi, ileri atılıp tekrar koşmaya başlayınca küçük kız birden durumu anladı. Çünkü yolun yanında, aşağıya sarkıyormuş gibi duran kayaların dibinde, birisi hiç hareket etmeden yat-

maktaydı. Kurumuş bir dal parçacı Pollyanna'nın ayağının altında çatırdayarak kırıldı. Sessizliği bozan bu kuru ses üzerine, yerde yatan adam başını ayak seslerinin geldiği yöne çevirdi. O an küçük kız büyük bir şaşkınlık içinde atıldı, adamın yanına diz çöktü.

— Aman, Bay Pendleton! diye bağırdı. Ne oldu? Yaralı mısınız?

— Yaralandım mı? Ne alaka! Burada güneşlenip kestiriyordum.

John Pendleton sinirli bir şekilde gülmeye başlamıştı. Aniden sordu:

— Buraya baksana küçük! Sen ne bilirsin? Ne yapabilirsin? Akli başında bir çocuk musun?

Pollyanna şaşkınlıktan nefesini tuttu. Sonra adamın sorduklarına tek tek yanıt verdi:

— Bay Pendleton, ben çok şey bilmem. Çok büyük işler yapamam. Sadece, Yardımseverler Derneği üyelerinin hepsi akıllı olduğumu söylerler. Bir gün aralarında konuşurlarken duymuştum. Onlar benim bunları duyduğumu bilmiyorlardı tabii ki...

Adam hafifçe gülümsedi:

— Tamam kızım. Özür dilerim. Affet beni. Bütün bunlara şu bacağımla yol açtı. Şimdi beni iyi dinle.

Durdu. Elini güçlkle pantolonunun cebine sokup bir deste anahtar çıkardıktan sonra içinden bir tanesini iki parmağının arasında tutarak Pollyanna'ya uzattı:

— Şu aradaki yoldan, hiç sapmadan, dümdüz, beş dakika kadar yürüyünce benim eve varılır. Büyük kapının yanındaki küçük kapının anahtarı da bu. Eve girince koridoru geç, salona gir. Tam ortada duran büyük yazı masasının üzerinde telefon vardır. Telefonu kullanmasını biliyor musun?

— A, evet, efendim. Bir kere Polly Teyze...

John Pendleton:

— Şimdi Polly Teyzeni bir yana bırak! diye kızın sözünü kesti. Telefon rehberi de oralarda bir yerde olacak. Rehberi bulur bulmaz Doktor Thomas Chilton'ın numarasını ara. Telefon rehberinin ne olduğunu da biliyorsundur tabii ki, değil mi?

— A, evet, efendim. Teyzeminkine bayılıyorum, içinde öyle komik isimler var ki!

— Doktor Chilton'a, John Pendleton Ağaçlığı'nda Küçük Kartal Bayırında bacağı kırık olarak yattığımı söyle. Hemen bir sedye alıp iki adamla buraya gelsin.

Küçük kız iki elini birden ağzına götürerek bağırdı:

— Ah, Bay Pendleton, neler söylüyorsunuz siz? Hakikaten bacağınız kırık mı? Buralarda bulunduğuma ne kadar mutlu oldum, bilemezsiniz! Sizin için bir şeyler yapabilir miyim acaba?

— Yaparsın tabii ki fakat, böyle konuşursan hiçbir şey yapmaya zamanın kalmayacak galiba. John Pendleton inlemeye başlamıştı. Şimdi çene çalmayı bırakıp söyledikleri mi yapacak mısınız?

Zavallı Küçük kız adamın haline o kadar çok acımişti ki istenilenleri yapmak için koşarak oradan uzaklaştı. Eve gelip küçük yan kapıya yaklaştı. Anahtarı büyük bir dikkatle kilide soktu. Bir saniye sonra, kapı yavaşça açılmıştı.

Pollyanna, korku içinde, etrafına hiç bakmadan, uçarcasına koridoru geçti, koridorun sonundaki kapıyı açtı. Salon yeterince büyüktü. Koridor gibi salonda da sütunlar vardı. Küçük kız, ayaklarının ucunda, masaya yaklaştı. Rehberi Bay Pendleton'ın söylediği yerde değildi ama onu kolayca buldu. Rehber yere, halının üzerine düşmüştü. Hemen açtı, küçük parmağıyla C harfinde Chilton'ı aradı. Buldu, numarayı çevirdi. Telefona Dr. Chilton çıkınca titrek bir sesle durumu anlattı, doktorun sorularına cevap vermek için çaba gösterdi.

Konuşması bitince derin, rahat bir nefes alarak telefonu kapattı. Bir an merakla etrafını gözden geçirdi. Çok geçmeden koruya, yaralının yanına dönmüştü. Pollyanna'nın bu kadar kısa bir zaman içinde eve gidip dönebilmesine John Pendleton şaşırmişti. Kızı görünce:

— Yoksa içeri giremedin mi? Ne oldu? diye sordu.

Pollyanna gözlerini iyice büyüterek:

— Giremez olur muyum, girdim! dedi. Sonra da hemen buraya geldim. Doktor en kısa zamanda bütün istediklerinizi alıp buraya gelecek. Sizin nerede olduğunuzu anladığı için kendisini beklemedim. Sizi yalnız bırakmak istemedim.

Bay Pendleton'ın karanlık yüzü tatlı bir tebessüm ile aydınlandı.

— Ya? dedi. Maalesef seni arkadaş seçme zevkinden dolayı tebrik edemeyeceğim. Kendine daha hoş bir arkadaş bulabilirdin...

— Açıkçası çok asık suratlı olduğunuz için mi öyle söylüyorsunuz?

— Samimiyetiniz için çok merci, Küçükhanım. Evet, onun için böyle söyledim.

Pollyanna güzel bir tebessümden, sonra:

— Dış görünüşünüz öyle. Fakat, dedi içiniz öyle değil ki.

John Pendleton hareket etmeden sadece, başının durumunu değiştirebilmek üzere hafifçe hareket etti inildeverek sordu:

— Öyle olduğunu sen nereden biliyorsun?

— Birçok şeylerden, dedi. Örneğin işte şundan... Köpeğe gösterdiğiniz yakınlıktan. Ne garip değil mi, köpeklerle kediler dışa vurulmamış düşünceleri insanlardan daha iyi anlıyorlar. Durun, müsaade edin... Başınızı ben tutayım.

John Pendleton acıyla ürperdi; hatta bir iki kere de kesik kesik bağırdı. Sonunda, Pollyanna'nın kucacağını üzerinde yattığı kayadan pek farklı bulduğu için olacak, iniltiyi azalttı. Uzun bir süre sessiz kaldı.

Bu arada Pollyanna bazı sesler duydu, arkasından da seslerin sahiplerini gördü. Bunlar sedyeyi, yaralı için gerekli olanları getiriyorlardı. Üç kişiydiler. Pollyanna, bir bakışta bunların arasından, en uzun boylu yumuşak bakışlı bir adamın Dr. Chilton olduğunu anlamıştı. Doktor neşeli bir sesle sordu:

— O! Küçükhanım, hastabakıcılık mı yapıyorsunuz?

Küçük kız gülümsedi:

— Hayır, efendim, dedi. Sadece, hastanın başını tutuyorum. Bir tane bile ilaç vermedim. Ayrıca burada olduğum için de çok mutluyum.

Doktor, hastasına bakarak:

— Ben de... diye söylendi. Ben de çok mutluyum.

ELEANOR H. PORTER

XIV

İYİLİKSEVER POLLYANNA

John Pendleton'ın yaralandığı günün akşamı Pollyanna yemeğe biraz gecikmişti fakat, teyzesi tarafından azarlanmadan durumu atlatmıştı.

Nancy onu kapıda karşılamış:

— Hele şükür, gelebildin! diyerek heyecanını geçiştirmeye çalışmıştı. “Saat altı buçuk oldu, Küçükhanım.”

Pollyanna da telaşlı telaşlı:

— Biliyorum, dedi. Ama suç bende değil. Suçun bende olmadığını Polly Teyze'm bile kabul edecektir.

Nancy büyük bir rahatlıkla:

— İşte bunu bilemeyiz, dedi. Çünkü; teyzen burada değil.

Pollyanna:

— Yok mu? Sakın benim yüzümden kaçmış olmasın? dedi.

Hizmetçi kız çok mutlu bir halde:

— Hayır! dedi. Hanımım senin yüzünden gitmedi. Boston'daki yeğeni aniden ölmüş, bu yüzden Boston'a gitti. Bugün sen gittikten

kısa bir süre sonra o da yola çıktı. Sanırım ki biz buna sevinebiliriz, ev ikimize emanet...

Ertesi gün küçük kız, önceden randevulaştıkları yerde Jimmy ile buluştu. Küçük oğlan Yardımseverler Derneği üyelerinin biri Hintli çocuğu kendisinden üstün tuttuklarını duyunca çok üzölmüş, hayal kırıklığına uğramıştı. Böyle olacağı belliydi. Kısa süre sonrada kendini topladı.

— Herhalde üyelerin böyle düşünmeleri çok doğrudur, dedi. Uzakta bulunanlar bize, hep yanımızdakilerden daha güzel, daha çecici görünür. Beni de Hindistan'da oturan biri evine almak isteseydi ne harika olurdu öyle değil mi?

Pollyanna ellerini çırpı:

— Ah, Jimmy! diye bağırdı, işte tam konunun üzerine bastın. Tanıdığım Yardımseverler Derneği üyelerine senin için mektup yazacağım. Çok uzaktalar. Doğuda bir şehirdeler. Sen de benim gibi oralardan gelseydin, yolun ne kadar uzun olduğunu anlardın!

Jimmy'nin yüzü aydınlanmıştı:

— Beni alırlar mı acaba ne dersin? diye sordu.

— Tabii ki alırlar. Hindistan'daki çocukları alıp yetiştirmiyorlar mı? Gerçekten de sen, hakkında rapor hazırlanması gereken kadar uzaktasın onlardan. Yalnız, biraz bekle. Ben onlara yazacağım. Bayan White'a yazacağım. Yok, hayır Bayan Jones'a yazarım, içlerinde en zengini Bayan White'dır ama en eli açık olanı da Bayan Jones'dür. Bu konunun üzerinde dursa insan epey güler, değil mi? Fakat tahmin ediyorum ki bizim oradaki üyelerden biri kesinlikle seni evine kabul edecektir.

Jimmy:

— Tamam o zaman! diye atıldı. Yalnız, çalışıp ekmek paramı kazanmak istediğimi de söyle. Ben dilenci değilim. Yardımseverler

Derneği'nin işleri olsa bile önemi yok, bence iş iştir. Bir süre sustuktan sonra:

— En azından sen onlardan haber alıncaya kadar şimdiki yerimde kalayım, dedi.

Pollyanna, bilgiçlik yaparak:

— Tabii ki, diye anlatmaya başladı. Şayet sen orada kalırsan aradığım zaman sana ulaşabilirim. Evet... Evet... Onların seni alacaklarına eminim. Tam onların ilgisini çekecek uzaklıktasın. Hem canım, dur... Ben de Polly Teyze'nin Hindistan'dan getirilmiş küçük kızı değil miyim sanki?

Jimmy kendini tutamayıp güldü. Pollyanna'nın yanından ayrılırken de:

— Ne tuhaf bir kızsın! diyordu.

Pendleton Korusu'ndaki kazadan bir hafta sonraydı, Pollyanna bir sabah teyzesine:

— Polly Teyze, dedi. Bu hafta Bayan Snow'nun paçasını bir başkasına götürmeme izin verir misiniz? Yanılmıyorsam zaten Bayan Snow bugün paça istemeyecektir.

Polly Teyze, şaşkın şaşkın:

— Pollyanna! diye bağırdı. Sen gene nelerin peşindesin? Ne tuhaf bir kızsın.

Pollyanna, dertli dertli sordu:

— Polly Teyze, tuhaf ne demektir, söyler misiniz? Tuhaf bir kişi sıradan bir kimse sayılabilir mi?

— Yo, hiç de öyle sayılmaz!

Küçük kız yüzü tatlı bir tebessüm ile aydınlandı.

— O zaman çok iyi! dedi. Tuhaf oluşuma mutlu olabilirim. Çünkü Bayan White her zaman Bayan Pawson'un sıradan bir insan oldu-

ğunu, onu hiç sevmediğini söylerdi. Bu yüzden de ikisiyle sürekli uğraşmak gerekirdi. Bu, babamın işiydi tabii ki yani, dernektekilerin... yani bizim işimiz demek istiyorum. İki kadının arasını bulup barışı sağlayabilmek için bir hayli uğraşırdık. Bu iki kişi bize diğer üyelerden daha çok problem yaratırlardı.

Polly Teyze:

— Tamam tamam... diye konuyu kapatmak istedi. Ne konuşursak konuşalım, sözlerin arasında o ünlü Yardımseverler Derneği ile ilgili bir yer buluveriyorsun.

Pollyanna hemen güldü:

— Doğru belki de öyle yapıyorum Polly Teyze, dedi. Fakat ben bunun hiç farkında değilim. Onlar da her zaman beni düşünürlendi.

— Neyse, şimdi şu üyelerini bırak. Paça meselesi nedir, kuzum?

— Hakikaten sizin için önemi olmayan bir konu bu, teyzeciğim. Her zaman Bayan Snow'a paça götürmeme izin veriyorsunuz. Belki bu defa da zavallı adamcağıza götürmeme izin verirsiniz diye düşündüm. Biliyor musunuz, ayakları kırılanlar ömürleri boyunca yatan kötürümlere benzemiyorlar. Birkaç defadan sonra, verdikleriniz tekrar Bayan Snow'nun olacaktır.

— Ne! Ayağı kırıklar mı? Pollyanna neler söylüyorsun sen?

Pollyanna teyzesine baktı kaldı. Sonra yüzündeki o ilk şaşkınlık kaybolmaya başladığı anda:

— Ha, doğru, unuttum! diye bağırıldı. Size söylemediğimi unuttum. Zaten siz burada yokken olmuştu da. Boston'a gittiğiniz gün adamcağızı koruda kıpırdamadan yatarken buldum. Sonra evine gidip kapıyı anahtarla açtım, doktora adamlara telefon ettim. Başını kucağıma yatırdım, falan... Sonra onu evinde bıraktım, geldim. O günden sonra da bir daha görmedim. Az önce Nancy Bayan Snow'nun

haftalık paçasını pişirirken aklıma böyle bir fikir geldi. Bu paçayı Bayan Snow yerine ona götürsem harika olur! diye düşündüm. Siz ne düşünüyorsunuz Polly Teyze, götüreyim mi?

Bayan Polly yorgun bir sesle:

— Tamam, tamam dedi. Hasta olan kimdi?

— Bay John Pendleton.

Kadıncağız şaşkınlıkla yerinden fırladı.

— John Pendleton mı dedin?

— Evet. Adını Nancy'den öğrendim. Siz belki de tanırıyorsunuz onu.

Bayan Polly:

— Sen tanıyor musun? diye sordu.

Pollyanna:

— A, evet! dedi. Her zaman benimle konuşur, selam verir... Yani, son zamanlarda öyle yapmaya başladı. Biliyor musunuz, o adamın ancak dış görünüşü sert, şimdi gidip paçayı alayım. Ben yanınıza gelirken Nancy de paçayı hazırlıyordu.

Pollyanna salonun ortasına varmıştı bile. Teyzesi sert bir sesle:

— Pollyanna, dur! Fikrimi değiştirdim. Pişen paçanın her zamanki gibi gene Bayan Snow'a gitmesini istiyorum. Konu kapanmıştır, şimdi gidebilirsin!

Pollyanna'nın yüzü aniden yüzü karmakarışık oldu yalvaran bir sesle:

— Fakat, Polly Teyze, Bayan Snow her zaman hasta... Üstelik, o her zaman da yatakta. Ona her zaman istediğinizi gönderebilirsiniz. Ama bu bir kırık bacak. Bakımı uzun sürmüyor... Doğrusu, bacağı kırık olanların, demek istedim, işte zaten bir hafta geçti bile.

Bayan Polly oldukça sert bir sesle:

— Biliyorum, Pollyanna! biliyorum, dedi. Her şeye rağmen de ben, John Penleton'a paça göndermek istemiyorum.

Pollyanna üzgün bir sesle:

— Adamın suratsız olduğunun farkındayım, diye sızlandı. Fakat, inanın bana sadece dıştan öyle görünüyor. Belki de onu bu görünüşü yüzünden sevmiyorsunuzdur. Ama ben paçayı sizin gönderdiğinizizi söylemem ki. Kendim getirdim, derim.

Bayan Polly tekrar başını sallamaya başlamıştı. Aniden döndü. Alçak, boğuk bir sesle sordu:

— Bay Pendleton senin kim olduğunu biliyor mu?

Pollyanna içini çekerek:

— Tahmin etmiyorum, dedi. Bir seferinde ismimi söylemiştim ama bana isimle hitap etmiyor. Belki de unutmuştur bile:

— Peki, nerede oturduğunu biliyor mu?

— Hayır! Söylemedim ki.

— O zaman benim yeğenim olduğunu da bilmiyor, öyle mi?

— Bildiğini tahmin etmiyorum.

Kısa bir süre sessizlik oldu. Bayan Polly yeğenine dalgın dalgın bakıyordu. Az sonra tekrar konuşmaya başladı:

— Pollyanna beni iyi dinle. Bay Pendleton'a paçayı kendi hediye olarak götürebilirsin. Fakat şunu unutma: Bu paçayı gönderen ben değilim. Götürmenin benimle hiç alakası yok!

Küçük kız kapıdan dışarı uçarcasına koşarken teyzesine laf yetiştirmeye çalışıyordu:

— Tamam, teyzeciğim... yani hayır, Polly Teyze! Çok teşekkür ederim!

XV

ANLAŞILMAYAN BİR ŞEY

Bay Pendleton'ı görmeye ikinci kez gittiğinde o büyük gri bina Pollyanna'ya çok daha farklı göründü, şimdi camlar açılmıştı. Yaşlı bir kadın arka bahçeye çamaşır asmakla meşguldü, büyük kapının önünde de doktorun küçük otomobili bekliyordu. Pollyanna, önceki gelişinde olduğu gibi bu seferde doğru yan kapıya gitti. Bu defa anahtarı olmadığı için zile bastı. Parmakları da o anahtarları tuttuğu zaman ki gibi gerilip katılaşmamıştı.

Dost görünüşlü küçük bir köpek küçük kızı karşıladı. Çamaşır asmaya çıkan kadın gelip de kapıyı açıncaya kadar köpek de beklemek zorunda kaldı.

Kapı açılır açılmaz Pollyanna:

— Affedersiniz efendim, dedi. Bay Pendleton'a paça getirdim.

Kadın küçük kızın elindeki kabı alırken:

— Teşekkür ederiz, dedi. Beyefendiye kimin getirdiğini söyleyeyim? Paça mı dediniz?

O sırada doktor da dışarı bakıyordu, kadının sözlerini duymuş, Pollyanna'nın büyük bir hayal kırıklığına uğradığını fark etmişti.

Hızlı adımlarla yürüyerek geldi, çok neşeli bir sesle:

— Vay, paça mı? diye bağırdı. Çok güzel, çok güzel!.. Hastamızı görmek ister misiniz?

Pollyanna, sevinçten bülbül gibi şakiyarak konuştu:

— Müsaade ederseniz görmek isterim, efendim.

Doktorun bir baş işareti üzerine kadın, Pollyanna'yı içeri almıştı. Fakat bu duruma çok şaşırıldığı da belli oluyordu.

Doktorun arkasında duran yabancı biri en yakın şehirlerden birinden getirilmiş diplomalı bir erkek hastabakıcı canı sıkılmış bir şekilde:

— İyi fakat doktor, dedi. Bay Pendleton yanına kimsenin alınmaması için emir vermemiş miydi?

Doktor sakın sakın:

— A, evet, dedi. Doğru fakat şimdi ben emir veriyorum. Bütün sorumluluk da bana ait. Sonra sesini aniden değiştirerek:

— Siz bilmiyorsunuz, öyle ya dedi. Bu Küçükhanım hastamızı her gün altı şişe kuvvet ilacından daha çok etkileyebilir. Bugün Bay Pendleton'un huysuzluğunu gidermeyi başarabileceksek ancak bu küçük kızın sayesinde yapabileceğiz bunu. İşte bu yüzden kızı içeriye gönderdim.

— Peki, kim bu kız?

Doktor biraz duraladı. Sonra:

— Ünlü hanımlarımızdan birinin yeğeni, dedi. Adı Pollyanna Whittier. Bu küçük kızla şöyle karşılıklı geçip konuşma fırsatını daha bulamadım ama hastalarımın birçoğu ondan fazlası ile faydalandılar.

Hastabakıcı gülümsedi:

— Bu mucizevi kuvvet ilacını hazırlarken formülü ne acaba? diye sordu.

Doktor başını salladı:

— Bilmiyorum. Sadece şu kadarını duydum: Sonsuz bir mutluluk... Geçmiş, gelecek her şey için mutlu olmak. Konuşmalarından anladığıma göre zeki, akıllı bir çocuk. “Mutluluk” onun her konuşmasının temeli.

Doktor, konuşa konuşa terasa kadar yürümüştü. Alaylı alaylı gülümsedi:

— Gerçekte önemli yanı şu, dedi. Dünyada bu kız gibilerinin sayıları artacak olursa siz de, ben de hastabakıcılıktan, doktorluktan kazandığımız parayı satıcılık yaparak ya da kazma sallayarak sağlamak zorunda kalırız. Böyle olmasına karşın, ben hastalarımın ilaç yerine bu kızı tavsiye ediyorum.

Doktor konuşmasını bitirirken, arabasına bindi. Hâlâ gülüyordu.

Küçük kız ise doktorun talimatı üzerine John Pendleton’ın odasına gidiyordu. Holdeki kütüphanenin önünden geçerken, hızlı hızlı yürümesine rağmen, yapılan değişikliklerin hiçbiri gözünden kaçmadı. Bir kere, yerler iyice temizlenmiş, kütüphane toplanmış, tozlar alınmıştı. Yalnız kırmızı perdelerle kitap dolu raflarda bir değişiklik göze çarpmıyordu. Ocağın pirinç kapağı parlatılmıştı. Odalardan birinin kapısı açıktı. Telefon rehberi duvarda asılıydı.

Kadın Pollyanna’yı bu kapıdan içeri soktu. Pollyanna aniden kendini pek gösterişli, büyük bir yatak odasında buluverdi. Hizmetçi kadın, çekinerek:

— Affedersiniz, efendim, dedi. İzin verirseniz küçük bir misafiriniz var. Size paça getirmiş. Doktor bey onu sizin yanınıza getirmemi emretti de.

Hizmetçi kadın küçük kız odada hastayla baş başa bırakmıştı. John Pendleton karyolasında çok asık bir suratla sırt üstü yatıyordu. Sinirle bağırdı:

— Buraya bakın! Ben size söylemedim mi...”

O anda küçük kız hastanın yatağına doğru gelmiş, John Pendleton da onu görmüştü. Aniden sesini değiştirerek, çok kibar bir şekilde:

— A, sen misin? dedi.

Pollyanna hemen:

— Evet efendim benim, diyerek gülümsedi. Sizi görmeme müsaade ettikleri için öyle mutluyum ki! Biliyor musunuz, o hanım az kalsın elimdeki paçayı alıyordu. Beni de içeriye almayacak diye ödüm koptu. Allah’tan tam o anda doktor geldi de yanınıza girebileceğimi söyledi. Ne güzel, muhteşem bir davranış, öğle değil mi?

Adamın dudaklarında beliren bir tebessüm ile asık suratı aydınlanır gibi oldu. Fakat, hiçbir şey demeden, sadece: “Hııı...” diye bir ses çıkardı.

Pollyanna:

— Size bir kase paça getirmiştım, dedi. Kuzu paçası. Belki seversiniz.

Adamın ifadesi değişmediği için Pollyanna da cesaretini kaybetmeye başlamıştı.

Adam:

— Hayatımda hiç paça yemedim, dedi. Yüzündeki o gülümseyişten de eser kalmamış, kaşları yeniden çatılmıştı. Pollyanna da büyük bir hayal kırıklığına uğramanın etkisiyle yüzü karardı ama çok geçmeden, paça kâsesini masanın üzerine koyduğu sırada, sevimli yüzü gene neşeyle aydınlandı:

— Hiç paça yemediniz mi? Bu yemeği sevip sevmediğinizi de bilmiyorsanız, değil mi? İşte buna çok sevindim. Sevip sevmediğinizi bilseydiniz...”

John Pendleton ters ters söylendi:

— Evet, şu anda çok iyi bildiğim bir şey var. O da, şu dakikada sırt üstü yatmakta olmamdır. Yanılmıyorsam, kıyamet gününe kadar da böyle yatmak zorunda kalacağım?

Pollyanna aniden telaşlandı.

— Yo, hayır! hayır! Kıyametin kopacağı güne kadar böyle devam edeceğini sanmıyorum. Kıyamet günü düşündüğümüzden daha erken gelirse ona bir diyeceğim yok. Bazıları kıyametin tahmin edilenden daha erken kopacağını söylüyor ama ben buna inanmıyorum.

John Pendleton aniden güldü, hem de kahkahalarla. O sırada içeriye girmekte olan hastabakıcı hastanın yüksek sesle güldüğünü duyunca sessiz sedasız dışarı çıktı. Tıpkı içeri soğuk hava girerse pastasının kabarmamasından korktuğu için fırının kapağını telaşla kapayan bir aşçıya benziyordu. John Pendleton:

— Fazlası ile iyimser düşünmüş olmuyor musun? diye sordu.

Pollyanna gülerek:

— Olabilir, dedi. Fakat size asıl söylemek istediğim şey başkaydı. Bacakları kırılanlar Bayan Snow gibi hayatlarının sonuna kadar uzun sürmüyor, demek istiyorum. Sizin hastalığınız da kıyamet gününü bulmayacaktır, işte bunun için mutlu olabilirsiniz.

Adam acı bir sesle:

— Evet, doğru söylüyorsun, dedi.

— Üstelik, bacağınızın ikisini birden kırmadınız. Buna da ayrıca mutlu olmalısınız. Etti iki.

Pollyanna daha konuşacaktı fakat, John Pendleton kızdan tarafa bakmadan:

— Tabii, işe o taraftan düşünecek olursak kırk ayaklı bir böcek olmadığımı, bacaklarımdan yirmisini kırmadığımı da mutlu olmam gerekir.

Pollyanna kıkır kıkır güldü:

— Böylesi daha iyi, efendim. Ben böceğin adını biliyorum. Ayaklarının çok oluşuyla tanınmıştır, değil mi? Ayrıca şuna da sevinebilirsiniz ki...

Adam sert bir sesle misafirin sözünü kesti:

— Tabii tabii! Başka şeyler için de sevinebilirim değil mi? Mesela hastabakıcının, doktorun, mutfaktaki o korkunç kadının burada kalmasına da sevinmeliyim ha? Sesi gittikçe daha acılaşıyordu.

Pollyanna:

— Haklısınız efendim, dedi. Şöyle biraz düşünsenize, bu sözünü ettiğiniz kimseler olmasaydı siz ne yapardınız?

John Pendleton, gene o sert sesiyle:

— Ne dedin? diye sordu.

— Siz burada yatarken onlar yanınızda olmasalardı ne yapardınız, dedim.

Adam hırçın hırçın konuştu:

— Olayın en kötü tarafı da benim burada yatıyor olmam ya! Evin içinde bir kadın var. Her bir yanın altını üstüne getirdikten sonra evi düzene soktuğunu söylüyor. O aptal kadını destekleyip ona yardım etmeye çalışan hastabakıcı denen bir adam var. Bu iki belayı birden başıma getiren o doktor da onlarla birlikte, yapılan işlere karşılık benden para istiyor, işte bütün bunlara benim sevinmem gerekiyor ha? Üstelik, bu aptallar çok para almak istiyorlar benden. Sen de bütün bunlar için mutlu olmamı istiyorsun, öyle mi?

Pollyanna saf bir tavırla içini çekti:

— Haklısınız efendim. Biliyorum, işin para yanı çok kötü. Hele bunca zaman sakladıktan sonra aniden harcamak zorunda kalmak zor olsa gerek.

— Ne diyorsun sen?

— Paranızı uzun süre sakladıktan sonra dedim. Fasulye, balık dolması yiyerek... Söylesenize, fasulye sever misiniz? Yoksa hindi etini daha mı çok seversiniz? Altı milyonu geçmemek şartıyla!

— Küçük, sen neler söylüyorsun?

Pollyanna tatlı tatlı gülümseyerek:

— Paranızdan bahsediyorum, dedi. Kendinizi bir yana bırakıp, ihtiyaçlarınızı hiçe sayarak biriktirdiğiniz paralardan söz ediyorum. Görüyorsunuz ya sırlarınızı nasıl öğreniverdim! Bakın Bay Pendleton, işte bundan dolayı sizin içinizin dışınız kadar somurtkan olmadığını söylemişim. Nancy bana anlattı da.

John Pendleton'ın dili çözülmüştü:

— Nancy demek sana benim paramı biriktirdiğimi söyledi, öyle mi? Nancy kim?

— Canım, bizim Nancy işte. Polly Teyze'nin yanında çalışıyor.

— Polly Teyze mi dedin? Polly Teyze kim?

— Bayan Polly Harrington. Ben onun evinde yaşıyorum.

Bay Pendleton derin bir nefes aldı:

— Bayan Polly... Harrington, ha? Onun yanında mı yaşıyorsun?

Pollyanna:

— Evet, ben Bayan Polly'nin yeğeniyim, dedi. Sonra kısık bir sesle, hikâyesini anlatmaya başladı:

— Polly Teyzem sadece annemin hatırı için beni yanına aldı, benim yetiştirilmem ile ilgileniyor. Babam da annemde, daha farklı sevdiklerine kavuşmak için cennete gidince dünyada Yardımseverler Derneği üyelerinden başka kimsem kalmamıştı. Polly Teyze beni evine aldı...

Bay John bir şey söylemedi. Sadece, beyaz yastığın üzerinden yüzü öyle sarı görünüyordu ki küçük kız korktu:

— Artık gitmeliyim... diyerek ayağa kalktı. Belki paça hoşunuza gider.

John Pendleton aniden başını kızdan tarafa çevirerek gözlerini açtı. Göz bebeklerinin koyu derinliğinde çocuğun bile dikkatinden kaçmayan tuhaf bir özlem vardı. Kelimeleri tane tane söyleyerek konuştu:

— Demek sen... Bayan Polly Harrington'un yeğenisin ha?

Pollyanna'nın yüzünde gözleriyle hâlâ bir şeyler araştırıyor gibiydi. Onun bu bakışları Pollyanna'nın da canını sıkımaya başlamıştı. Kızcağz, sebebini bilmiyordu fakat tuhaf bir sıkıntıyla kalbinin sıkıştığını da hissetmeye başlamıştı.

— Sanırım siz Polly Tezemi tanıyorsunuz? dedi. John Pendleton'ın yüzünde hayal dolu bir gülümseme belirmişti. A, evet tanıyorum, dedi. Bir ara sustu, yeniden ağır ağır konuşmaya başladı:

— Peki ama... bu paçayı... bana Bayan Polly Harrington'un gönderdiğini de ileri süremezsin ya?

Pollyanna büyük bir acıyla:

— Hayır efendim, dedi. Tezeme sizin böyle bir düşünceye kapılmanızı önlememi istemişti. Ama, ben...

John Pendleton:

— Anlamıştım... diyerek başını öbür tarafa çevirirken Pollyanna da üzgün bir halde ayaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı. Büyük sokak kapısının önüne vardığı zaman doktorun onu beklemekte olduğunu gördü. Hastabakıcı da kapıya giden merdivenin başında duruyordu. Doktor gülen gözlerle küçük kıza döndü:

— Bayan Pollyanna, sizi evinize kadar götürmek onurunu bana verir misiniz? Birkaç dakika önce gidecektim; sonra sizi beklememin daha doğru olacağını düşünerek kararımdan vazgeçtim.

Doktor uzanıp Pollyanna'nın elini tuttu.

Pollyanna:

— Bu düşüncenize çok sevindim, dedi. Otomobile binmeyi de o kadar çok severim ki!

Doktor, hastabakıcıyı başıyla selamladı, sonra Pollyanna'ya döndü:

— Duyduğuma göre çok şeyden mutlu oluyormuşsunuz, dedi arabasını sürdü.

Küçük kızın evinin önüne geldiklerinde, doktor Pollyanna'yı indirirken kapının önünü yıkamakta olan Nancy'ye güldü, sonra hızla uzaklaştı.

Pollyanna, merdivenden yukarı çıkarken Nancy'ye:

— Çok güzel bir gezinti yaptım, diyordu. Doktor gerçekten muhteşem bir adam!

— Öyle mi?

— Evet. Mesleğinin dünyadaki en hoş giden, en sevindiricisi olduğunu da söyledim.

— Ne diyorsun! Her Allah'ın günü hastaların gerçekte hasta olmayıp da kendilerini hasta sanan bir sürü zavallı insanın evlerini do-laşmak insana mutluluk verecek bir iş midir?

Küçük kız, Nancy'nin bu sözlerine gevrek gevrek güldü:

— Evet. O da yaklaşık aynı şeyleri söyledi ama bunun gene de insana mutluluk verecek bir tarafı var. Ne olduğunu tahmin et bakalım.

Nancy şöyle bir düşündü. Şu mutluluk oyununda artık iyice söz sahibi olduğuna inanmıştı. Pollyanna'nın ara sıra böyle küçük bilmece sormasına da alışmıştı. Bunların cevaplarını bulmaktan hoşlanıyordu.

Aniden:

— Buldum! Buldum! dedi. Bayan Snow'a söylediğin sözlerin tam tersi.

Pollyanna şaşkın şaşkın:

— Tam tersi mi? dedi.

— Evet ya. Zavalılığa dünyada ki insanların hepsinin onun gibi hasta olmadıkları için mutlu olabileceğini söylemiştin.

— E?

— E, bu işte. Doktorlar da her gün tedavi ettikleri hastaları gibi olmadığı için mutlu olabilir.

— Olası, diye dalgın bir şekilde konuştu. Ama benim söylediğim bu değildi. Hem senin dediğin şekil insanın kulağına da çok hoş gelmiyor. Başkaları hasta diye sevinmek biraz da bencillik değil mi? Bazen bu oyunu tuhaf hale getiriyorsun, Nancy!

Nancy ile küçük kız bu konu hakkında daha fazla konuşmadılar. Pollyanna doğruca salona gitti.

Teyzesi oradaydı. Sert bir sesle:

— Arabadaki o adam kimdi? diye sordu.

— Doktor Chilton, teyze. Tanıyor musunuz?

— Doktor Chilton mı? Burada ne işi var?

— Beni eve getirdi, Polly Teyze. Hani Bay Pendleton'a paça götürmüştüm ya... İşte oradan buraya kadar beni o getirdi.

Bayan Polly başını çevirdi:

— Bay Pendleton paçayı benim gönderdiğimi anlamadı ya?

— Yo, hayır, Polly Teyze. Paçayı sizin göndermediğinizi söyledim.

Bayan Polly'nin yüzü aniden pembeleşti.

— Benim göndermediğimi mi söyledin?

Pollyanna teyzesinin öfkeli sesini duyunca:

— Fakat, teyze siz böyle söylememiş miydiniz? diye kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

Polly Teyze içini çekti:

— Paçayı benim gönderdiğimi sanmasın diye önlem almanı tembih ettim ben, Pollyanna. Böyle bir şey insanın yüzüne söylenmez ki.

Küçük kız, kıyafetlerini asması için teyzesinin özel olarak yaptırdığı askıya doğru giderken kendi kendine: “Aman Tanrım!” diye söyleniyordu. “Aynı şeylerden bahsediyoruz, ne fark var, anlayamadım gitti!”

ELEANOR H. PORTER

XVI

POLLY TEYZE’NİN SAÇLARI

Küçük kızın John Pendleton’a paça götürmesinin üzerinden aşağı yukarı bir hafta sonraydı. Yağmurlu bir gün Timothy araba ile Polly Teyze’yi Yardımseverler Derneği’nin toplantısına götürmüştü.

Bayan Polly o gün saat üç gibi toplantıdan döndüğü zaman yanakları al al olmuştu; saçları rüzgârla kabarmış, tokalardan kurtulan saçlar ise büklüm büklüm kıvrılmıştı. Pollyanna, daha önce teyzesini hiç bu halde görmediği için birdenbire sevinçle karışık bir şaşkınlık içinde bağırdı:

— Ay, Polly Teyze! Ne güzel!.. Sizde de onlardan varmış demek! Buna o kadar çok mutlu oldum ki!..

Polly Teyze oturma odasına yöneldiği sırada yeğeni de onun etrafında dönerek durmadan söylendi. Teyzesi dayanamayıp merakla sordu:

— O bende olanlar neymiş bakalım?

Küçük kız dönmeye devam ediyor, sanki teyzesinin konuşmalarını hiç duymamış gibi:

— Sizde de bunlardan olduğunu hiç bilmiyordum diyordu. Ne tuhaf bu zamana kadar hiç görmediğim halde nasıl oldu da aniden

ortaya çıktılar? Böyle şey olabilir mi hiç? Acaba... Acaba bende de olacak mı... Yani, öbür dünyaya gitmeden önce demek istiyorum.

Pollyanna konuşmasını bitirdikten sonra kulağının arkasındaki saç kümelerini incelemeye başladı, incelemesini bitirince de:

— Ama, öyle olsalar bile renkleri koyulmayacaktır. Halbuki nerede siyah... nerede sarı! diye mırıldandı.

Teyzesi:

— Pollyanna, bu abuk sabuk konuşmalarınla ne söylemek istiyorsun, söyler misin bana? dedi. Bir taraftan şapkasını çıkarırken bir taraftan inatlaşan saçlarını yatırmaya çalışıyordu.

Bu sırada Pollyanna aniden ileri doğru atıldı:

— Yo, olmaz hayır! Polly Teyze, yapmayın diye yalvardı. Sakın onları yatırmayın. Size söylediklerim de buydu. O sevgili küçük siyah lüle lüle saçlar... Ah, Polly Teyze, siyah dalgalarınızın ne kadar güzel olduğunu bir bilseniz!

— Zıervalama Pollyanna! Geçen gün o dilenci oğlan için Yardımseverler Derneği'ne gitmek de nereden aklına esti? Bu saçma işi neden yaptın?

Pollyanna teyzesinin sözlerinin yalnız birinci kısmına karşılık verdi:

— Zıervalamıyorum Polly Teyze. O bukleler size ne kadar yakışıyor anlatamam! Ah, Polly Teyze, izin verir misiniz sizin saçlarınızı da Bayan Snow'un saçları gibi şekillendireyim sonra da başınıza güzel bir çiçek takarım, lütfen teyze, kırmayın beni! Sizi öyle görmeyi o kadar çok isterdim ki! Size söz veriyorum, daha güzel olacaksınız!

Polly Teyze daha sert bir sesle konuştu:

— Yardımseverler Derneği'ne niçin gittin, Pollyanna, soruma cevap vermedin.?

Polly Teyze hissettiği garip sevinci anlamasını istemediği için öyle sert konuşmuştu. Onun dış görünüşüne önem veren, ya da saçlarına nasıl şekil vermesi gerektiğini düşünen hiç olmuş muydu?

Pollyanna, telaşa:

— Evet, teyzeciğim! dedi. Farkındayım, fakat oraya gitmeden önce bu davranışımın ne kadar aptalca olduğunu anlayamadım. Dernek üyelerinin Jimmy'den çok daha uzakta yaşayanlara daha çok ilgi göstereceklerini nereden bilebilirdim? Sonradan bizim Yardımseverler Derneği aklıma geldi. Çünkü Jimmy onlardan fazlası ile uzakta yaşıyor, muhtemelen onlar zavallı çocukla ilgileneceklerdir. Kim bilir, belki de Jimmy onların minik Hintli çocuğu olur. Ben de sizin minik Hintli kızınız değil miyim? Polly Teyze, saçlarınıza şekil vermeme izin vereceksiniz, değil mi?

Polly Teyze ellerini boğazına götürdü. Çok iyi bildiği o uyuşukluk gene bütün vücudunu sarmaya başlamıştı:

— Fakat Pollyanna, bugün üyeler bana oraya nasıl gittiğini anlattıkları zaman o kadar çok utandım ki! Ben...

Bayan Polly sözünü bitirmedi. Pollyanna ayaklarının ucuna basa basa teyzesinin etrafında hafifçe hoplamaya başlamıştı. Sevinçle bağırırdı:

— Söylemediniz işte, saçlarınıza dokunmamamı söylemediniz! Bu iş aynı geçen gün Bay Pendleton'a götürdüğüm paçanın hikâyesine benzedi. Onu siz göndermediniz ama göndermediğinizi de söylememi istemediniz. Gidip tarak getireyim! Lütfen beni burada bekleyin.

Polly Teyze:

— Pollyanna, dur Pollyanna! diye bağıra bağıra kızın arkasından yukarı fırladı.

Pollyanna, teyzesini yukarıda kendi yatak odasının kapısı önünde görünce sevinçle:

— Buraya mı geldiniz? dedi. Böylesi daha iyi bakın, tarağı da hazırlamıştım, şimdi hemen şuraya oturuverin. Saçlarınıza şekil vermeme izin verdiğiniz için öyle mutluyum ki, tahmin edemezsiniz!

— Fakat, Pollyanna ben, ben...

Bayan Polly cümlesini bitiremedi. Biraz da sevinçle karışık bir şaşkınlık içinde kendini tuvalet masasının başında buluvermişti. Zaten rüzgârdan darmadağın olan saçlarını, yeğenin küçük, kararlı parmakları iyice dağıtmaktaydı.

Pollyanna bir taraftan da:

— Ah, Polly Teyzeciğim! Mükemmel saçlarınız varmış! Hem de Bayan Snow'un saçlarından çok daha gürlü. Hoş, öyle olması da gerekir ya. Çünkü siz hasta değilsiniz. Sonra, sık sık saçlarınızın görünmesi gereken yerlere gitmeniz de mümkün. Aman Tanrım! Herkes bu saçları görünce kim bilir nasıl sevinecek!.. şaşıracaklar da. E, tabii ki şaşırırlar.. Saçlarınızı o kadar uzun zaman herkesten sakladınız ki! Sizi bir gören bir daha bakmak için çıldıracak! Ah, Polly Teyze, göreceksiniz sizi ne kadar güzelleştireceğim!

Dağınık saçların ortaya çıkardığı ince tülün altından titrek, şaşkın bir ses, bağırdı:

— Pollyanna! Senin böyle saçma sapan işler yapmana nasıl izin veriyorum bilemem!

— Fakat teyzeciğim, herkesin sizi zevkle seyretmek istemesine sevinmelisiniz. Siz kendiniz güzel şeylere bakmaktan hoşlanmaz mısınız? Ben güzel insanlar gördüğüm zamanlar kendimi öyle mutlu hissederim ki! Üstelik, başkalarının saçlarını taramaya da bayılırım. Dernekteki hanımlardan bazılarının saçlarını bazen yapardım fakat, hiçbirinin saçı böyle sizinki kadar güzel değildi.

XVII

SIR ORTAYA ÇIKIYOR!

John Pendleton o gün Pollyanna'yı güllük gülistanlık karşıladı. Ah, Bayan Pollyanna! dedi, siz hataları affetmesini ne de iyi biliyorsunuz! Yoksa bugün beni ziyarete gelmezsiniz.

— Bay Pendleton iyi fakat, neden? Ben buraya geldiğim için gerçekten çok mutlu oluyorum. Sonrada buraya gelmemi engelleyecek bir sebep bulamıyorum.

— Halbuki ben de hem bacağımanın kırıldığı gün, hem de paçayı getirdiğiniz gün size karşı çok kötü davranmış, fazla fazla surat asmıştım. Bana yaptığınız iyiliklere teşekkür ettiğimi de hiç hatırlamıyorum. Bunca iyilik bilmezliğin üstüne gene de beni görmeye gelmenizin ne derece büyük bir mütevazılık olduğunu sanırım ki siz de kabul edersiniz.

Pollyanna:

— Sizi orada gördüğüme çok sevinmiştim, dedi. Hayır, bacağınızın kırıldığına sevindim, demiyorum tabii ki.

John Pendleton gülerek:

— Anlıyorum, dedi. Sadece, bazen karma karışık bir şekilde konuştuğunuzun farkında mısınız? Önemi yok, size çok çok teşekkür

ederim. O gün yaptıklarınızdan dolayı sizi ömrümün sonuna kadar çok cesur, iyi kalpli bir kız olarak hatırlayacağım.

Bay Pendleton bu sözlerinden sonra sesini daha da tatlılaştırarak ekledi:

— Paça içinde ayrıca teşekkür ederim.

Pollyanna merakla sordu:

— Sevdiniz mi bari?

Hasta garip bir şekilde gülümseyerek:

— Hem de pek çok! Sanırım bugün Polly Teyze'nin göndermediklerinden yok. Pollyanna:

— Hayır efendim, derken yüzü de kızarmıştı. Affedersiniz Bay Pendleton, diye kekeledi. Polly Teyze o gün size paçayı göndermedi diye söylerken size karşı kaba davranmayı düşünmemiştim. Özür dilerim.

Bay Pendleton buna karşılık vermedi. Artık yüzü de gülmüyordu. Gözlerini belirsiz bir noktaya dikmiş, dalgın dalgın yatıyordu. Sanki gözlerinin önünden bazı anılar canlanıyordu. Biraz sonra derin derin içini çekerek Pollyanna'ya döndü.

— Yo, hayır.. Bu böyle olmaz, dedi. Seni buraya canını sıkmak için çağırmadım. Dinle beni yavrum. Kütüphanede hani biliyorsun, telefonun bulunduğu odada, ocağın bulunduğu köşenin biraz bu tarafında, camlı kitaplığın altında oymalı bir çekmece bulacaksın. Onu bana getiriver. Ağırdır ama senin taşıyabileceğinden eminim.

Pollyanna oturduğu yerden mutluluk içinde hoplayarak:

— Yo, ben çok güçlüyümdür, dedi.

Kısa bir süre sonra, elinde adamın tarif ettiği çekmece ile geri geldi. Bundan sonra geçen yarım saat Pollyanna için gerçekten çok mutlu oldu. Çekmece gözleri kamaştıran değerli eşyalarla, taşlarla

doluydu. John Pendleton, gezileri sırasında biriktirdiği parayla değerli, eşi bulunmaz antikalar almıştı.

Çekmeceye Çin işi satranç taşlarından, yeşil mermer üzerine oyulmuş, Hint tanrılarının biblolarına kadar her şey vardı.

Küçük kız, bir Tanrı biblosunun hikâyesini dinledikten sonra düşünceli bir şekilde:

— Şimdi anlıyorum, dedi. “Tanrı’nın” oyuncak bir bebeğin içinde bulunduğu inanmaktan başka bir işe yaramayan bir Hintli çocuğunu alıp yetiştirmektense, Tanrı’nın gökyüzünde bulunduğu inanmış Jimmy Bean kadar küçük bir çocuğu alıp yetiştirmek çok daha doğru olurdu. Ama gene de Jimmy Bean ile birlikte küçük Hintli çocuklarını da yanlarına almalarını istememek elimden gelmiyor.

Küçük kız gerçekten orada çok güzel zaman geçiriyordu fakat o inanılmayacak derecede güzel eşyalarla dolu çekmecenin, içindekilerin yanı sıra başka şeyler de konuştuklarını çok sonra anladı. Ev sahibiyile misafir arasındaki konuşmalarda Nancy, Polly Teyze, Pollyanna isimleri de geçiyordu.

Pollyanna eve döneceği sırada Bay John onun o güne kadar hiç duymadığı bir sesle:

— Yavrum, dedi. Beni sık sık ziyaret etmeni istiyorum. Çok yalnızım. Sana gerçekten ihtiyacım var. Geçen gün kim olduğunu öğrenince bir daha buraya gelmenin doğru olmayacağını düşünmüştüm. Yıllar boyunca unutmaya çalıştığım birini hatırlatmıştın bana. Bu yüzden kendi kendime de bazı kararlar aldım. Bir daha seni hiç görmemeyi düşünüyordum. Sonra, yanıldığımı anladım. Sana ihtiyacım vardı. Seni görmek istemediğim zamanlar o unutmak istediğim şeyi daha çok hatırlıyordum. İşte bu sebepten dolayı, gelmeni istiyorum. Geleceksin öyle değil mi?

Pollyanna üzgün bir şekilde sırtüstü yatan adama karşı büyük bir yakınlık, acıma duyuyordu.

— Evet, Bay Pendleton, dedi. Sizi görmeye her fırsatta geleceğim.

— Teşekkür ederim, yavrucuğum.

O günün gecesinde yemekten sonra evin arka tarafındaki teras da otururlarken, Pollyanna John Pendleton'ın o oymalı çekmecesini, içindekileri bir bir Nancy'ye anlattı. Adamdan ne öğrendiyse hepsini, en küçük ayrıntısına kadar her şeyi açıklamıştı.

Nancy, küçük kızın konuşmasını heyecanla dinledikten sonra, derin bir nefes aldı.

— Bunların hepsini sana o adamın kendi eliyle çıkarıp gösterdiğine inanmak o kadar zor ki! dedi. John Pendleton gibi soğuk bir adamdan bunlar beklenmez gerçekten.

Pollyanna hemen itiraz etti:

— Yanlış düşünüyorsun, Nancy. Bay Pendleton hiç de soğuk bir adam değil. Görünüşü öyle. Neden herkes böyle düşünüyor bilmem. Kendisini benim kadar tanısalardı hiç de böyle düşünmezlerdi. Polly Teyze bile onu sevmiyor. Neredeyse paçayı bile göndermiyordu. Sonrasında ise Bay Pendleton paçayı kendisinin gönderdiğini öğrenmesinden çok korktu.

— Tahmin ediyorum, teyzen bu adama paça göndermenin kendisine ait bir görev olmadığını düşündüğü için baştan izin vermek istememiştir.

Nancy bu sözlerle Pollyanna'ya durumu açıklamaya çalıştı.

— Fakat Küçükhanım, bu arada benim anlayamadığım bir şey var. Kusura bakma ama bu adam başlangıçta sana hiç önem vermezken, sonradan nasıl oldu da böyle aniden canciğer dost oldu? Onun gibileri çocukları pek sevmezler de.

Küçük kız inatla başını salladı:

— Bildiğin üzere benimle ilgileniyor. Evet, ilk önce söylediğin gibi benden kaçmaya çalıştı hep. Onun sebebini de bu gün söyledi. Beni görmek istemiyormuş çünkü; unutmak istediği birini hatırlatıyormuşum. Sonradan...

Genç kız, Pollyanna'nın konuşmasını bitirmesini beklemeden heyecanla atıldı:

— Ne? Unutmak istediği birini mi hatırlatıyormuşsun?

— Evet. Sonradan düşünmüş ki...

Nancy:

— Kimi hatırlattığını söylemedi mi? diye, Pollyanna'yı konuşmaya zorladı.

— Hayır. Sadece birisi demekle yetindi.

Nancy çok heyecanlanmıştı:

— İşte o adamın gizemli tarafı da bu, dedi.

— Seni de kesinlikle bu sebepten dolayı yanına çağırıldı. Ah, Küçükhanımcığım bu anlattıkların tıpkı romana benziyor. Ben pek çok roman okuduğum için biliyorum. Hepsinin de içinde böyle gizemli şeyler olur. Aman Tanrım! Burnumuzun dibinde bir romanın yaşadığını görmek ne korkunç bir şey!

— İyi ama Nancy, ben ona kim olduğumu söyleyinceye kadar bir şey bilmiyordu ki; hatta paçayı görmeden önce adımı bile bilmiyordu. Paçayı götürdüğüm zaman da ben bunu teyzemin göndermediğini söyleyinceye kadar bir şey bilmiyordu.

Nancy, birdenbire olduğu yerden sıçradı, ellerini birbirine kavuşturdu:

— Ah, Pollyanna, buldum! Buldum! Buldum! diye bağırdı. Sonra gelip Pollyanna'nın yanına oturdu. Şimdi söyle bakalım. Sorduklarıma doğru, düşünerek karşılık vereceksin. Bay Pendleton senin Ba-

yan Polly'nin yeğeni olduğunu öğrendikten sonra seninle bir daha konuşmak istememişti değil mi?

— A, evet. Ben ona geçen defa söylemiştim. O ise düşüncelerini bana ancak bugün açıkladı.

— İyice bilmiyorum ama Bayan Polly de paçayı göndermek istemedi değil mi?

— Evet, öyle.

— Bay Pendleton'a da bunu söyledin mi?

— Evet, evet, ben... şey ettim..."

— Bay Pendleton senin Bayan Polly'nin yeğeni olduğunu öğrenince garip garip hareketler yaparak bağırды, değil mi?

Pollyanna, kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde:

— Evet evet, dedi. Paçayı biraz garipsemişti.

Nancy derin bir nefes aldı.

— Küçükhanım, şimdi beni dinle, dedi. Sanırım sırrı çözdüm. John Pendleton kesinlikle teyzenin sevgilisiydi. Buna eminim!

Pollyanna:

— Fakat, Nancy bu mümkün değil bence. Polly Teyze onu sevmiyor ki.

Pollyanna Nancy'nin doğru söylediğine bir türlü inanamıyordu. Kıza şüphle ile baktı.

Nancy ise umursamaz bir şekilde anlatıyordu:

— Bak, konu şu: Senin bizim eve taşınacağıın günlerde idi. Tom bana eskiden Bayan Polly'nin bir sevgilisi olduğunu, o sevgilinin de şimdi bu şehirde yaşadığını anlatmıştı. Ben Tom'un sözlerine o zaman hiç inanmadım. Bayan Polly'ye bir sevgili yakıştıramıyordum doğrusu. Ama şimdi Tom'un doğru söylediğinden hiç şüphem yok. Teyzenizin esrarengiz sevgilisi mutlaka Bay Pendleton'dır. Düşünsene

bir kere, Bay Pendleton'ın hayatı başkalarınıninkine benziyor mu? Kendini o kocaman eve kapayıp bir tek kişiyle bile konuşmuyor, öyle değil mi? Senin Bayan Polly'nin yeğeni olduğunu anlayınca halinde değişiklik olmadı mı? Sonunda da sana unutmak istediği bir kimseyi hatırlattığını söylemedi mi? Sanki bu unutulmak istenen kimse Bayan Polly değil de kim? Ah, Pollyanna anlamayacak ne var! Bunu anlamamak için aptal olmalı.

Küçük kızın gözleri fal taşı gibi oldu sonra zevkten, heyecandan titreyen bir sesle:

— Ah, Nancy! dedi. Birbirlerini hakikaten seviyorlarsa, kesinlikle günün birinde işleri düzelecektir, buna emin ol. Baksana, bunca yıldır ikisi de tek yaşamış, kimseyle ilgilenmemişler. Eminim ki barışmayı ikisi de isteyecektir.

Nancy omuzlarını silkti:

— Sanırım sen sevgililerin nasıl davrandıklarını, neler düşündüklerini pek bilmiyorsun, dedi. Henüz yaşın küçük. Fakat şu kadarını söyleyeyim. Senin o ünlü mutluluk oyununa hiç ilgi göstermeyecek iki kişi varsa o da kavga etmiş iki sevgilidir. İşte bu yüzden, onlar da yani teyzenle Bay Pendleton hiç mutlu olamıyorlar. Bay Pendleton odun kadar katı değil mi? Ya öteki?

Nancy aniden konuşmasını yarıda bıraktı. Kimin hakkında, nasıl bir dille konuştuğunu ancak o dakika anlayabilmişti. Gene de küçük kızın ümidini tamamen kırmak istemiyordu.

— Ben her şeye rağmen sana bir şey söylememiş olayım, Küçükhanım dedi. Sen onlara mutluluk oyununu öğretebilirsen, sevgililerin barışacaklarına inanabilirsin. Aman Tanrım! Herkes buna ne kadar şaşıracak!.. Bayan Polly ile Bay Pendleton... Bu hayalin gerçekleşebileceğine ben pek de inanamıyorum ya!

Pollyanna bir şey söylemedi. Biraz sonra içeri girerlerken pek düşünceli bir tavır takınmıştı.

ELEANOR H. PORTER

XVIII

GÖKKUŞAĞI NASIL OLUYOR?

Pendleton Tepesi'ndeki ağustosun güzel günlerinde o büyük eve Pollyanna birçok kez gitti. Hiçbirinde de istediği başarıyı elde edemediğini düşünerek üzülmüyordu.

Bay Pendleton'ın küçük kızı görmek istemediği söylenemezdi, çünkü adamcağız sıkça birini gönderip Pollyanna'yı çağırıyordu. Fakat, Pollyanna onun eskisine göre daha mutlu olmadığı hissine kapılıyordu. Bu hissinde yanılıyor da olabilirdi.

Berber olduklarında John Pendleton küçük kızla konuşuyor, ona kıymetli eşyalarını gösteriyor, güzel hikâyeler anlatıyordu ama gene de yerinden kıpırdamadan yatmak zorunda olmasına çok üzülmüyor, hele evin içini sözüm ona düzene koyan ev halkına ateş püskürüyor, hiçbirinden hoşlanmadığını açıkça belirtmekten geri kalmıyordu. Sadece küçük kızın sohbetinden hoşlanıyormuş gibi davranıyordu.

Pollyanna'nın da hiç susmak gibi bir niyeti yoktu... Konuşmasını çok seven çocuklardandı. Ne var ki, konuşma arasında bir dakikacık başını kaldırıp baksa, adamcağızın o bembeyaz yüzünü, yüreğini sızlatan acı bakışlarını görerek üzülmüyordu. John Pendleton'ın yüzündeki üzgün görüntü sadece küçük kızın cesaret verici konuşmalarıyla biraz dağılır gibi oluyordu. Fakat kısa bir süre sonra büyü bozuluyor her şey eski görüntüsüne dönüyordu.

Mutluluk oyununa gelince; küçük kız bununla ilgili henüz adamcağıza söyleyememişti, çünkü yaşlı arkadaşının şimdilik sevinmeyi düşünecek durumda olmadığını biliyordu. Birkaç defa oyunu anlatmaya çalışmıştı fakat, her seferin de John Pendleton konuyu değiştirmişti.

Küçük kız vaktiyle bu adamın teyzesine aşık olduğuna iyice inanmıştı. Birbirlerinden ayrı kaldıkları için acı çeken bu iki insanı bir araya getirmeyi kendine görev edinmişti. Bunu başarabilmeyi tüm kalbiyle istiyordu fakat bu işi nasıl başaracağını henüz bilemiyordu.

John Pendleton'a küçük sık sık teyzesinden söz ediyordu. Yalnız, farkındaydı. Teyzesinden konuşurken adam onu bazen sinirli, bazen da kibar bir tavırla dinliyordu fakat çoğunlukla dudaklarında alaycı bir tebessüm de belirliyordu.

Pollyanna, zamanlaması iyi olduğu dönemlerde teyzesine de John Pendleton'dan söz ediyordu; daha doğrusu, anlatmaya çalışıyordu. Teyze bir konu üzerinde uzun süre konuşmaktan hiç hoşlanmaz, sık sık konuyu değiştirmek isterdi. Pollyanna özellikle, Dr. Chilton hakkında konuştuğu zamanlar Polly Teyze hemen konuyu değiştirmek istiyordu. Küçük kız teyzesinin bu davranışına da hemen bir neden buldu. Doktor bir gün Polly Teyzeyi yazlık salonda saçlarına bir gül iliş-tirilmiş, omuzlarında ipek bir şalla dolaşırken görmüştü; bu sebepten dolayı Bayan Polly onun hakkında konuşmayı istemiyor olmalıydı.

Bir gün, Pollyanna şiddetli bir nezleyle yatağa düşünce, teyzesinin Doktor Chilton'a karşı özel bir kını olduğunu öğrendi.

Polly Teyze yeğenine:

— Akşama kadar iyileşme belirtisi göstermez isen doktor çağıracağım demişti.

Pollyanna:

— Doktor mu çağıracaksınız mı? diye sevinçle bağırdı. O zaman daha fazla hasta olayım. Çünkü Doktor Chilton'ın beni görmeye gelmesini o kadar çok istiyorum ki!

Küçük kız bu konuşmadan sonra teyzesinin gözlerinde anlaşılması zor, gizemli bir ifadenin belirmediğini gördü. Teyzesinin ses tonu da sertleşmişti:

— Sözüdü ettiğim doktor senin anladığın gibi Doktor Chilton değil, Pollyanna. Çünkü; Doktor Chilton bizim aile doktorumuz değil. Durumun kötüye giderse Doktor Warren'i çağıracağım.

Doğal olarak Pollyanna'nın nezlesi artmamış, böylece de Dr. Warren çağırılmamıştı.

O akşam Pollyanna teyzesine:

— Çok mutluyum, dedi. Bütün doktorları seviyorum tabii ki fakat doktor Chilton'ın yeri başka. Onu hepsinden çok seviyorum. Benim için bir doktor çağırılması gerekseydi kendisini çağırmadığımız için Doktor Chilton bana kesinlikle darılırdı.

Küçük kız sustu. Sonra hüzünlü bir şekilde konuştu:

— Biliyor musunuz, hani sizin saçınızı yaptığım gün Doktor Chilton'la karşılaştınız diye ona kızmanız hiç doğru değil Polly Teyze.

Polly Teyze, azimli ve sert bir tavırla söylendi:

— Yeter Pollyanna! Doktor Chilton hakkında başka bir şey duymak istemiyorum!

Pollyanna teyzesinin yüzüne acı dolu gözlerle baktı, sonra:

— Ah, Teyzeciğim! diye bağırdı. Yanaklarınız böyle kızardığı zamanlar bayılıyorum size! Yalnız, saçlarınızı tekrar o gün gibi yapmayı da taramayı da o kadar isterdim ki! Polly Teyze...

Pollyanna konuşmasını bitiremedi. Teyzesi kalkıp salonun kapısına gitmişti. Kadıncağız yeğenini dinlememek için oradan uzaklaşmayı uygun bulmuştu.

Ağustosun ayının son günlerinden birinde küçük kız sabah John Pendleton'ı görmeye gitmişti. Yatak odasından içeri girince şaşırdı: Kırmızıyla, eflatunla çevrili mavi, altın sarısı, yeşilden meydana gelmiş minik bir gökkuşağı hastanın yastığı üzerinde pırıl pırıl yanıyordu. Küçük kız olduğu yerde çakılmış kalmıştı, bu güzel manzarayı bir süre seyretti. Sonra sevinçle bağırды:

— Ah, Bay Pendleton, küçük bir gökkuşağı sizi ziyarete gelmiş.

Ellerini çırparak sıçradı:

— Oh, oh! Ne güzel! Peki gökkuşağı acaba içeriye nasıl girdi?

Bay John acı acı güldü. O sabah hayatından iyice bıkmış gibiydi. Yorgun bir sesle:

— Pencerenin yanında asılı duran termometrenin kenarından girmiş olmalı. Güneş termometreye hiç değmemeli fakat, işte böyle sabahları vuruyor.

— Ama ne kadar güzel, Bay Pendleton! Tanrı aşkına, bunu yapan güneş mi? Aman ne hoş! Termometre benim olsaydı bütün gün güneşe koyardım onu.

John Pendleton güldü:

— O zaman senin termometren de çok işe yarardı ya! Bütün gün güneşte dursaydı, havanın sıcaklığını ve soğukluğunu nasıl anlardın?

Küçük kız, gözlerini yastığın üzerinde pırıl pırıl parlayan gök kuşağından ayırmadan:

— Ne önemi var! Hep gökkuşağının içinde yaşayan bir kimse bunu önemsemez ki.

Bay Pendleton tekrar güldü. Pollyanna'nın hayranlık dolu küçük yüzüne biraz da şaşkın şaşkın bakıyordu. Aniden aklına bir şey geldiği için kolunu uzatıp yanı başındaki zile bastı. Yaşlı hizmetçi kadın kapının önüne gelince de:

— Nora, dedi. Yemek odasında şöminenin üzerinde ki büyük piriç şamdanların birini bana getiriver.

Kadın:

— Hemen efendim, derken adeta aptallaşmış gibiydi. Bir iki dakika sonra geri döndü. Merakla yatağa doğru yürürken tatlı bir şıngırtı da onunla birlikte ilerledi. Bu güzel sesler elindeki şamdanı etrafında ki billur küpeciklerden geliyordu.

Bay Pendleton:

— Teşekkür ederim, şuraya bırak, dedi. Şimdi de bir ip alarak şu pencerenin çekme yerine bağla. İp iyice gerilmiş olsun. Teşekkürler, hepsi bu kadar.

John Pendleton, emirleri yerine getirilip kadın dışarı çıkınca, gülümseyerek Pollyanna'ya baktı:

— Şamdanı bana verir misin Pollyanna?

Pollyanna hemen şamdanı iki eliyle tutup getirdi. John Pendleton da şamdanı alır almaz ilk iş olarak, billur küpecikleri çıkarıp yatağın üzerine dizdi. Sonra gene Pollyanna'ya döndü:

— Şimdi, billur küpecikleri al, tek tek şu ipe geçir. Bir gökkuşağının içinde yaşamak istiyorsan, bunu sana sağlamak benim görevim. Benim için önemli değil ama sana bir gökkuşağı yaratmak istiyorum.

Küçük kız elindeki billur küpeciklerden üçünü ipe geçirince John Pendleton'ın yaratmak istediği gökkuşağının neye benzeyeceğini neredeyse anladı. Bu da onu öylesine heyecanlandırmıştı ki, öbür billur

küpecikleri de ipe geçirirken elleri titremeye başladı. İşini bitirince bir çılgık atarak bir adım geriledi.

O boğucu yatak odası aniden periler ülkesine dönmüştü. Her köşede kırmızılar, yeşiller, morlar, sarılar oynayıyordu. Duvarlar, odanın döşemesi, eşya, hatta yatak bile renk renk titrek ışıklarla göz kaşıtıyordu.

Pollyanna: “Oh, oh, oh!” diye içini çekti, sonra aniden gülmeye başladı. John Pendleton’ın anlayamayacağını düşünmeden şöyle dedi:

— Tahmin ettiğim kadarıyla, güneş de şimdi bizim oyunumuzu oynamaya başlıyor. Siz de aynı fikirde misiniz? Ah, bunlardan bende de olmasını ne çok isterdim! O zaman Polly Teyze’ye de, Bayan Snow’a, daha başkalarına da gökkuşağı yaratabilirdim. O zaman herkesin içinde sevinç duyguları uyanırdı. Kim bilir, belki de Polly Teyze buna çok sevinecek, sevinç içinde kapıları çarpa çarpa dolaşacaktı. Ah; böyle bir gökkuşağının altında yaşayabilseydik... Söyleyin, Bay Pendleton, siz de benim gibi mi düşünüyor musunuz?

John Pendleton güldü:

— Hatırladığıma göre teyzene kapıları çarptırarak kadar mutlu etmek için üç, beş billurdan çok daha değerli şeyler gerekir. Benim fikrim bu. Sen biraz daha yanıma yaklaş bakayım. Söylediğin sözlerin gerçek anlamını açıkla bana.

Pollyanna adamın yüzüne baktı, sonra derin derin içini çekerek:

— Özür dilerim unuttum, dedi. Siz oyunu bilmiyorsunuz. Bunu hiç düşünmedim.

— O zaman bana da öğret şu oyunu da ne söylemek istediğini daha iyi anlayayım.

Küçük kız, mutluluk oyununun kurallarını John Pendleton’a da anlattı. Hikâyeyi ta başından, koltuk değnekleri konusundan aldı,

sonuna kadar getirdi. Konuşurken adamın yüzüne bakmıyordu bile. Gözleri hâlâ güneşli penceredeydi.

Konuşmasını bitirirken:

— Hepsi bu kadar, dedi. Şimdi güneşin de neden bu oyunu oynamaya çalıştığını anladınız değil mi?

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Kısa bir süre kimse konuşmadı. Sonra yataktan, alçak yavaş bir ses duyuldu:

— Tahmin ediyorum bunların içinde en temiz billur parçası sensin, Pollyanna.

— Öyle söylüyorsunuz fakat Bay Pendleton, güneş bana gelince billur parçaları gibi o güzelim renkleri yansıtamıyorum ki.

— Hayır, sen de yansıtıyorsun.

Küçük kızın yüzü asılmıştı. Yavaş yavaş konuştu:

— Güneş bana gelince çillerden başka bir şey ortaya çıkmıyor. Zaten teyzem de çillerin güneşten dolayı daha çok belirginleştiğini sürekli söyler.

Bay John güldü. Pollyanna ona baktı. Bu, gülmekten çok bir hıçkırığı andırıyordu

ELEANOR H. PORTER

XIX

ÇÖPÇATAN POLLYANNA

Eylülde okullar açıldığında Pollyanna okula başladı. Okul açılmadan önce sınava girmiş, okula hiç gitmediği halde kendi yaşındaki çocukların seviyesinde olduğu anlaşılınca onların sınıfına alınması kararlaştırılmıştı. Pollyanna, kendi yaşındaki bir sürü kız, oğlan çocukla birlikte küçük bir sınıfın öğrencisiydi. Çok mutluydu.

Bazen okul hayatı küçük kızı çok şaşırtıyor, orada hiç ummadığı, aklının ucundan geçirmediği olaylarla karşılaşılıyordu. Gerçekte, okulun öğrencileri, öğretmenleri bu her şeyden bir sevinme payı çıkarabilen tuhaf çocuğa şaşıyorlardı. Her şeye rağmen kısa bir süre sonra okuldakiler Pollyanna'ya, Pollyanna da okuldakilere alıştı.

İlk önce küçük kız okula gitme fikrini hiç hoş karşılamamış, orada mutsuz olacağını düşünmüştü. Şimdi ise okulun gerçek anlamda ne kadar gerekli olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu.

İlk fırsatta bunu teyzesine de anlattı.

Yaşamındaki yeni değişikliği o kadar çok seviyordu ama eski dostlarını da unutmamıştı. Onlara eskisi kadar çok zaman ayıramıyorsa da ilk boş vaktinde hemen dostlarının yanına koşuyordu.

Eski dostlarının içinde en çok onun yokluğunu hisseden de John Pendleton'dı. Bir cumartesi günü öğleden sonra John Pendleton, içindekileri küçük kıza heyecanlı bir sesle:

— Bak Pollyanna, ne söyleyeceğim! diye başladı. Bundan sonra her zaman benimle yaşasan olmaz mı? Okul açıldığından bu yana yüzünü göremez oldum.

Pollyanna güldü. Şu Bay Pendleton da ne garip adamdı!

— Ben sizin tek başınıza yaşamayı sevdiğinizi düşünüyordum, Bay Pendleton, dedi.

Adam yüzünü buruşturdu.

— Senin mutluluk oyununu öğrenmeden önceydi o. Şimdi başka birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Önümüzdeki günlerde de tamamen iyileşip ayağa kalkacağım.

John Pendleton bu konuşmasından sonra bir süre koltuk değnekleriyle oynadı.

O gün büyük kütüphanede oturuyorlardı. Pollyanna, gözlerini ateşin karşısında uyuklamakta olan köpeğe dikerek kaşlarını çatı.

— Siz hakikaten mutlu oluyorsunuz ki sadece mutlu olduğunuzu söylemekle yetiniyorsunuz. Ben size bir şey söyleyeyim mi, Bay Pendleton siz bu oyunu yanlış oynuyorsunuz. Hayır!

John Pendleton'ın yüzü aniden siyahlaştı.

— İşte bu yüzden senin buraya gelmeni istiyorum ya yavrum, dedi. Gelecek misin?

Pollyanna, şaşkın bir halde adama döndü.

— Bay John, gerçekten beni evinize almak istiyor musunuz? Şaka yapmıyorsunuz ya?

— Şaka olur mu. Gelmeni çok istiyorum. Söyle, teklifimi kabul ediyor musun?

Kızcağız acı içinde:

— Ah, Bay Pendleton! dedi. Çok istesem de gelemem. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Ben Polly Teyzenin çocuğu sayılırım.

John Pendleton'ın yüzünde bir fırtına esti. Başı hemen öfkeyle yukarı kalktı.

— Belki de teyzen bana gelmeni kabul eder, dedi. Teyzen kabul ederse gelir misin?

Küçük kızın kaşları çatıldı. Derin düşünceye dalmıştı. Biraz sonra konuştu:

— Polly Teyzem bana o kadar büyük iyiliklerde bulundu ki! Yardımseverler Derneği üyelerinden başka hiçbir yakınım kalmadığı sırada beni yanına aldı...

John Pendleton'ın yüz ifadesinde gene bir karışıklık oldu. Sonra çok üzgün bir sesle:

— Pollyanna, dedi, seneler önce birini seviyordum. Onu hep bu eve getireceğimi, birlikte nasıl mutlu bir hayat süreceğimizi düşünür, bu tatlı hayalle avunurdum.

Küçük kızın gözlerinde sevgi pırıltıları belirdi.

— Evet, sonra? diye sordu.

— Sonra, onu buraya getiremedim, işte hepsi bu. O zamandan beri de bu gri taş yığını sadece bir bina olarak kaldı, hiçbir zaman bir yuva olmadı. Yuvayı yuva yapan da bir kadın eliyle, kalbi ya da bir çocuğun varlığıdır, Pollyanna. Oysa bende bunların ikisi de yok. Şimdi söyle bakalım, benim yanıma gelecek misin, yavrum? Pollyanna birdenbire yerinden fırladı. Gözlerinde sevinç ışıkları belirmişti.

— Ah, Bay Pendleton! diye haykırdı. Siz... Siz... Zaman süresince hep o kadının eliyle, kalbini mi aradınız?

— Evet, Pollyanna.

— Ah, buna o kadar çok mutlu oldum ki! O zaman sorun yok. Şimdi artık ikimizi birden alırsınız. O zaman çok iyi olur.

John Pendleton bir şey anlamamıştı, aptal aptal sordu:

— İkinizi birlikte mi alacağım?

Küçük kızın yüzü bir şüphe ifadesi ile karardı.

— Evet, dedi. Daha Polly Teyzeyi kazanmış sayılmazsınız tabii ki fakat, bana söylediklerinizi ona da söylerseniz ikimiz beraber buraya yerleşiriz.

Adamın gözleri korkuyla açıldı.

— Polly Teyze mi buraya gelecek? diye şaşkın şaşkın sordu.

Bu kez korkuyla bakma sırası Pollyanna'ya gelmişti.

— Siz mi oraya gitmek isterdiniz? dedi. Polly Teyze'min evi burası kadar güzel değil. John Pendleton dayanamadı:

— Tanrı aşkına Pollyanna, sen neler söylüyorsun? diye sordu.

Pollyanna da şaşkınlığını gizlemedi:

— Neden öyle diyorsunuz, Bay Pendleton? Tabii ki beraber yaşayacağımız yeri kararlaştırmamız gerekir. Önce burada oturmak istediğinizi sanmıştım. Bir yuva kurmak için Polly Teyze'nin elini, kalbini buraya getirmek istediğinizi, yıllar yılı bunun hayaliyle yaşadığınızı söylediniz. Üstelik...

Bay Pendleton'ın boğazından anlaşılmaz bir çığlık koptu. Ellerini havaya kaldırdı, bir şeyler söyleyecekti, kolları bitkin bir halde, umutsuzlukla gene iki yanına düştü. O sırada hizmetçi kapıda belirdi.

— Doktor geldi efendim, diye haber verdi.

Pollyanna hemen ayağa kalktı. John Pendleton telaş içinde kıza dönerek alçak sesle:

— Pollyanna'cığım, diye yalvardı. Konuştuklarımızı sakın kimseye anlatma. Daha...

Pollyanna gülümsedi:

— Tabii ki anlatmam. Teyzemle sizin konuşmak istediğinizi, açıklamayı başkasının yapmasına izin vermeyeceğinizi bilmiyor muyum sanki?

Pollyanna konuşmasını bitirirken başını çevirip omuzlarının üzerinden Bay Pendleton'a bakarak tatlı tatlı tebessüm etti. Adamcağız ise bitkin bir halde başını yastığa gömmüştü.

Bir dakika sonra doktor, hastasının hızla atan nabzını tutarken:

— Hayırdır gene ne oldu? diye sordu.

John Pendleton'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. Sonra parmağıyla, köşeyi dönmekte olan Pollyanna'yı gösterdi:

— O sizin meşhur kuvvet ilacının dozajını sanırım biraz fazla kaçırdım, dedi.

ELEANOR H. PORTER

XX

GERÇEK ARTIK ORTAYA ÇIKIYOR

Pazar günleri Pollyanna, genellikle kiliseye, pazar ayinine gider, öğleden sonra da Nancy ile yürüyüşe çıkardı. Bir cumartesi günü öğleden sonra Bay Pendleton'ı görmeye gitmiş, ertesi gün de gitmeyi planlamıştı fakat pazar günü sokakta Dr. Chilton'la karşılaşınca durum değişti.

Dr. Chilton kızı arabasına aldı.

— İzin verersen seni eve bırakayım Pollyanna, dedi. Seninle konuşmak istiyorum da.

Küçük kız, şoförün yan koltuğuna otururken doktor anlattı:

— Bay Pendleton öğleden sonra onu görmeni rica ediyor. Ben de bunu söylemek için size uğrayacaktım. Mutlaka seni bekliyor.

Küçük kız sevinç içinde başını salladı.

— Evet, biliyorum. Ben de bugün oraya gitmeyi planlamıştım.

Doktor başını çocuktan yana çevirdi.

— Fakat henüz senin oraya gitmene karar verip vermeyeceğimi henüz bilmiyorum. Adamcağızı sakinleştireceğin yerde aklını başından almışsın, Küçükhanım!

Pollyanna güldü.

— Vallahi ben değilim! Onun aklını başından alan ben değilim.
Polly Teyze'nin yaptıklarının yarısını bile yapamadım ben!

Doktor yerinden sıçradı:

— Polly Teyze mi? Senin teyzen mi?

Pollyanna:

— Evet, dedi. Bu olay öyle heyecanlı ve güzel bir şey ki aynı güzel bir masala benziyor. Bu sözlerden sonra başını doktordan tarafa eğdi. Size her şeyi anlatacağım, dedi. Bay Pendleton bunu başkalarına anlatmamı istemiyor ama sizin bilmenize aldırmayacaktır. Zaten, sadece ona söylememi istememişti.

— Kime?

— Polly Teyze'ye. Benim yerime kendisi söylemek ister tabii ki. Sevgililer böyledirler.

— Sevgililer mi dedin?

Pollyanna sevinçle başını salladı.

— Bildiğiniz gibi, bu olayın sadece hikâye kısmı. Nancy anlatmadan önce benim de hiçbir şeyden haberim yoktu. Nancy bana Polly Teyze'nin seneler önce bir sevgilisinin olduğunu, sonra kavga ettiklerini söyledi. Bu sevgilinin kim olduğunu Nancy de bilmiyordu. Sonunda ikimiz birlikte bulduk. Size de söyleyeyim bari. Polly Teyzemin sevgilisi kim biliyor musunuz? Bay Pendleton.

Doktor birdenbire bayılacak gibi oldu. Bitkin bir halde:

— Hayır! Hayır! bilmiyordum, dedi.

Harrington köşküne yaklaşmışlardı. Pollyanna hızlı hızlı konuşuyordu:

— Evet, buna o kadar çok seviniyorum ki! Durum çok iyi ilerliyor. Bay Pendleton beni yanına almak istedi. Polly Teyzemi bıraka-

mazdım tabii ki. Bana yaptığı bunca iyilikten sonra olur mu hiç! Bay Pendleton bu arada bana hep özlemine çektiği bir kadın eliyle, kalbinden de söz etti. Bu sözlerinden de sevgilisini unutamadığını anladım. Buna da çok sevindim. Çünkü; dargınlığı ortadan kaldırmak isterse, her şey düzelecek demektir. O zaman Polly Teyzemle birlikte Bay Pendleton'ın evine yerleşiriz. Belki de o bizim eve gelir. Bunları Polly Teyze henüz bilmiyor tabii ki. Üstelik, konunun hepsini de halletmiş değiliz. Tahmin ettiğim kadarı ile, Bay Pendleton bugün beni bu yüzden görmek istiyor.

Doktor da:

— Haklısın, Bay Pendleton seni kesinlikle bu konu için görmek istiyordur, Pollyanna.

Pollyanna aniden:

— A! Polly Teyze camdan bakıyor! diye bağırdı. Arkasından: A, değilmiş! dedi. Bana öyle gelmiş.

Doktorun gülümsemesi kaybolmuştu:

— Hayır, dedi. Teyzen şu anda camda değil.

Küçük kız, Bay Pendleton'ın pek sevimli bir şekilde kendisini beklediğini gördü. O içeri girer girmez adam:

— Pollyanna diye söze başladı, gece boyunca dün söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım, bu konuyu halletmek için uğraş-tım durdum. Senelerce Polly Teyze'nin eliyle, kalbini elde etmek istediğimi söylemiştin. Söylediklerini açıklar mısın?

— Çok basit. Siz birbirinizi vaktiyle seviyordunuz. Bunu siz de biliyorsunuz ya. Bu sevgiden vazgeçmemiş olmanıza çok sevindim."

— Ne dedin? Polly Teyze'ne ben mi birbirimizi seviyoruz? Pendleton'ın yüzündeki şaşkınlık Pollyanna'ya çok tuhaf gelmişti. Kızcağızın gözleri büyüdü.

— Fakat, Nancy söylemişti...

John Pendleton kesik kesik güldü.

— Evet? dedi. Maalesef Nancy bu işte yanılmış... Bunu söylemek zorundayım.

— Demek birbirinizi sevmiyordunuz?

Küçük kız, bunu üzgün bir halde çok acı bir sesle sormuştu.

— Asla!

— Demek bu iş artık romana benzemiyor?

John Pendleton buna hiçbir karşılık vermedi. Bakışları, pencereden dışarıya, uzaklara dalmıştı. Pollyanna hıçkırarak:

— Ah, ah! diye söylendi. Ah! işler nasıl da yolunda gidiyordu! Her şey düzeliyordu! Polly Teyze ile birlikte burada yaşayacağım diye nasıl mutlu oluyordum!

John Pendleton, başını çevirmeden sordu:

— O zaman benim yanımda oturmayı kabul etmeyecek misin?

— Tabii ki edemem. Ben Polly Teyzeme aidim.

Adam aniden dehşetle Pollyanna'ya döndü.

— Teyzenin olmadan önce annenendin Pollyanna, dedi. Seneler önce de ben senin anneninin eliyle, kalbini istemiştim.

— Annemin mi?

— Evet, öyle. Bunları sana anlatmayacaktım fakat... Önemi yok, belki her şeyi söylemekle daha doğru bir iş yapmış oldum.

Bay Pendleton'ın rengi bembeyaz olmuştu. Zor konuşabiliyordu. Pollyanna, gözleri korkudan büyümüş, ağzı açılmış, hiç hareket etmeden ona öylece bakıyordu.

Sonra John Pendleton anlatmaya başladı:

— Ben senin anneni seviyordum fakat o beni hiç sevedemedi. Bir süre sonra da babanla evlenip uzaklara gitti. Onu ne kadar sevdiğimi,

kendisini iyice kaybetmeden önce anlayamamıştım. Annen gittikten sonra dünyam büsbütün karardı, işte böyle yıllardan beri asık suratlı, sert, kimseyi sevmeyen, kimsenin sevmediği berbat bir ihtiyar olarak sürüklenip gidiyordum. Daha altmışıma bile basmadığım halde hayatımdan çoktan bıkmıştım. Sonra günün birinde o çok sevdiğin billur taneciklerinden biri gibi sen hayatıma girdin yavrum. Benim o harap, karanlık dünyamı kendine özgü rengarenk renklendirdin. Bir süre sonra senin kim olduğunu öğrenmiştim, işte o yüzden seni bir daha hiç görmek istemedim. Annenin ne olursa olsun bana hatırlatılmasını istemiyordum. Ama şimdi fikrim değişti. Seni hep yanımda istiyordum. Gelecek misin Pollyanna?

— Gelirdim fakat Bay Pendleton, Polly Teyzem var...

Küçük kızın gözleri dolmuştu. John Pendleton dayanamayarak bağırdı:

— Sen olmayınca mutlu olabileceğimi mi düşünüyorsun, Pollyanna? Durumum ne olacak? Seninle görüşmeye başladığım günden bu yana ben de yaşadığım farkına varmaya başladım. Benim küçük kızım olarak yanımda kalsaydın, her şey beni sevindirirdi. Seni de her zaman mutlu etmeye çalışırdım. Gerçekleşmemiş hiçbir isteğim kalmazdı, paramı da son kuruşuna kadar seni mutlu etmek uğruna harcardım.

Pollyanna şaşkın şaşkın:

— Ah, Bay Pendleton, kendiniz için biriktirdiğiniz paraları harcamanıza müsaade eder miydiniz sanıyorsunuz.

John Pendleton'ın yüz ifadesindeki öfke dalgaları dağıldı, bir şeyler konuşmak istedi fakat, Pollyanna konuşmasını henüz bitirmemişti:

— Özellikle, sizin gibi zengin bir insan mutlu olmak için başkalarından yardım istemek zorunda kalır mı? Çevrenizdekilere bir sürü öteberi dağıtarak onları o kadar çok mutlu ediyorsunuz ki, bu arada sizin onlardan daha çok mutlu olmanızda daha doğal bir şey olamaz.

Bayan Snow'a, bana verdiğiniz billurları bir düşünün. Ya Nancy'ye doğum gününde gönderdiğiniz o altın parçası? Sonra...

John Pendleton:

— Evet, şimdi onları bir kenara bırak! diye kızın sözünü kesti.

Sert bir sesle:

— Verilenler önemli şeyler değildi. Fakat şundan emin ol ben kime ne vermişsem bunu senin için yapmışımdır. Onları sen verdin, ben değil.

Küçük kızın bunları kabul etmediğini belli etmek için başını salladığını görünce:

— Evet, evet, sen verdin diye üsteledi, işte bu da sana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu gösteriyor yavrum. Ses tonunu burada yumuşattı:

— Benim de mutluluk oyununu oynamamı istiyorsan, kesinlikle buraya yerleşmen gerekiyor. Burada bu oyunu seninle beraber oynayabiliriz.

Pollyanna durgun durgun başını salladı. Kaşlarını çatmış, alını kırışmıştı:

— Teyzem bana öyle büyük iyilikler yaptı ki! diye söze başladı.

Bay Pendleton onu tekrar sinirli bir şekilde susturdu. Yüzünde tekrar o eski huzursuz ifade belirmişti. Karşısındakine hiçbir hak tanımayan bu sabırsızlık Bay Pendleton'ın kişiliğinin bir parçası olmuş çıkmıştı. Teyzen elbette sana iyilik etmiştir, dedi. Fakat benim seni istediğimin yarısı kadar bile seni istemesi mümkün değil. Bundan kesinlikle emin olabilirsin.

— Ah, Bay Pendleton, teyzem bana sahip olduğu için kendini çok mutlu görüyor.

Pendleton'ın sabrı bitmişti, kızı susturdu.

— Teyzenin hiçbir şey için mutlu olmayacağına iddiaya girerim. Görevini yerine getirir, bunu biliyorum. Görevlerine çok bağlı bir kadındır. Onun görev merakının tadını zamanında ben de tatmışım. Şu son onbeş, yirmi senedir çok arkadaşlık etmiyoruz ama onu çok iyi tanıyorum. Zaten teyzeni herkes çok iyi tanır. Ne yazık ki teyzen mutlu olmasını bilen cinsten değil, Pollyanna. O nasıl sevineceğini bilemez. Benim yanımda oturman konusuna gelince; bir defa ona sor bakalım seni bana verecek mi? Ah, kızım seni ne kadar çok istiyorum tahmin edemezsin!

Küçük kız içini çekerek ayağa kalktı. Düşünceli düşünceli:

— Tamam, bir defa teyzeme soracağım, dedi. Sizin yanınızda kalmayı istemiyorum demek aklımdan bile geçmedi tabii ki, Bay Pendleton. Sadece... Konuşmasını bitirmeden sustu. Bir dakika sonra yeniden konuştu:

— Tanrı'ya şükür ki dün teyzeme bundan bahsetmedim. Yoksa o da yanlış düşüncelere kapılacaktı.

Bay Pendleton gülümsedi.

— Evet, haklısın, Pollyanna iyi ki dün ona bir şey anlatmadın.

— Ben doktorun dışında kimseye bir şey söylemedim. Doktor da önemli, değil mi?

John Pendleton başını kaldırdı.

— Doktora mı? İnşallah doktor dediğin Doktor Chilton değildir...

— Ta kendisi. Beni görmek istediğinizi söylemek için bana uğradığı zaman söyledim.

John Pendleton başını gene doğrulttu: "Of, aman!" diye mırıldandı. Sonra merakla sordu:

— Peki, Doktor Chilton ne dedi?

Pollyanna kaşlarını çatıp biraz düşündükten sonra:

— Hatırlamıyorum, şey... Sanırım beni gerçekten neden görmek istediğinizi şimdi daha iyi anladığınızı söylemişti.

— Öyle mi? demek öyle.

Bay Pendleton tuhaf bir şekilde güldü. Küçük kız onun niçin böyle güldüğünü bir türlü anlam verememişti... Uzun süre bunu merak etti durdu.

XXI

JIMMY BEAN'İN YUVASI OLDU

Küçük kız, John Pendleton'ın evinden çıktıktan sonra hızlı hızlı bayır aşağı inerken gökyüzünde yağmur habercisi siyah bulutlar bir araya gelmeye başlamıştı. Sağnak yağmur boşanacaktı.

Küçük kız yolda eline bir şemsiye alarak kendisini karşılamaya gelen Nancy'e rastladı. Nancy ile Pollyanna karşılaştığı sırada rüzgâr şiddetlenmiş, bulutların biçimi değişmiş, yağmur olasılığı azalmıştı.

Nancy korkulu gözlerle, gökyüzünü incelerken:

— Doğru tahmin ediyorsam, bulutlar güneye doğru kayıyor, dedi. Ben böyle olacağını anlamıştım fakat Bayan Polly gene de şemsiyeyi yolladı. Teyzen seni bayağı merak etti de.

Pollyanna dalgın bir şekilde bulutları seyrederek:

— Ya, öyle mi? diye mırıldandı.

Hizmetçi kız ısrar etti:

— Ne söylediğimi anlamadın galiba Pollyanna. Teyzen seni çok merak etti, dedim.

Küçük kız aniden teyzesine yakında çok önemli bir soru sorması gerektiğini anımsamıştı.

— Ya? diye mırıldandı. Vah, vah! Teyzemi üzme istemezdim.

Nancy:

— Ben mutlu oldum buna, diyerek Pollyanna'yı şaşırttı.

— Mutlu mu oldun? Polly Teyze beni merak etti diye mi? Aman, Nancy! Mutluluk oyunu böyle oynanmaz ki. İnsan hiçbir zaman böyle şeyler için mutlu olmamalı.

Nancy ciddi ciddi:

— Sözlerimin oyunla alakası yok, dedi. Ben onu hiç aklıma bile getirmemişim. Sadece, teyzenin senin için meraklanmasının ne anlama geldiğini bilmiyorsun sanırım, Küçükhanım.

— Niye bilmeyecektim, Nancy? Merak etmek demek bir bakıma da telaşlanmak demektir. Peki, daha başka anlama geliyor mu?

Nancy başını salladı:

— Tamam o zaman, ne anlama geldiğini ben sana söyleyeyim. Bunun anlamı şu: Hanımefendi en nihayetinde insanlara yaklaşıyor. Sadece sorumluluğunu yapmak derdiyle değil, değişik meselelerden dolayı da insanlara yaklaşıyor.

Pollyanna çok kötü bozulmuştu.

— İyi de, Nancy... diye ısrarla söylendi. Sen ne söylersen söyle de, Polly Teyze her zaman sadece sorumluluğunu yerine getirmeyi düşünür. Sorumluluklarına bağlı bir insandır.

Pollyanna farkında olmadan az önce John Pendleton'ın konuşmasını tekrarlamıştı.

Nancy güldü:

— Haklısın Küçükhanım, dedi. Teyzen hakikaten sorumluluğunu her zaman yerine getirmiştir. Fakat, sen geldiğinden bu yana çok fazla değişti.

Küçük kızın bakışları garipleşti, sıkıntıyla kaşlarını çattı:

— Evet, Nancy ben de sana bunu soracaktım, diye içini çekti. Acaba Polly Teyze benim onunla birlikte yaşamamdan hoşlanıyor mu dersin? Acaba... acaba... Şey, artık onun yanında yaşamasaydım bunu dikkate alarak üzülür müydü?

Nancy küçük kızın yüzüne dikkatle baktı. Pollyanna'nın bu soruyu sormasını uzun zamandan beri bekliyordu. Bir yandan da kim-senin kalbini kırmadan bu soruya nasıl karşılık vereceğini düşünmüş, bir çare bulamamıştı. Şu var ki şemsiye yollama olayı Nancy'yi umutlandırmıştı. Şimdi de Pollyanna'nın sorusuna büyük bir istekle karşılık vermeye hazırlanıyordu. Bu, sevgi yoksunu zavallı yavrucağı, mutlu edecek bir cevap vermesi de çok kolay olacaktı.

— Bu da laf mı şimdi. Bunları nasıl düşünebiliyorsun Pollyanna! Gökyüzünde bir kaç bulut gördü diye benim elime şemsiye tutuşturup buralara göndermesi duygularını açıklamaya yetmiyor mu? Seni istediğin güzel odaya yerleştirmek için eşyani alt kata taşıttırmadı mı? Sen de biliyorsun, ilk zamanlar nasıl nefret ediyordu!

Hizmetçi kız, iyi bir zamanlama yaparak, öksürük gerekçesiyle konuşmayı yarım bıraktı. Çok büyük bir tehlike atlatmıştı. Geçmişteki olaylarla Pollyanna'yı üzmenin hiç anlamı yoktu doğrusu. Nancy konuşmasına devam ederken hızlı hızlı konuştu:

— Sadece bunlar değil tabii ki; kedi, köpek konusu benimle konuşmasındaki değişiklik, daha daha bunlara benzer birçok küçük değişiklik senin onu nasıl değiştirdiğini gösteriyor. Nancy bir an duraklar gibi oldu, sonra hemen arkasından ekledi:

— Ah, şayet buradan gidecek olursan, seni kim bilir nasıl arayacaktır Küçükhanımcığım!

Hizmetçi kız bu konuşmayı yaptığı sırada Pollyanna'nın yüzünün sonsuz bir mutlulukla aydınlanacağını hiç tahmin etmemişti. Onun mutluluktan hop hop hoplamaya başladığını görünce şaşırıldı.

Küçük kız:

— Ah, Nancy! Tahmin edemezsin, teyzemin beni istemesine ne kadar mutlu oldum!

Küçük kız tek başına odasına girerken:

— Artık teyzemi yalnız bırakabilir miyim hiç! diye düşündü. Ben onunla birlikte yaşamayı hep istiyordum fakat, önemli olan onun da beni istemesiydi.

Pollyanna, cevabını Bay Pendleton'a açıklamanın zor olacağını biliyordu, bundan da çok korkuyordu. John Pendleton'ı çok seviyordu, adamcağızın üzülmesine yol açacağını düşündükçe endişeleniyordu. Hele adamcağızın onunla yakından ilgilendiğini, her derdine çare aradığını hatırladıkça üzüntüden büsbütün şaşkına dönüyordu. Aynı zamanda zavallının yıllar yılı mutsuz yaşamış olmasına da üzülüyordu. Hele bütün bunlara annesinin yol açmış olması da onun için ayrı bir dertti. John Pendleton iyileşip ayağa kalktıktan sonra eski yalnızlığa gömülmesi gerçekten çok acıydı.

Küçük kızın bunlar aklına geldikçe içi kan ağlıyordu. "Ah, Bay Pendleton'um yanında kalacak birisi bulunabilseydi! Bu öyle bir kimse olmalıydı ki..."

Pollyanna'nın aniden kafasında şimşek çaktı. Mutluluktan bağırdı. Sonra, bir dakika bile kaybetmeden, Bay Pendleton'ın evinin yolunu tuttu.

Kısa süre sonra kendini o büyük loş kütüphanede, John Pendleton'ın yanında buluverdi. Köpek de sahibinin ayaklarının dibindeydi. John Pendleton, tatlı bir sesle konuştu:

— Evet, Pollyanna, hayatımın kalan kısmını mutluluk oyunu oynayarak mı geçireceğim?

Pollyanna:

— Evet! dedi. Bu oyunun size en çok mutluluk verecek şeklini araştırdım, buldum.

John Pendleton:

— Mutluluk oyununu seninle birlikte mi oynayacağız? diye sordu. Ağzının iki yanında çizgiler belirmişti.

Pollyanna kekeledi:

— Hayır... Fakat...

— Pollyanna, bana hayır demeyeceksin.

— Bunu demek zorundayım Bay Pendleton. İnanın bana... Polly Teyze...

— Teyzen senin benimle yaşamayı kabul etmedi mi, Pollyanna?

Küçük kız, başını diğer tarafa çevirmişti. Sevgili dostunun incinmiş bakışlarını görmek istemiyordu.

— Demek, teyzene sormadın bile...

— Evet efendim, inanın bana sormadım fakat öğrendim. Polly Teyze benden ayrılmak istemiyor. Ben de onunla kalmak istiyorum. Pollyanna bur arada biraz daha cesaretini topladı. Teyzemin bana ne kadar çok iyilik yaptığını bilemezsiniz. Şu anda gördüğüm kadarıyla, teyzem yavaş yavaş bazı olaylardan mutlu olmayı öğrenmeye başlıyor. Önceden böyle davranışları yoktu. Siz de söylemişsiniz ya. Ah, Bay Pendleton, size anlattığım gibi artık Polly Teyze' mi bırakamam.

Uzun süre sessizlik oldu. Şöminede yanan odunların çıtırtısı bu sessizliği bozuyordu. En sonunda Bay Pendleton konuştu:

— Haklısın Pollyanna. Gerçekten, artık teyzenden ayıramazsın. Bir daha da senden böyle bir şey istemeyeceğim.

Pollyanna:

— Projemin kalan bölümünü bilmiyorsunuz diye, cesaret verici bir sesle konuştu. Sizin için iyi bir şey yapmak da mümkün. Bunu yapabilirsem çok mutlu olacaksınız.

— Hayır Pollyanna, beni hiçbir şey mutlu edemez. Boşuna uğraşma. Benden geçti.

— Hayır! Hayır! efendim, boşu boşuna karamsarlığa kapılmayın. Sizi mutlu edecek şeyin ne olduğunu daha önce bana söylemişsiniz. Hatırlıyor musunuz, bir evi yuva yapmak için bir kadının eliyle, kalbine ya da bir çocuğun varlığına ihtiyaç olduğunu söylemişsiniz. Ben size bir çocuğun varlığını kazandırabilirim. Bu ufaklık ben değilim fakat, bir başkası eksikliğimi size hissettirmeyecek.

Çok sinirli, öfkeli bir ses:

— Senden başkası beni hiç mutlu edebilir mi? diye inatla söylendi.

— Konuyu anlayınca o çocuğu yanınıza almak isteyeceksiniz. Siz o kadar yumuşak kalpli, iyi bir insansınız ki beni kırmaya gönlünüz razı gelmeyecektir. Bir kere şu billurları, altınları, yabancılar için sakladığınız o paraları düşünün, sonra da...

Adam deliye dönmüş gibi:

— Pollyanna! Bak sana son kez söylüyorum. Bu saçmalıkları artık bırakacaksın! Bundan önce de sana kaç defa derdimi anlatmaya çalıştım. Başkalarına para falan vermek gibi bir niyetim yok, anlaşıldı mı?

Bay Pendleton Pollyanna'nın bu sözlere çok üzüleceğini, gözlerinde üzgün bakışların belireceğini düşünmüş, buna kendini hazırlamıştı. Onun için, başını kaldırıp Pollyanna'ya bakınca şaşırıldı kaldı. Küçük kızın gözlerinde umut kırıklığına, üzüntüye benzer en küçük bir işaret yoktu. Tam tersine, kızın gözleri büyük bir sevinçle parlıyordu.

— Oh, oh! diye, ellerini çırparak bağırды, o kadar çok mutluyum ki! Yabancı çocuklara yardım etmeyi aklınızdan geçirmemenize çok sevindim. Buna sevinmemek elde mi? Bu durumda, Jimmy Bean'i kabul edebilirsiniz. Evet, eminim ki onu yanınıza alacaksınız.

— Kimi yanıma alacağım, kimi?

— Jimmy Bean'i. Evinizi neşeye boğacak çocuk işte o. Biliyor musunuz, Jimmy de buna çok sevinecek. Geçen hafta Yardımseverler Derneği üyelerinden hiçbirinin onu yanına almak istemediğini öğrendiği zaman çok üzülmüştü. Bu olanları duyarsa, Tanrı bilir nasıl mutlu olacak!

Bay Pendleton ters ters konuştu:

— Mutlu mu olacak? Ben mutlu olmayacağım ki Pollyanna. Bu senin düşündüğün saçmalığın, deliliğin ta kendisi!

— Of Bay Pendleton, yani onu istemediğinizi söylemek istemiyorsunuz değil mi?

— Tabii ki onu söylemek istiyorum.

Pollyanna:

— Fakat o sizin için eşsiz bir neşe kaynağı olacaktı, diye adamı kandırmaya çalıştı. Jimmy gelseydi, hiç yalnız kalmazdınız.

Bu konuşmayı yaparken dokunsalar ağlayacak gibi görünüyordu.

Bay Pendleton:

— Söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum fakat ben yalnız yaşamayı daha çok seviyorum, dedi.

Pollyanna işte o zaman Nancy'nin söylediği sözleri hatırladı. Hizmetçi kız Bay Pendleton'ın çok gizemli bir adam olduğunu, evinin gizli bir yerinde çok kıymetli şeyler sakladığını hatırlamıştı.

Pollyanna üzgün bir hâlde başını sallayarak:

— Evinizin gizli bir yerinde sakladığınız gizemli şeyleri iyi kalpli oğlan çocuğundan üstün tutuyorsunuz, dedi. Bence gerçek çocuk diğerlerinden daha yararlıdır.

— Gizemli şeyler mi dedin?

— Evet. Nancy söyledi. Dolaplarınızdan birinde saklıyormuşsunuz.

Bay Pendleton birden kafasını arkaya atarak içten bir şekilde kahkahalarla gülmeye başladı. Pollyanna bunu görünce ağlamaya başladı. Sinirleri bozulmuştu. Kızın ağlaması John Pendleton'ın kahkahalarının kesilmesine yetmişti. Aniden o eski görüntüsüne dönüvermişti.

— Pollyanna, dedi. Hakikaten çok doğru söylüyorsun. Fakat sebebini bilmiyorum, kimi insan hayatında değişiklik yapmaktansa sırlarıyla baş başa yaşamayı daha doğru bulur. Ben de öyle düşünüyorum. Pollyanna, hadi bana şu iyi kalpli küçük oğlanı biraz anlat.

Küçük kız bunun üzerine Jimmy Bean'i anlattı. Oda da hava, adamakıllı yumuşamıştı. Buna ya John Pendleton'ın kahkahaları ya da Pollyanna'nın azimli minik dilinden acıklı hikâye sebep olmuştu.

Pollyanna akşama eve dönerken John Pendleton bir dahaki cumartesi gelirken, Jimmy Bean'i de getirmesini tembih etmişti. Aslında bu, küçük kız için büyük bir başarıydı.

Pollyanna yaşlı dostundan ayrılırken:

— Çok mutluyum, dedi. Jimmy Bean'i de görür görmez seveceğinize eminim. Başkaları gibi Jimmy'nin de bir evi, onu seven yakınları olmasını o kadar çok istiyorum ki!

Küçük kız bir gün Bayan Snow'nun isteği üzerine, Dr. Chilton'ın kliniğine gitti. Bayan Snow için bir ilaç soracaktı. Dr. Chilton'ı yakından tanırdı fakat kliniğine ilk kez geliyordu.

Pollyanna, içeri girer girmez:

— Evinize hiç gelmemiştim, diyerek etrafına dikkatli bir şekilde inceledi. Burası sizin eviniz, değil mi?

Doktor önündeki kâğıda bir şeyler yazarken:

— Eh, bu küçücük yere ev denebilirse evet, dedi. Fakat, bunlara oda derler Pollyanna, ev değil.

Pollyanna çok bilmiş bir şekilde başını salladı. Gözlerinde zeki bakışlar belirmişti. Biliyorum, dedi. Bir evin ev olması için bir kadının eliyle, kalbine ya da bir çocuğun varlığına ihtiyaç vardır.

Doktor, aniden küçük kızdan tarafa döndü:

— Ya, Öyle mi?

— Evet. Bunları Bay Pendleton söyledi. Doktor Chilton kim bilir, belki de Jimmy Bean’i yanınıza alırsınız... Bay Pendleton almak istemezse yani.

Dr. Chilton zorla gülümsedi. Sonra, lafı değiştirmek için:

— Demek, Bay Pendleton’a göre evi ev yapan bir kadının eliyle, kalbi ya da bir çocuğun varlığıymış, öyle mi?

— Evet. Evinin sadece kuru bir bina olduğunu söylüyor. Siz neden istemiyorsunuz?

Dr. Chilton tekrar yazmaya başlamıştı:

— İstemediğim şey nedir? diye sordu.

— Bir kadının eliyle, kalbini neden istemiyorsunuz? Ah, bakın az kalsın unutacaktım! Oysa bunu size kesinlikle söylemem gerekiyor.

Pollyanna’nın yüzü aniden kızarmıştı. Sesi pek titrek çıktı:

— Bay Pendleton’ın seneler önce sevdiği kadın Polly Teyze değilmiş. Onun için, Bay Pendleton ile birlikte yaşayamayacağız. Orada yaşayacağız, diye söylemiştim size ama yanılmışım, inşallah bunu başka kimseye söylememişsinizdir.

Pollyanna sözlerini heyecanla bitirmişti.

Doktor tuhaf bir sesle:

— Hayır Pollyanna, dedi. Hiç kimseye anlatmadım.

Pollyanna rahatlamıştı.

— İyi o zaman çünkü; yalnız size anlatmış olduğum halde Bay Pendleton bunu duyunca üzüldü ve garipleşti.

Doktor

— Öyle mi? diye sordu.

— Evet. Gerçekte olmayan söylentiye başkalarının duymasını tabii ki istememiştir. Peki, siz neden bir kadının eliyle, kalbine sahip olmak istemiyorsunuz, Doktor Chilton?

Kısa bir süren sessizlik oldu. Sonra, doktor çok üzgün bir sesle konuştu:

— O bahsettiğin şeylere sahip olmak sanıldığı kadar kolay değildir de ondan, yavrum.

— Ama siz isteseydiniz kesinlikle sahip olurdunuz sanırım.

Doktor, bu sözleri fazla beğenmişti.

— Teşekkür ederim, övgün için dedi. Fakat maalesef, büyük ablaların bazıları senin gibi düşünemiyorlar... Ya da, böyle düşündükleri halde, bunu belli etmemeyi doğru buluyorlar.

Pollyanna tekrar suratını astı. Sonra gözleri aniden şaşkınlıkla büyüdü. Ah, Doktor Chilton, dedi. Sakın siz de bir zamanlar bir kadının eliyle, kalbine sahip çıkmaya çalıştığınız halde bunu başaramadığınızı söylemeyin!

Doktor aniden ayağa kalktı:

— Hayır, Pollyanna, dedi. Şimdi bunları bir tarafa bırak. Başkalarının dertleri ile kendini üzme. Artık Bayan Snow'nun yanına dönmelisin. İstedığı ilacın adını, nasıl kullanılacağını kâğıda yazdım. Şimdi söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Pollyanna:

— Hayır efendim... Yok efendim, dedi. Kapıya doğru yürümeye başladı.

Koridordayken aniden yüzü aydınlanıverdi. Başını arkaya çevirip içeriye seslendi:

— Şuna çok seviniyorum, bir zamanlar çok uğraşarak kazanmadığınız kadın kalbiyle, eli, annemin kalbiyle eli değildi. Hadi hoşçakalın, Doktor Chilton.

ELEANOR H. PORTER

XXII

POLLYANNA'YA OTOMOBİL ÇARPTI!

Otomobil kazası ekimin son günü oldu. Küçük kız okuldan hızlı hızlı eve dönerken karşıdan karşıya geçtiği sırada, bundan sonra olanları hiç kimse öğrenemedi. Kazanın sebebini kimse bilmiyordu. Suçlu da ortada yoktu. Pollyanna o çok sevdiği odaya o gün saat beşte, baygın, ayakları tutmaz bir halde, kucakta getirilmişti. Korkudan, üzüntüden yüzü bembeyaz kesilmiş Polly Teyze ile durmadan bağıarak ağlayan Nancy onu hemen yavaşça yatağına yatırdılar. Hemen Dr. Warren'i çağırdılar. Adamcağız arabasına atlayıp geldi.

Doktor kızın odasına girdikten sonra Nancy aşığıya, bahçeye inmiş, Tom Baba'ya ağlaya ağlaya anlatmaya başlamıştı:

— Ah, Tom Baba, Hanımın yüzünü görmeliydin! Böyle üzülmesinde kesinlikle sorumluluk duygusundan daha başka duyguların da yeri vardır, çünkü; insan yalnız sorumluluğunu yerine getirirken ne elleri titrer, ne de ölümü getiren melekleri kovmak ister gibi tavırlar takınır. Hayır, kesinlikle sorumluluk duygusundan ibaret olamaz.

Yaşlı adam titrek bir sesle sordu:

— Pollyanna'nın bacakları çok kötümü incinmiş?

Nancy tekrar ağladı.

— Kimse tam olarak bir şey bilmiyor ki. Kızcağız hiç kıpırdamadan öylece yatıyor. Ölmüş bile olabilir. Fakat, Bayan Polly onun ölmediğini söyledi. Doğrudur, sanırım çünkü; kadıncağız yeğenin soluk alışıyla kalbini öyle dikkatli dinliyor ki yanılması bence mümkün değil.

Tom Babanın yüzü üzüntüyle doldu.

— O arabanın çocuğa ne yaptığını söylemeyecek misin?

— Biçarenin üzerinden geçtiğini düşünmek bile insanı çileden çıkartıyor. Esasen oldum olası o pis kokulu gürlütücü şeyleri hiç sevmezdim.”

— Fakat, çocuğun neresi incinmiş onu söylemedin, Nancy.

Nancy inledi:

— Ben de bilmiyorum... Bilmiyorum. Kafasında ufak bir yara var ama Bayan Poliy'e bakarsanız bunun o kadar önemi yokmuş. Asıl bedeninin içinde bir yaranın bulunmasından korkuyorlarmış.”

— Tanrı o uğursuz otomobilin canını alsın!

Nancy, sabırsızlıkla ellerini iki yana salladı:

— Doktor gidene kadar nasıl dayanacağım bilemem. Keşke bugün çok çamaşır olsaydı da onları yıkamakla oyalansaydım.

Hizmetçi kız ağlaya ağlaya içeri girdi. Doktor gittikten sonra da Tom Baba'ya Pollyanna'nın durumu hakkında bilgi veremedi. Doktor, çocuğun vücudunda kırık bulamamıştı ama gene de hastanın odasından çıkarken çok endişeli bir hal de başını sallamış, sorunu sadece zamanın halledebileceğini söylemişti.

Bayan Polly'nin yüzü, doktor gittikten sonra daha da beyazlaşmıştı. Pollyanna ise, baygınlığı yeni geçmiş, sakın sakın yatıyordu. Tecrübeli bir hastabakıcıya da haber gönderilmişti. Akşama gelecek, küçük kızın bakımıyla ilgilenecekti.

Evet Nancy'nin bildiklerinin hepsi bu kadardı. Tom Baba'ya hepsini anlattıktan sonra, gene hıçkıra hıçkıra ağlayarak, mutfağa döndü.

Ertesi gün öğleden sonra Pollyanna gözlerini açtı, bulunduğu yeri hatırlamaya çalıştı.

— O! Polly Teyze, ne oldu? diye bağırdı.

— Şimdi gündüz değil mi? Ben neden yatıyorum?

Kalkmak için için büyük bir gayret gösterdi, canı acıdı, inleyerek gene arka üstü yatağına düştü. Teyzesi, alçak sesle, ağır ağır:

— Hayır yavrucuğum, diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Ben senin yerinde olsam, bir müddet daha yerimden kalkmaya çalışmazdım.

— Peki ama bana ne oldu? Neden yerimden kalkamıyorum?

Bayan Polly kederli bakışlarını pencerenin önünde durmakta olan beyaz bereli genç kadına çevirdi. Sessizce ondan yardım istiyor gibiydi. Hastabakıcı kadın başını sallayarak:

— Her şeyi söyleyin, dedi.

Polly Teyze, boğazına tıkanan bir yumruyu gidermeye çalışırken anlattı:

— Dün akşam sana otomobil çarptı ama önemli değil. Teyzeciğim şimdi senin rahat etmeni, mışıl mışıl uyumanı istiyorum.

— Otomobil mi çarptı, doğru koşmuştum. Küçük kız bunları söylerken dalgın dalgın elini alınına götürmüştü. A! başım sarılıymış, dedi. Hem de acıyor.

— Evet, yavrum ama onun da önemli değil. Sen şimdi güzelce uyu bakalım.

— Kendimi o kadar tuhaf hissediyorum ki tahmin bile edemezsiniz. Ya bacaklarım? Çok garip! Bacaklarım var mı, yok mu, bir türlü anlayamıyorum.

Bu sırada hastabakıcı:

— Müsaade ederseniz onunla ben konuşayım, diye hastanın yanına koştu.

— Kendimi tanıtayım. Benim ismim Hunt. Teyzenizle beraber sizi iyileştirmeye çalışacağım, başlangıç olarak şu beyaz hapları yutmanızı rica edeceğim.

Küçük kızın gözlerinde vahşi bir bakış belirdi.

— Bana bakılmasını istemiyorum, dedi. Uzun bir süre bakılmaya ihtiyacım olmayacak sanırım. Hem yatağımdan kalkmam da gerekiyor. Biliyorsunuz, okula gidiyorum... Yoksa yarın okula gidemeyecek miyim?

Hastabakıcı güldü:

— Okula gitmek mi? Sanırım sizi o kadar çabuk bırakmayacağım, Bayan Pollyanna. Siz şimdi şu hapları yutun da bakalım ne olacak.

Pollyanna üzülmüştü. Her şeye rağmen "Peki" dedi. Sonra:

— Fakat, sonra ki gün kesinlikle okula gitmem gerekiyor. Çünkü; sınavlarımız başlıyor.

XXIII

YARALANDIĐINA NİÇİN SEVİNİYOR?

Pollyanna birkaç gün okula gidemedi. Ara sıra kısa bir süre için akli başına gelirse birkaç soru soruyordu fakat, daha bir şeyin farkında olmadığı için aldığı cevaplara bir anlam veremiyordu.

Böylelikle, aradan bir hafta geçti, olup bitenlerden habersiz, yatağında hareket etmeden yattı, ilk haftanın sonunda ateşi düşmüş, vücudundaki ağrılar daha azalmış, hafızası da neredeyse tamamen yerine gelmişti.

O zaman Pollyanna'ya olanları başından başlayıp tekrar anlatmak gerekti.

Küçük kız hikâyeyi dinledikten sonra derin bir nefes aldı:

— O zaman sadece yaralanmışım. Öyleyse, hasta değilim. Çok mutlu oldum.

Teyzesi yatağın kenarında oturuyordu.

— Mutlu mu oldun, Pollyanna? diye sordu.

— Evet, Bayan Snow gibi hayatları boyunca yataklarından hiç çıkamadan yatan hastalardan olmaksansa, Bay Pendleton gibi bacağımanın kırılmasına seviniyorum. Biliyor musunuz, bacak kırıkları insanı ömrü boyunca yatakta yatmaya zorlayan hastalıklara benzemiyor. Kırılan bacak iyileşiyor.

Küçük kız gözlerini tavana dikmiş, sürekli konuşuyordu:

— Çiçek hastalığına yakalanmadığıma da seviniyorum. Çiçekbozuğu çilden de kötüdür, iyi ki boğmaca da olmamışım. Bir kere olmuştum, biliyorum. Çok kötü bir hastalıktır o. Hele kızıl, kızamık olmadığıma daha çok seviniyorum çünkü; bu hastalıklar başkalarına da geçer. O zaman odama girmenize de müsaade etmezlerdi.

Polly Teyze:

— Seni mutlu edecek ne çok şey varmış! diye söylendi.

Pollyanna tatlı tatlı tebessüm etti.

— Evet, şu tavandaki güzel renklere baktıkça beni mutlu edecek çok şey bulabilirim sanıyorum, iyi ki Bay Pendleton bana o billurları verdi. Beni mutlu edecek daha pek çok şey var. Sanırım en çok da yaralandığım için mutlu oluyorum.

— Pollyanna, o ne biçim söz?

Pollyanna tekrar tebessüm etti, sevinçten parlayan gözlerini teyzesine çevirdi.

— Yaralandığım için mutlu oluyorum çünkü o günden sonra bana kaç kez canım! dediniz. Halbuki önceden hiç böyle şeyler söylemezdim. Başkalarının bana canım demesi çok hoşuma gidiyor... Yani bana yakın olan insanların. Yardımseverler Derneği'ndekiler de bana bazen canım derlerdi, tabii ki bu da hiç de küçümsenecek bir şey değil fakat, sizin bana yakın bir kimse olmanız hepsinden güzel, hepsinden daha sevinç uyandırıcı bir şey. Ah, Tezceğim, bilemezsiniz sizin yakınım olduğunuz için o kadar çok mutlu oluyorum ki.

Hizmetçi kız o gün öğleden sonra, tamir takımlarını temizlemeye çalışan Tom Baba'nın yanına koştu:

— Tom Baba, tahmin et ne oldu! diye heyecanla konuştu. Hanımın yanında şu anda salonda kim var, tahmin et?

Yaşlı adam başını sallayarak:

— Bilmem? dedi.

— John Pendleton var!

— Hadi canım, dalga geçiyorsun!

— Hayır, dalga geçmiyorum. Düşünsene Tom Baba, Bay Pendleton'ın küçükhanımı ziyarete gelmesi hiç olacak iş mi?

Tom Baba, saf bir şekilde:

— İyi de, neden gelememiş yani, Nancy? diye sordu.

Nancy ahırın açık kapısından eve baktı, sonra bahçivana bir adım daha yaklaştı.

— Dinle beni, diye yeniden söze başladı. Seneler önce Bayan Polly'nin bir sevgilisi olduğunu söylemiştin ya, bazı gelişmelerden olayı çözdüm.

Adamcağız aniden başını, kaldırdı.

— Bay Pendleton'la Bayan Polly mi dedin?

— Evet fakat, ilk düşüncemde yanılmışım. Bay Pendleton'ın sevgilisi bizim zavallı Pollyanna'nın annesiymiş. Bu yüzden kızı yanına almak istemiş... Bayan Polly on sekiz yaşlarında bir dedikodu yüzünden Bay Pendleton ile arası açılmış ve senelerce konuşmamış.

Yaşlı adam başını salladı.

— Evet, anımsıyorum. Doğru hatırlıyorsam bu olay Jennle'nin o adamla gidişinden üç, dört yıl sonra olmuştu. Polly her şeyi biliyordu, Bay Pendleton'un haline çok üzülmüştü. O papaz kız kardeşini alıp uzaklara götürdü diye eniştesinden nefret etmiş, John Pendleton'a karşı da teselli etmek için iyi davranıyordu. Dedikodular çıktı. Bayan Polly için "John Pendleton'ın peşinden koşuyor", dediler.

Hizmetçi kız:

— Hiç Bayan Polly bir erkeğin peşinden koşar mı! diye güldü.

— Biliyorum, tabii ki koşmaz fakat, dedikodu işte... Kendi sevgilisiyle de arası açıldı. Tartıştılar. Ondan sonra da kendi kabuğuna çe-

kilip tek başına yaşamaya başladı. Tahmin ettiğim kadarıyla Bayan Polly' nin kalbi küsmüş.

Bay Pendleton tören salonuna girdikten az sonra, Bayan Polly'nin ayak seslerinin salona yaklaştığını duydu. Kadın içeri girerken de ayağa kalkmaya çalıştı ama Bayan Polly ona oturmasını işaret etti. Yüzünde ciddi, soğuk bir ifade vardı.

John Pendleton da kısaca:

— Pollyanna'yı merak ettim, dedi.

Bayan Polly:

— Durumunda bir değişiklik yok. Eksik olmayın, efendim. Ufak tefek önemsiz birkaç yara bere, belinde de bir incinme var. Kızın bel-den aşağısına felç gelmesine de bu incinmenin sebep olduğu düşünülüyor.

Adamcağız aniden yüksek sesle:

— Fakat, Pollyanna bu durumu nasıl karşılıyor?

— Ah, tabii ki biliyor! Hareket edemeyeceğini biliyor. Fakat, bu durumun bacaklarının kırık olmasından kaynaklandığını düşünüyor.

John Pendleton biraz kendine gelince:

— Pollyanna'ya benimle oturması için ne çok ısrar ettim, haberiniz var mı? diye sordu:

— Pollyanna mı? Sizinle mi yaşayacaktı?

— Evet, Pollyanna'yı çok seviyorum. Kanuni yollarla yanıma almak istiyordum. Yani, Pollyanna benim mirasçım olacaktı. Bu kadar çok sevmem de annesinin payı var tabii ki.

Yirmi beş senede biriken sevgimi tamamıyla Pollyanna'ya vermeye hazırdım. Maalesef benimle yaşamak istemedi!

— Neden?

— Sizden ayrılmak istemiyordu da ondan. Kendisine çok iyilik yapmışsınız. Bunun için sizin yanınızdan ayrılmak istemediğini, sizin de onu yanınızda görmekten mutlu olduğuna inandığını söyledi.

ELEANOR H. PORTER

XXIV

GÜNLER BEKLEYEREK GEÇİYOR

Polly Teyze bir gün sonra küçük kızı Newyork'tan gelen doktora hazırlamak için tatlı bir sesle:

— Pollyanna, kızım seni Doktor Warren'den başka bir doktorun daha muayene etmesini istiyoruz. Belki o doktor senin daha çabuk iyileşmeni sağlayabilir.

Küçük kızın yüzü değişti.

— Onun Doktor Chilton kadar tecrübeli ve bilgili olabileceğini sanmıyorum.

— Seninle aynı fikirde değilim.

— Fakat Teyzeciğim, Bay Pendleton'ın ayağına Doktor Chilton iyileştirdi. Ben onun da gelmesini isterdim, sizin için sakıncası çok yoksa.

Polly Teyze'nin yüzünü bir üzüntü sardı. Kısa bir süre hiç konuşmadı. Sonra tekrar kararlı bir şekilde konuştu:

— Yavrum benim için önemli bir sakınca var. Şimdi anlatamayacağım bir sebepten dolayı, Doktor Chilton'un gelmesini istemiyorum. Üstelik de... Canım, bana inan... Newyork'tan yarın gelecek

olan o büyük doktorla da bilgi ve tecrübe açısından kıyaslanamayacağı gerçek.

Konusu geçen doktor hasta olduğu gerekçesiyle telgraf çekti. Bunun üzerine küçük kız “artık diğerini çağırmak çok kolay!” diye düşünerek isteğini ilk fırsatta tekrarladı.

Bayan Polly, önceden yaptığı gibi bu defada kararlı bir şekilde başını sallayarak “Hayır yavrum, Doktor Chilton’ı çağırmamız mümkün değil; Pollyanna’yı mutlu etmek için her şeyi yapacağını, fakat Dr. Chilton’a olayından vazgeçmesini bir kez daha söyledi.

Nancy bir sabah, Tom’a:

— Gözümle görsem dahi inanmazdım, sen bile beni inandırmazdın. Gördüğün gibi Bayan Polly tüm zamanını zavallı kızcağızı mutlu etmek için çırpınarak geçiriyor. Pamukla Boncuk Küçükhanımı eğlendiriyorlar diye yatağının üstünde cirit atıyorlar. Öleceğini bilse bir hafta önce buna müsaade etmezdi. Geçen gün küçük kızın karşısında hasta bakıcıya saçlarını yaptırırken gördüm. Pollyanna hoşlandığı için saçları yapılı geziyor!

Bahçıvan:

— Fakat, önce de söylemiştim... Onun görüldüğü gibi yaşlı olmadığını, diye güldü.

Hizmetçi kız güldü.

— Doğru, şimdi eskisi gibi yaşlı kadın rolü yapmıyor. Tanrı aşkına, Tom Baba, söylesene, Hanımın sevgilisi kimdi? Ben bunu bir türlü öğrenemedim.

Tom baba tekrar güldü:

— Sorsan da kimse söyleyemez galiba. Durakladı, aniden hatırlamış gibi:

— Küçükhanım bugün nasıl acaba? diye sordu.

— Her zamanki gibi, durumunda kayda değer bir fark olmasa gerek... Ben öyle tahmin ediyorum. İnsan ona baktıkça içi yüreği sızlıyor. Biraz uyuyor, biraz konuşuyor, bazen gülüyor, güneşin doğup batmasından mutlu olduğunu söylüyor. Evet Pollyanna kesinlikle mutlu olacak bir şeyler buluyor.

— İyide zavalcılık oyunu teyzesine henüz öğretmemiş mi? Halbuki kiminle karşılaştıysa bu oyunu anlattığını tahmin ediyordum. Teyzesine öğretmemiş olmasını garipsedim doğrusu.

— Öğretmedi çünkü; Bayan Polly kızcağıza bu evde babasının ismini hiç söylememesini istemişti. Halbuki mutluluk oyunu babasının buluşuymuş. Oyunu teyzesine öğretmek için kesinlikle babasının ismini söylemek zorunda kalacaktı, bunun için Bayan Polly mutluluk oyununu öğrenemedi.

Tom amca yavaş yavaş başını salladı:

— Anladım, anladım... diye söylendi. Kız kardeşinin uzaklara gitmesinden de küçük kızın babasını sorumlu tuttuğu için bir daha eniştesini kesinlikle affetmedi. Neyse, o günler çok acı günlerdi.

Hizmetçi kız mutfağa dönerken:

— Hakikaten öyleymiş. Karmakarışık!

ELEANOR H. PORTER

XXV

POLLYANNA SAKAT MI KALACAK?

Gelmesi gereken günden tam bir hafta sonra Newyork'lu Dr. Mead, anca gelebildi. Gri gözleri, uzun boyu, geniş omuzları, neşeli hareketleri ile herkesin dikkatini üstünde toplayabilecek bir adamdı. Küçük kız onu görür görmez sevmişti. Bunu da doktora hemen söyleyiverdi. Konuşmasının sonuna da:

— Benim istediğim doktora da çok benziyorsunuz, diye ekledi. Doktor Chilton'ı istiyordum sürekli. Teyzem ise sizin gelmeniz konusunda ısrar ediyordu. Kırıklardan sizin daha iyi anladığınızı söyledi. Doktor Chilton'dan daha üstünmüşsünüz. Tezemin söyledikleri doğruysa buna sevinebilirim. Hakikaten kırık kemiklerden iyi anlıyor musunuz, Doktor Bey?

Doktorun yüzünde kızcağızın anlayamayacağı tarzda bir ifade belirdi.

— Bunu zamanla anlayacağız yavrum, diye söylerken yüzündeki acı dolu ifadeyi, küçük kız görmesin diye kafasını Dr. Warren'den tarafa çevirmişti.

Sonra ki olup bitenler odada ki herkes kendini sorumlu tuttu: Pamuk odasının kapısını itip içeri girmeseydi, kapı aralık kalmayacaktı... Pollyanna da teyzesinin sözlerini duymayacaktı. Fakat, kedinin odaya girmek istemesi her şeyi mahvetti.

Doktorlar, hastabakıcı ve Bayan Polly koridorda konuşuyorlardı. Pamuk miyavlayarak kapıyı itip girince Polly Teyzenin acı dolu sesi odada duyuldu:

— Mümkün değil Doktor... Bu olamaz! Çocuğumun bir daha yürüyemeyeceğini mi söylüyorsunuz?

O an ortalık karıştı. Pollyanna'nın deliler gibi:

— Polly Teyze! Polly Teyze! diye gücünün yettiği kadar bağırdığı duyuldu.

Sonra da Bayan Polly, kapının aralık olduğunu, konuşmaların içerden duyulduğunu anlayınca, hayatında ilk kez bir ölü gibi olduğu yere yığıldı. Hastabakıcı ağlayarak:

— Duydu! dedi, kapıya doğru tökezleyerek yürüdü.

Küçük kızın odasına hastabakıcı girdiği zaman kedinin miyavlayarak boş yere Pollyanna'nın dikkatini çekmeye uğraştığını gördü.

Pollyanna, hastabakıcıyı görür görmez:

— Tezemi istiyorum! Yalvarırım, gönderin onu bana! Hem de şimdi gelsin!

— Şimdi buraya gelemez, tatlım. Biraz sonra gelecek, sen ne istiyordun? Bana söyle.

Pollyanna:

— Tezemin söylediklerini siz de duyduunuz. Bu gerçek olamaz, asla! Ben bir daha yürüyemeyecekmişim. Bu mümkün mü hiç?

— Biliyorum, canım. Fakat, bütün doktorlar bazen yanılabilirler. Bunları düşünme, Tanrı aşkına, bırak bu düşünceleri!

Pollyanna çılgın gibi kollarını iki yana açtı.

— Bunu düşünmemek mümkün değil ki, dedi. Geriye bunu düşünmekten başka ne kaldı ki? Ah, Bayan Hunt ben okula, Bay Pendleton'a, Bayan Snow'a nasıl gideceğim?

Pollyanna bir süre hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Sonra aniden:

— Bayan Hunt, ben bir daha yürüyemezsem buna nasıl mutlu olabilirim, Tanrı aşkına söyler misiniz?

— Sonra düşünürüz. Önce bu ilacı al da dinlen. Bazen olayların ilk bakışta göründükleri kadar kötü olmadıkları sonradan anlaşılır.

— Aynı bu babamın bir sözüne benziyor, diyerek gözlerindeki yaşları silmeye çalıştı. O her zaman "beterin beteri var", diye söylerdi.

ELEANOR H. PORTER

XXVI

KÖTÜ GÜNLER

Küçük kız hakkındaki Dr. Mead'ın düşüncesini Bay Pendleton'a haber verme görevi Nancy'ye verildi. Polly Teyze verdiği sözü tam zamanında hatırlamış, kendisinin B. Pendleton'a bilgi vermesinin doğru olamayacağını düşündüğü için Nancy'ye görevlendirilmişti.

Nancy, John Pendleton'a gittiğinde gözlerinden okunan soruya çok kibar bir şekilde cevap verdi:

— Benim adım Nancy, dedi. Beni Bayan Polly gönderdi. Pollyanna hakkında haber vermeye geldim.

— Evet, sizi dinliyorum.

Hizmetçi kız, adamın bu sözlerinin altında ne büyük bir heyecanın gizlendiğini hemen anlamıştı.

— Haber hiç de iyi değil! diye ağladı.

— Ne demek istiyorsunuz?

Nancy başını eğdi:

— Doktor onun bir daha yürüyemeyeceğini söylüyor.

— Pollyanna bilmiyor, değil mi?

Nancy ağlayarak:

— Biliyor, efendim. Aslında işi büsbütün karıştıran da bu ya. Hep o kedinin yüzünden oldu. Hınzır kedi kapıyı iterek içeri girmiş. Küçükhanım da dışarıda konuşulanları duymuş.

John Pendleton:

— Vah zavallı yavrucak! diyerek içini çekti.

— Siz onun mutluluk oyununu bilmiyorsunuz.

— Biliyorum. Bana öğretmişti.

— Demek size de öğretmişti, öyle mi? Sanırım ki bunu herkese anlatmış. Halbuki şimdi kendisi bu oyunu oynayamıyor. Bunun için çok üzülüyor. Yürüyememenin mutlu olunacak hiçbir tarafını bulamadığını söyleyip duruyor. Hayatı boyunca yatan hastalara bunu söylemenin kolay olduğunu fakat yaşamı süresince yatacak hasta sizseniz bu işin görüldüğü kadar kolay olmadığını söyledi.

Nancy birdenbire sözünü kesti:

— Müsaade ederseniz gideyim artık, dedi. Jimmy Bean'ı gördüğünüzü söylemem mümkün değil değil mi, efendim? diye sordu.

Bay Pendleton acele acele:

— Çocuğu hiç görmedim. Nasıl söyleyebilirsiniz ki! dedi. Bu da nereden çıktı.?

— Şey, önemli değil fakat zavallı Küçükhanımın büyük dertlerinden biri de bu çocuk. Bir defa Jimmy'yi size getirmiş fakat, sanırım Jimmy o gün çok iyi değilmiş. Oğlanı size bir kez daha getirip onun ne harika bir şey olduğunu göstermek istemiş. Fakat, artık getiremeyecekmış... Çünkü o otomobil... O! Hoşçakalın.

Kısa bir sürede, Newyork'lu doktorun küçük kız için bir daha yürüyemeyecek dediğini bütün Bellingsville'de yaşayanlar duymuştu.

Her yerde herkes bunu konuşuyordu. Hele doktorun küçük kız hakkındaki sözlerine Nancy'nin mutluluk oyununu tekrar oynaya-

mamak konusundaki acıklı hikâyesi de eklenince halkın kederi bir defa daha arttı.

Her yaştan insan ziyaretine geliyordu. Bayan Polly yeğenin bu insanları tanıdığına asla inanamıyordu.

İlk olarak John Pendleton geldi. O gün koltuk değneksiz yürüye-bilmişti. İçeri girer girmez:

— Bu duruma ne kadar çok üzöldüğümü anlatmam mümkün değil. Acaba hiçbir şey yapılamaz mı?

Bayan Polly büyük bir üzüntüyle:

— Tabii ki yapılabilecek her şeyi yapıyoruz, dedi. Doktor Mead'in verdiği hareketleri Doktor Warren hepsini dikkatli bir şekilde yaptırıyor. Her şeye rağmen umutsuzmuş.

John Pendleton koltuğa otururken aniden ayağa kalktı.

— Pollyanna'ya bir müjdem var, dedi. Rica etsem kendisine Jimmy Bean'i gördüğümü, bundan sonra benim oğlum olacağını söyler misiniz? Pollyanna'nın mutlu olacağını bildiğim için Jimmy Bean'i kendime evlat ediniyorum.

Bayan Polly, birden aralarındaki soğukluğu unutup, heyecanla:

— Jimmy Bean'i evlat mı ediniyorsunuz? diye sordu.

Bay Pendleton kapıya doğru yürüyerek başını salladı.

— Evet. Tahmin ediyorum, Pollyanna buna pek sevinecektir. Onun sevineceğini tahmin ettiğimi de kendisine söylemeyi unutmazsınız değil mi?

Bayan Polly şaşkın bir tavırla yukarıya, Pollyanna'nın odasına çıktı, içeri girer girmez:

— Sana önemli bir şey söyleyeceğim. Az önce Bay Pendleton buradaydı. Jimmy Bean'i evlat edinecekmiş. Sana kesinlikle bu müjdeyi söylememi istedi çünkü; senin çok mutlu olacağına eminmiş.

Pollyanna aniden sevinç kıvılcımlarıyla tutuştu.

— Mutlu olacağımdan emin miymiş? Tabii ki çok mutlu oldum. Ah, Polly Teyze, bilemezsin Jimmy'ye bir yuva bulmayı o kadar çok istiyordum! Bay Pendleton'ın adına da bu işe ayrıca sevindim. Bay Pendleton bana bir evi ev yapanın ya bir kadın eliyle, kalbi; ya da bir çocuğun varlığı olduğunu söylemişti de... şimdi artık istediğine sahip oldu...

Küçük kız, teyzesinin bu konu ile alakalı soru sormasını istemediği için konuyu değiştirdi.

— Doktor Chilton da aynı fikirde, dedi. O da bir evi ancak bir kadının eliyle, kalbinin ya da bir çocuğun varlığının yuva yapabileceğine inanmış.

Bayan Polly yanıt vermedi. Gözleri pencerenin dışındaki bir noktaya takılmıştı. Pollyanna devam ediyordu:

— Doktor Chilton'a neden biriyle evlenerek odaları bir ev haline getirmediğini sordum.

— Peki, o sana ne söyledi?

Bayan Polly bu sorunun doğru olmadığını düşündüğü halde dayanamayıp sormuştu.

— Bir süre hiç konuşmadı. Sonra kısık sesle, "insanın onlara her istediği an sahip olamayacağını" anlattı. Bir kadının eliyle, kalbine sahip olabilmek için bütün dünyasını vermeyi çok istiyormuş. Teyzeciğim, neyin var?

Polly Teyze o anda acele ile camın önüne gitmişti, yüzü kızarmıştı.

— Bir şeyim yok canım, senin billurun yerini değiştirdim de.

XXVII

KÜÇÜK KIZ ÇOK MUTLU

Bir gün akşama doğru Bayan Snow'un kız Milly geldi. Kızcağz Harrington Köşkü'nü hiç görmemişti. Bayan Polly odaya girince, genç kız utançla kızardı:

— Pollyanna'yı sormaya geldim, dedi.

Polly Teyze yorgun bir sesle:

— İlgine teşekkür ederim, kızımın durumunda bir değişiklik yok aynı. Annen nasıl?

— Evet ben de bunu söylemek için geldim... Pollyanna'ya söylemenizi rica ediyorum. O zavallı kızın bir daha yürüyemeyecek olması çok acı bir şey! Anneme yaptığı iyilikleri unutmamız mümkün değil. Üstelik, anneme de öğrettiği mutluluk oyunu şimdi kendisi oynamıyormuş. Zavallı kızcağz...

Milly, konuşmayı bitirerek ayağa kalktı. Bayan Polly:

— Tabii ki iletirim, derken bu uzun konuşmayı aklında nasıl tutacağını düşünüyordu.

Günün birinde, genç dul Bayan Benton geldi. Polly Teyze daha önce onunla hiç konuşmamıştı ama, bu kadını pek iyi tanırdı. Genç

kadın, her zaman siyahlar giyerdi. Küçük kızı ziyarete geldiği gün elbisesinin üzerine açık mavi bir yaka takmıştı.

— Size bir şey söylesem bunu Pollyanna'ya iletebilir misiniz? diye sordu.

— Tabii ki, seve seve iletirim

Eliyle ipek yakasını göstererek:

— Lütfen kendisine yakayı taktığımı söyler misiniz? dedi. Küçük kız uzun süredir benim renkli yaka takmamı istiyordu. Bu yakayı takarsam Freddy'nin çok mutlu olacağını söylerdi. Biliyorsunuz, artık bana ancak Freddy kaldı. Ötekiler...

Kadıncağz konuşmasını bitirmeden hızlı hızlı yürüdü gitti.

O gün, bir dul kadın daha Pollyanna'yı sormaya geldi. Siyahlar giymiş bir kadındı bu. Bayan Polly onu hiç tanııyordu. Yeğeninini tanımamasına da çok şaşırıldı.

Kadın adının Bayan Tarbell olduğunu söyledikten sonra hemen:

— Siz beni tanııyorsunuz. Pollyanna için öyle değildi. Yaz süresince otelde kaldım. Sağlık için her gün uzun yürüyüşler yapıyordum, işte bu yürüyüşler esnasında yeğeninizi tanıdım. Yeğeninizin neşeyle parlayan yüzü, sevimli davranışları bana seneler önce kaybettiğim küçük kızımı hatırlatmıştı. Sanki ona yeniden kavuşmuş gibiyim. Bayan Tarbell artık çok mutluymuş diye söyler misiniz? Pollyanna bu sözleri anlar.

Kadın gittikten sonra Polly Teyze yukarıya, Pollyanna'nın odasına koştu.

— Pollyanna, dedi, Bayan Tarbell'i tanıyor musun?

— Evet. Zavalılık hasta, çok üzgün bir kadındır... Önceden beraber yürüyüşe çıkardık.

— Az önce buraya geldi. Sana bir mesaj söylememi istedi. Ne söylemek istediğini bana açıklamadı. Sadece, artık mutlu olduğunu sana söylememi rica etti.

Küçük kız ellerini çırpıtı:

— Hakikaten öyle mi söyledi? diye sordu. Aman, bu habere çok mutlu oldum.

— İyi de, kadın ne söylemek istedi?

— İşte bu bizim oyunumuzdur, Polly Teyze. Şey... Önemli bir şey değil... Konuşmam yasak olan bir sürü şeyden söz etmeden anlatamam.

Bayan Polly hemen mutfağa koştu. Kapıyı kapar kapamaz, sert bir sesle:

— Nancy! Sen biliyor musun neden herkes yeğenime oyununu oynadıklarını söylememi istiyorlar?

— Mutlu olmasını istiyorlar da o yüzden, bu bir oyundur. Pollyanna bu oyunu babasından öğrenmiş. Bir gün misyonerlerin sandığından bebek beklerken onun yerine bir çift küçük koltuk değneği çıkmış. Her çocuk gibi o da bunu görünce üzülüp ağlamaya başlamış tabii ki. Babası bunda ağlanacak bir şey olmadığını, koltuk değnekleri geldi diye mutlu olması gerektiğini anlatmış.

— Onlara sevinecek miymiş?

Nancy de Bayan Polly kadar heyecanlanmıştı.

— Tahmin bile edemezsiniz bu oyun insanın zekâsını geliştiriyor! dedi.

— Yeğeniniz benim ailemi de bu oyun sayesinde öyle büyük bir iyilik yaptı ki! Hatırlarsınız, iki kere onu bizim eve götürdüm. O, birçok şey için beni de mutlu etmişti.

Bayan Polly kekeleyerek:

— Peki... Tamam ama... Pollyanna şu ana kadar bu oyunu neden bana öğretmedi? diye söylendi. Sorduğum zaman da niçin anlaşılmaz bir hale soktu acaba?

Polly Teyze hemen yeğenin odasına gitti, sesinin titremesini önlemeye, çalışarak:

— Bugün seni ziyarete Bayan Payson geldi, onu tanıyor musun?

Küçük kız aniden soluverdi. Sonra Bayan Payson'ın hikâyesini anlatmaya devam etti:

— Bayan Payson bazen, fakir olmalarına karşın çok güzel kıyafetler giyiyor. Parmaklarında ki değerli yüzüklerden birini vererek yerine boşanma kâğıdı alacakmış. Boşanma kâğıdı nedir, Polly Teyze? Sanırım hoş bir şey değil. Çünkü Bayan Payson bunları anlatırken çok mutsuzdu. Boşanırsa, çocukları ile beraber uzaklara gideceğini, söyledi.

Polly Teyze telaşla:

— Fakat, onlar artık ayrılmayacaklarmış, birlikte yaşayacaklarmış yavrucuğum, dedi.

— İnanamıyorum çok sevindim! O zaman Bay Pendleton'ı görmeye giderken onları da... Ay!

Küçük kız yürüyemediğini unutmuş, acıyla inlemişti.

— Fakat, Teyzeciğim siz oyunu biliyormuş gibi konuşuyorsunuz. Gerçekten, biliyor musunuz bizim oyunu?

Bayan Polly mümkün olduğu kadar neşeli görünmeye çalışarak:

— Evet, yavrum, Nancy'den öğrendim. Gerçekten çok güzel bir oyun. Artık ben de seninle beraber oynayacağım.

— Ah, Teyzeciğim siz de mi oynayacaksınız? Ah, ne kadar sevindim! Her zaman bu oyunu en çok sizinle oynamak isterdim.

Pollyanna sevinçle ellerini çırdtı. Gözleri mutluluk ışıklarıyla parlayarak:

— Ne kadar... Mutluyum bilemezsin! diye bağırdı. Polly Teyze, bütün bu olanlardan sonra ben gerçekten bir şeye sevinebilirim. O da bir zamanlar yürüyebiliyor olmam. Öyle olmasaydı bu kadar insanla nasıl tanışabilirdim?

ELEANOR H. PORTER

XXVIII

POLLYANNA YÜRÜYEBİLİR!

Kış mevsiminin kısa günleri birer birer gelip geçti. Fakat, küçük kız için bu kadar çabuk geçmiyordu. Bu karanlık günler onun için çok acıydı. Böyle olmasına karşın her şeyi güzel tebessümleri ile karşılama konusunda kararlı görünüyordu.

John Pendleton bir cumartesi sabahı Doktor Chilton'u karşısında görünce çok şaşırıldı.

Doktor hemen:

— Bayan Polly Harrington ile aramızda geçenleri en iyi bilen tek insan sensin. Onun için buraya geldim.

John Pendleton ikisinin bir dönem birbirleriyle ilgilendiklerini biliyordu, fakat onbeş seneden beri de doktorla bu konu hakkın da hiç konuşmamıştı. “Evet” derken sesine meraklı bir ifade vermemeye de dikkat etti. Doktor sadece yapacağı önerinin nasıl karşılanacağını düşünüyordu. Bunun dışında hiçbir şey önemli değildi.

— Ben o kızı muayene etmek istiyorum.

— Peki, gidip göremez misin?

— Onbeş seneden bu yana o kapıdan içeri girmedim. Bilmediğin bir şey var. O evin hanımı o kapıdan içeri girmek istersem bunu bir özür kabul edeceğini, her şeyin eskisi gibi düzelmiş sayılacağını,

yani benimle evlenmeyi kabul etmeye hazır olacağını söylemişti. Muhtemelen onun beni çağıracağını düşünebilirsin fakat, ben buna hiç ihtimal vermiyorum.

— İyi ama birbirinize neden darılmıştınız?

Doktor bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. Bir taraftanda soruya cevap vermeye çalışıyordu.

— Sevgililer niçin kavga ederler? Bir hiç yüzünden. Saçma sapan birkaç söz bu acı sonucu doğurmuş olabilir. Şu anda o kavganın önemi yok, bana kalsa hiç olmamış sayacağım. Küçük kızı kesinlikle görmem gerekiyor. Bu bir ölüm kalım meselesi de olabilir. Pollyanna'yı yürüteceğime inanıyorum.

John Pendleton doğruldu:

— Evet, dedi. Acaba bunu Doktor Warren'in vasıtası ile bildiremez miyiz?

Doktor:

— Aynı fikirde değilim. Warren çok hassas bir adamdır. Kaza ilk olduğunda kızcağızı birlikte muayene etmemizi istemiş, Bayan Polly Harrington'a da bunu teklif etmiş. Pollyanna'nın teyzesinden aldığı sert karşılığı da o zaman bana ezile, büzüle anlatmıştı. Şimdi de bu isteğimi bildiği halde, aynı teklifi bir kez daha söylemeyi göze alamıyor.

John Pendleton:

— Birisi Bayan Polly'e anlatsa da..., dedi.

Doktor onun sözünü kesti:

— Kim anlatabilir?

John Pendleton acıyla inledi:

— Bilmiyorum...

Bahçede yabancı otları ayıklamaya çalışan Jimmy Bean, kendi kendine: "Ben biliyorum" diye fısıldadı. Koşmaya başladı.

XXIX

HABERİ ÇOCUKTAN AL

Nancy, hanımına kapıdan:

— Jimmy Bean geldi efendim. Sizi görmek istiyormuş, diye haber verdi.

Jimmy, Bayan Polly'yi görür görmez:

— Özür dilerim hanım efendi dedi, size bir şey anlatacağım. Belki iyi bir şey yapmıyorum, fakat bunu söylememek de elimde değil. Çünkü; kendim için değil, Pollyanna için yapıyorum bunu. Onun için ölüme bile razıyım. Siz de benim yerimde olsaydınız aynı şekilde davranırdınız... Onun tekrar yürüme ihtimalinin olduğunu bilseydiniz... Bu sebepten dolayı size olanları söylemem gerektiğini düşündüm. Evet, Pollyanna'nın yürüme olasılığını bilseydiniz, bunu aptalca bir gururun önlediğini bilseydiniz, durumu öğrenir öğrenmez Doktor Chilton'ı kesinlikle küçük kızı muayene etmesi için çağırtırdınız.

Bayan Polly'nin yüzündeki şaşkınlık yerini küskünlüğe bırakırken:

— Sen neler söylüyorsun, çocuk? diye sordu.

Jimmy dudaklarını diliyle ıslattı.

— Durum şundan ibaret, dedi. Bugün Doktor Chilton, Bay Pendleton'ı ziyarete gelmişti. Onların konuşmalarına kulak misafiri

olduğum için çok sevindim. Çünkü; böylece Pollyanna'nın yürümesi sağlanabilecek.

— Nasıl yani açık konuşur musun, Jimmy?

Bayan Polly merakla çocuğa doğru eğilmişti. Jimmy, tekrar baştan aldı:

— Doktor Chilton'ın tanıdığı bir doktor varmış. O doktor Pollyanna'yı yürütebilirmiş. Fakat, Doktor Chilton önce kendisinin Pollyanna'yı görmesi gerektiğini söylüyordu. Bay Pendleton ise sizin hiçbir zaman buna müsaade etmeyeceğinizi söyledi.

Bayan Polly'nin gözleri açılarak çakmak çakmak olmuştu:

— İyi ama, kimmiş bu doktor, Jimmy? Pollyanna'yı yürütebileceğine inanıyorlar mı?

— İsmi bilmiyorum, söylemediler. Doktor Chilton'ın arkadaşıymış, kısa zaman önce, Pollyanna gibi olan birini iyileştirip yürütebilmiş. Doktor Chilton'ı şimdi çağırmayı düşünüyorsunuz, herhalde?

Polly Teyze mecburiyet içinde başını salladı. Nefes alışığı gittikçe hızlandı. Kırgın bir sesle konuştu:

— Tamam, Doktorun Pollyanna'yı görmesine müsaade edeceğim. Sen hemen eve git, Jimmy. Benim Doktor Warren ile acilen konuşmam gerekiyor. Doktor buraya geldi sanırım.

Az sonra Dr. Warren koridorda görüldü. Bayan Polly hemen:

— Doktor Warren siz bir keresinde Doktor Chilton'ın çağırıp fikrini almamızı önermişsiniz. Ben de bunu kabul etmemiştim ama şimdi fikrim değişti. Onun gelip çocuğa bakmasını çok istiyorum. Benim adıma gelmesini rica eder misiniz kendisine? Çok teşekkür ederim.

XXX VE MUTLU SON

Küçük kız, huzurlu bir şekilde teyzesine:

— Ah! dedi, demek Doktor Chilton'ı buraya siz çağırdınız.

— Evet yavrum, ben gelmesi için rica ettim. Ardından Dr. Tom Chilton görüldü. Polly Teyze onu görünce, kızarak, hızla odadan çıktı. Diğer yanda, hastabakıcı ile Doktor Warren de konuşmaya dalmışlardı.

Doktor Chilton, kollarını açarak kızın yanına geldi, mutluluktan titreyen bir sesle:

— Sevgili yavrum! Yanılmıyorsam mutlu olunacak işlerin en önemlisini bugün yaptın.

Akşam etraf kararırken Polly Teyze çok heyecanlı ve değişmiş bir halde Pollyanna'nın odasından içeri girdi. Polly Teyze heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı:

— Yavrucuğum... Sana önce çok önemli bir şey söyleyeceğim. Belki de yakında Doktor Chilton enişten olacak. Bunu da yapan sensin... Ah, Pollyanna ne kadar mutluyum, bir bilsen!.. Ah, canımın içi!

Pollyanna, sevinçle ellerini birkaç kere birbirine vurduktan sonra:

— Polly Teyze, Polly Teyze! dedi. Doktor Chilton'ın o çok istediği kadın eliyle, kalbi sizin elinizle, kalbiniz miydi? Evet... Evet...

Artık her şeyi biliyorum... O sizsiniz. Demek ki Doktor Chilton az önce bana ima ettiği, en mutluluk verici günü bugün yaptığımı söylerken bunu söylemek istedi. O kadar çok sevindim ki! Şu durumumun hiç önemi kalmadı!

Bayan Polly, boğazında düğümlenen hıçkırığı bin bir zorlukla tutabildi.

— İnşallah günün birinde, dedi. Yavrucuğum, bir hafta içinde senin durumunda olan hastaların yatırıldıkları kocaman bir binada çok iyi bir doktora götürüleceksin. Bakalım o doktor seni görünce ne söyleyecek.

Birkaç hafta sonra Pollyanna'dan şu mektup geldi:

“Çok kıymetli Polly Teyze, Tom Enişte,

Yürüyebiliyorum!.. Tanrı'ya şükür yürüyebiliyorum... Bugün tam altı adım attım, yatağımdan pencereye kadar yürüdüm... Tekrar yürüyebilmek ne güzel bir şeymiş!

Bütün doktorlar tebessüm ederken, hemşireler de ağladı. Neden ağladılar, bunu anlayamadım. Halbuki ben şarkı söylemek, bağırarak, mutluluk çılgınlıkları atmak istiyordum.

Yakında sizin yanınıza gelebileceğimi söylüyorlar. Keşke bütün yolu yürüyerek gelsem. Bunu o kadar çok istiyorum ki!

Ah, her şey beni mutlu ediyor... Üstelik, bir süre için bacaklarımı kullanmadığım için mutlu bile oluyorum. Çünkü, bunları yaşamayımdım bacaklarımın bu kadar değerli ve önemli olduğunu hiçbir zaman anlamayacaktım.

Yarın da sekiz adım yürüyeceğim. Herkese kucak dolusu sevgiler!”

Pollyanna

- SON -